Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Det hemmelige Politi : Erindringer og Fortællinger fra en fleraarig Ansættelse i Opdagelsespolitiet.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Jul. Strandberg, 1868
Fysiske størrelse | Physical extent: 1-2 i 1 bd. (128, 69 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-334.

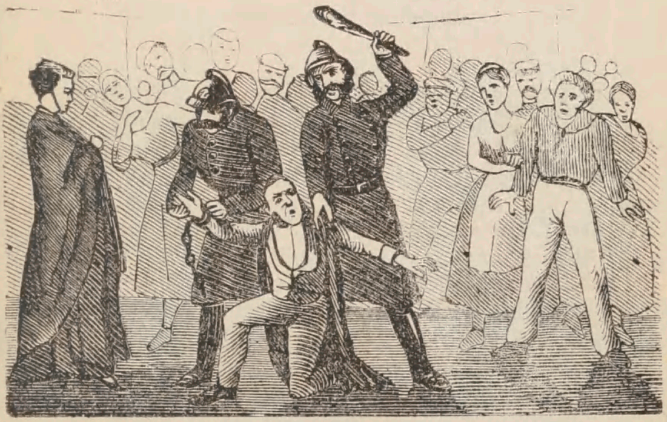
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020331810

Det hemmelige Politi.

Erindringer og Fortællinger

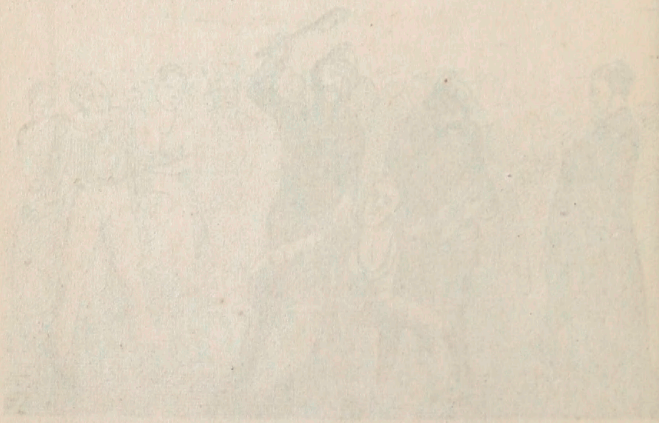
fra en fleeraarig Ansættelse i Opdagelsespolitiet.

I.

Priis: 24 Sk.

Kjøbenhavn.
Jul. Strandbergs Forlag, Holmensgade 18.
Trykt hos Ernst Lund.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Optegnelser

af

en Dame i det hemmelige Politi.

I.

Grevindens Hemmelighed.

Jeg befandt mig for første Gang i et af de Huse, som indtage Pladsen istedetfor det gamle Whitehalls Palads i London, hvor engang Stuarterne residerede og hvor Carl den Første gik fra Vinduet til Skafottet, hvor han mistede Hovedet.

Jeg var bleven kaldet til Bureauet for Hovedstadens Opdagelses-Politi. Her regjerede Oberst Varner, Chef for de talentfulde Folk, hvis fine Sporsands er Grundvolden for deres Existents.

Oberst Varner havde fundet det hensigtmæssigt, ligesom Politikunstens Mester, Fouché, at anvende qvindeligt Personale i Opdagelsespolitiets Tjeneste ved Siden af det mandlige.

En Veninde af mig havde i nogle Maaneder været ansat i det hemmelige Politi og hendes Overtalelser, men især hendes gode Pengefortjeneste bestemte mig til at indgive Andragende til Colonel Varner om en Plads.

Da Oberst Varner saae mig, syntes han meget tilfreds. Hans alvorlige, kloge Aasyn antog et fiint Smil.

Jeg havde engang været en smuk Pige og

var, uden at rose mig selv, endnu en ret kjøn Kone. Livets Tilskikkelser havde modnet mig — jeg besad Mod, Skarpsindighed og Phantasi. Af en god Opdragelse og i min Ungdom tilhørende de mest dannede Kredse, havde jeg senere lært at kjende de lavere Klasser og havde været nødt til, for at beholde min Eiendom, at føre mangen svær, indviklet Kamp med slette Creditorer. Jeg var, som Oberst Varner mente, som skabt for Politi-tjensten.

„Til Beviis paa, hvor høit jeg anslaaer Deres Evner, Fru Paschal," sagde han til mig, vil jeg til Prøve give Dem en meget vigtig Opgave. De behøver aldeles ingen Instructioner — det vilde desuden være vanskeligt at give saadanne —, og saaledes kan jeg indskrænke mig til det Raad: Overiil Dem ikke. Lad Dem ikke henrive af Deres Tjenstiver. Meld Intet, uden Kjendsgjerninger. Og mærk Dem vel, at De vel for Alt ikke maa gjøre unyttige Udgifter, men at Penge dog ikke ville blive Dem for sparsomt tilmaalte."

Colonel Varner bladede mellem sine Papirer og fremtog et tætbeskrevet Ark.

„Lutter aandrige Formodninger af en dygtig Politimand," sagde han, idet han foer med Fingeren over Papiret. „De skal levere Rettelserne dertil."

„Tør jeg spørge, Hr. Oberst?"

„Det angaaer en Grevinde Fanny Bervaine," sagde han langsomt og med Eftertryk. Hun er Enke efter Earlen af Bervaine som dybt nedsunken i Gjæld, døde for et halvt Aar siden i en høi Alder. Grevinde Bervaine har tidligere været Skuespillerinde, er af bundfattig Familie, er fem og tyve Aar gammel og har sit Palads paa Belgravia."

Colonel Varner foldede meget eftertænksom

Papiret sammen og fremtog en Anviisning paa et Banqierhuus.

„Dette vil foreløbigt være tilstrækkeligt for Deres Øiemed. Dersom De kommer til at bruge flere Penge, saa send kun Bud til mig."

„Og hvad har jeg at gjøre?"

„Jeg vil, som sagt, ikke give Dem nogen Forskrifter og ikke meddele Dem nogen Raad, Mrs Paschal. Jeg vil ikke hindre Dem i at opfatte Tilfældet ganske efter Deres eget Skjøn. Opgaven skal jeg herved give Dem til Slutning: „Jeg vil vide, af hvilken Kilde de Summer flyde, som Grevinde Vervaine bortødsler. Det er Alt. Jeg anbefaler mig, Mrs. Paschal, og haaber, at De vil have Held med Dem i Deres Forehavende."

Jeg befandt mig, jeg vidste ikke ad hvilken Vei, ved Hungerford-Hængebroen. Saa ganske pludseligt havde mine Forhold forandret sig. Jeg havde i lang Tid ikke havt saamange Penge i min Haand, som i dette Øieblik. Mine Næringssorger vare tilende, men til Gjengjæld havde jeg pludselig ladet mig paalægge en uhyre Arbeidsbyrde.

Jeg indhentede derefter Underretning om Grevinde Vervaine. Hun levede paa en meget stor Fod, og hun regnede det ikke for dyrt at kjøbe Vognheste til 1000 Pd. Sterling Parret. Mesterværker af Kunst, Pretiosa, for hvis Priis en Hertuginde vilde skrækkes, fandt hos Grevinden Afsætning uden Indvendinger.

Grevinden, en yderst elskværdig Dame, bevægede sig i de fornemste Cirkler og gav glimrende Fester.

Huset, der laae i det nye aristokratiske Qvarteer Belgravia, var hendes Eiendom. Det var bygget i italiensk Borgstil; et Hjørnehuus med

mægtige Piller, svært Rusticalværk, Balkoner og Hjørnetaarne.

Derimod var Vervaines Grundbesiddelser næsten ganske gaaede tabte. Grevinden hævede af samme en Aarsrente af neppe 500 Pd. Sterling.

Min første Formodning var, at den smukke Enke havde fængslet en Croesus, der var lykkelig ved at lade sig ruinere af hende. Men denne Gisning bekræftede sig efter mine nærmere Undersøgelser ikke. Colonel Warner var heller ingen Ven af Formodninger.

Jeg maatte lægge Haand paa Værket. Der maatte „arbeides".

En Morgen klædte jeg mig saa tarveligt som muligt, sørgede for den største Properhed i mit Udvortes og gik til Paladset Vervaine.

Min Modtagelse hos Husholderſken forskaffede mig en overordentlig Fornøielse. Hun sagde mig, at jeg, da jeg formodentlig søgte en Tjeneste — maatte uleilige mig andetsteds hen.

Jeg bad, jeg tilbød mig til enhver Post, Kammerjomfru, Under-Bestyrerinde, Huspige; men der var ingen Plads ledig. Da greb jeg i Lommen og hentede en veltalende Allieret frem — et Guldstykke.

„Det er mig meget om at gjøre," sagde jeg, „ikke at være uden Tjeneste. Vil De ikke anvende Deres Indflydelse? — Jeg vilde gjerne tjene i et saa fornemt Hus som dette. Jeg vil gjerne tjene en Maaned uden Løn og jeg giver gjerne denne Souvereign — thi naar jeg ingen Tjeneste har, vil den alligevel snart være udgiven."

Husholderſken, pengebegjærlig som Alle af hendes Metier, fik en anden Anskuelse end før. Hun gik ind til Grevinden og kom glædestraalende tilbage med den Efterretning, at Hendes Naade

var villig til at fæste mig som tredie Kammerpige med en aarlig Løn af 50 Pd. Sterling.

To Dage senere tiltraadte jeg min nye Stilling. Min Opgave var, først at iagttage, om ogsaa denne Luxus var ægte; om ikke Kjærnen fattedes i denne glimrende Nød; med et Ord, om ikke Grevinden, ved et systematisk Kunstgreb, opretholdt en ydre Glands for en hemmelig Elendighed.

Men deri talte Alt til Gunst for min nye Herskerinde. Der var endogsaa af hende, for at undgaae vidtløftige Husholdningsregnskaber, indført den Orden, at Alt blev betalt kontant.

Efter denne Opdagelse rettede jeg min Opmærksomhed paa Grevinden selv.

Hendes Opførsel, hendes Stemning, var meget vexlende. Undertiden var hun usædvanlig oprømt og munter. Men derpaa hensank hun i dyb Eftertanke, blev adspredt, aandsfraværende. Man kunde spørge hende tre, fire Gange — hun hørte ikke.

Var hun forelsket?

Mine Colleginder vidste ikke en Stavelse derom. Og de vare dog forsynede med gode Øine.

Ofte hengav Grevinden sig ganske til den fristende Livsnydelse. Denne Periode i hendes Stemning fulgte regelmæssig ovenpaa den dybeste Nedslaaethed. Resultatet af alle mine Iagttagelser var derefter: Grevinden gjemmer en vigtig Hemmelighed. Af hvilken Art denne var, kunde jeg naturligviis ikke ane. Imidlertid maatte dog Hemmeligheden være af en skummel Natur, ellers kunde den ikke udøve et saa sammensnørende, trykkende og beklemmende Indtryk paa den unge, aandrige, livsglade Qvinde.

Naar hun var i Selskab, var ethvert Spor af hendes melancholske Stemning, hendes synlige indre Kamp forsvundet.

I Grunden og Jorden under Grevindens Fødder maatte befinde sig en skrækkelig Afgrund. Hun dandsede paa en Vulkan.

Jeg havde en Anelse om, at jeg inden lang Tid vilde have udgrundet Grevindens Hemmelighed. Hun selv anede ikke det Ringeste om min Bethydning. Hun brød sig ikke det Mindste om os. Vi vare Skabninger, hvis Tjeneste hun betalte, og som forøvrigt ikke syntes værdige hendes Opmærksomhed.

Hun kunde optræde høist tyrannisk, fordrede da bogstavelig Lydighed og kunde være ikke alene vredagtig, men endogsaa ondskabsfuld. Ved Friseringen kom jeg f. Ex. tilfældig til at ridse hende med Haarnaalen og hun svarede med et Hug af Haarbørsten paa min Albue, saa at Aandedrættet næsten standsede.

„Der gives en Gjengjældelse!" hvidskede jeg.

Jeg stod bagved hende; hun blegnede — jeg saae det paa hendes Øren.

Efter den Tid foretrak hun mig øienshynlig.

En Aften havde vi paaklædt hende til Operaen. Hun saae med sine yppige, fine Former fortryllende ud.

„Paschal," sagde Grevinden til mig.

„Ja, Mylady."

„Jeg kommer tilbage lidt før Kl. 12. Vent paa mig."

„Ja, Mylady."

„Du synes at være en meget fornuftig Person, Paschal."

„Mylady er altfor god."

„Vær i Eet og Alt punktlig, og jeg skal belønne Dig derfor."

„Jeg takker Dem."

Det var en mørk, regnfuld Aften. Der var

intet Arbeide for mig, jeg tog derfor en Bog og forsøgte at læse.

Det var umuligt. Mine Tanker vendte stedse tilbage til mine Tjenesteanliggender. Hvad tænkte Oberst Varner om mig? Jeg havde nu i 14 Dage været i Grevindens Tjeneste og havde indlevet mig saa stærkt i min Rolle, at jeg næsten troede mig forvandlet til en Tjenestepige. Og endnu havde jeg Intet, slet Intet opdaget! Der vare slet ingen Grunde forhaanden, hvoraf jeg kunde drage rimelige Formodninger. Jeg var meget nedslaaet.

Grevindens Ord gave mig paa en vis Maade Haab. Hun havde slaaet mig, og man kunde have troet, at hun ved sine Løfter havde villet udslette Mindet om hendes Uvenlighed. Men dette laae aldeles ikke i hendes Charakteer. Nei, hun vilde drage mig ind i sin Fortrolighed, hun vilde stemme mig gunstig for en eller anden Tjeneste af Vigtighed.

Saaledes var der dog endnu Haab. Jeg forjog min mørke Stemning og gik op og ned i Stuen for at holde mig vaagen.

Det var langt over Midnat, da Ladyen kom hjem. Enten havde Operaen eller Blomsterhallen interesseret Damen til det sidste Øieblik eller det var en Tilbeder, der havde opholdt hende saalænge.

Hendes Opførsel var kort, bydende. Hendes Øine lynede. Jeg klædte hende af. Til min Overraskelse forlangte hun sine Hussklæder. Hun syntes, ikke at ville gaae tilsengs.

„Paschal, gaa og bring mig en Kop Kaffe!"

„Ja, Mylady."

Kokkepigen var gaaet tilsengs og det havde sine Vanskeligheder for mig at faae Vand kogte Endelig naaede jeg min Hensigt og kunde præsentere Kaffen. Mylady sad ved Bordet med en

Blyant i Haanden og skrev Tal i en lille elegant Lommebog. Og det var ikke Smaasummer, som hun adderede.

„Hvad gaber Du paa?" spurgte Grevinden.

„Hvad befaler Mylady?"

„Du behøver ikke at see mig over Skuldrene naar jeg engang er oplagt til at skrive et Par Vers."

„Mylady, jeg har ikke tænkt paa at see, hvad De skriver. Det vilde heller ikke nytte mig noget, thi jeg er nærsynet i høieste Grad."

„Du kan gaae!"

Jeg gik med det levende Indtryk, at Grevinden inat ikke vilde gaae tilsengs. Ventede hun Nogen? Vilde hun selv aabne Husdøren for en Tilbeder, eller havde hun ifinde, at snige sig ud inat for at bestaae et Eventyr?

I ethvert Tilfælde besluttede jeg at give Agt paa Damen. Istedetfor at gaae til mit Værelse, begav jeg mig til en Corridor, der sjelden benyttedes, lukkede Døren halvt til, saa at jeg bekvemt kunde have Indgangen til Damens Værelser for Øie, og ventede taalmodigt det Videre.

Hvad ventede jeg? Det vilde have været vanskeligt at sige. Og dog slog mit Hjerte med feberagtig Kraft, og mine Tindinger bankede.

Jeg havde omtrent staaet en halv Time paa min Post, da Døren til Grevindens Værelse sagte aabnedes. Nogle Øieblikke i den høieste Spænding — da traadte en Mand ud i Corridoren. Han holdt i den ene Haand et Lys, kom tæt forbi mit Skjul og gik langsomt og betænkeligt ned ad Trappen.

Havde jeg seet rigtigt? Drømte jeg? Naar var denne Mand kommet i Huset? Havde han holdt sig skjult i Boudoiret? Eller var jeg derfor af Grevinden bleven sendt til Kjøkkenet, for at

denne Fremmede imidlertid useet af mig kunde slippe ind i hendes Gemakker?

Jeg skjød min Dør op og kunde nu overse den hele Trappe. Det var en lille Mand, som nu stod stille forneden og syntes at overlægge Noget. I ethvert Tilfælde var det ingen Gentleman. Dersom jeg skulde have taxeret ham, vilde jeg have sagt: han er en Tjener uden Condition, som man har trukket Livreet af og som derfor har forsynet sig med Klæder hos en eller anden Jøde.

Frakken var meget for stor, Ærmerne gik heelt ud over Hænderne. I hans Bevægelser laae en mærkelig Usikkerhed. Pludselig tog han Haanden op til Huen, skjød den tilrette og strøg Haaret bag Ørene.

I samme Øieblik gik der et Lys op for mig! Det var Grevindens Yndlingsbevægelse. — — Jeg saae for mig en forklædt Person. Denne Mand var ingen Anden end Grevinde Vervaine. Alt passede fuldstændigt til denne Antagelse. Grevinden var heller ikke stor; hun maatte i Mandsklæder see meget lille ud. Dersom jeg blot havde kunnet see Ansigtet! Men Kaskjetskyggen skjulte aldeles de øverste Ansigtstræk.

Nu hævede den Hemmelighedsfulde sit Lys ideiret og saae sig om, netop da jeg vilde træde ud af Døren. Jeg var lige ved at udstøde et Skrig: Ansigtet var bedækket af en sort Maske. Jeg havde i mit Liv seet meget Modbydeligt eller Frygteligt, men jeg mindedes ingensinde Noget, der havde foraarsaget mig en saa stor Skræk, som denne sorte Maske.

Men samtidigt følte jeg en Glæde, hvis Charakteer meget vanskeligt lod sig bestemme. Min Tjeneste for Colonel Warner var i Virkeligheden begyndt. Jeg havde vel allerede været temmelig

længe i Embedet, men nu kunde jeg ogsaa berette en virkelig Kjendsgjerning.

Manden med Maasken gik videre. Han befandt sig nu nedenfor Trapperne. Det lod sig vel gjøre, at jeg ubemærket fulgte efter ham. Jeg løftede min Kjole op, og gik paa Fodspidserne ned ad Trappen, stedse holdende mig til Midten af Trinene for ikke at gaae udenfor Tæppet, der dæmpede Lyden af mine Skridt.

Den Hemmelighedsfulde gik nu videre i Gangen. Fra Tid til anden hævede han Lyset iveiret og saae sig flygtig om. Saasnart han bevægede Hovedet en Smule, trykkede jeg mig tæt op til Muren eller skjulte mig i en Dørfordybning, hvor jeg stod uden Bevægelse, indtil han gik videre.

Veien gik til Kjøkkenet med sin dovne Lugt af Opvaskervand, og kolde Spiser. Jeg kunde nu høre den ærlige Kokkepige snorke ganske høit. Jeg havde oftere paa kort Tid været i Kjøkkenet, hvor Kokkepigen havde viist mig Forraadskamrene; men jeg begreb ikke, hvad Manden vilde foretage sig hernede. Maaskee var Han selv — en Tyv, eller en af Kjøkkenpigernes Tilbeder, eller endogsaa Vesta casserolae selv!

Jeg maa tilstaae, at jeg var bange og havde stor Lyst til at vende om. Tanken om, muligviis at blive slagen af denne Adonis, var mig saa skrækkelig, at jeg ønskede, hellere at blive stillet ligeoverfor en Fare, hvor det gjaldt Liv eller Død. Saaledes ere Fruentimmerne.

Men paa Farer skulde jeg den Nat ikke have Mangel. Den Maskerede gik igjennem Kjøkkenet, passerede Forraadskamrene — hvælvede Gemakker — og stod stille foran en Dør, om hvilken Kokkepigen, det erindrede jeg nu, havde fortalt mig, at den altid var lukket, fordi Nøglen var bortkommen. Tidligere skulde denne Dør have ført til en Kjæl-

der. Men Kjælderen var styrtet sammen og Døren var ikke bleven tilmuret.

Manden med Masken fremtog en Nøgle og lukkede op. Ingen Lyd hentydede paa, at Laasen skulde være rusten. Manden gik ind i Værelset og traf Døren let til efter sig.

Havde han lukket den indvendig eller stænget den? I saa Fald vilde min Opdagelsesreise have naaet en tidlig Ende.

Snart stod jeg ved Døren, bukkede mig og saae gjennem Nøglehullet. Jeg kunde nøiagtig overse en stor Deel af Værelset. Lyset stod paa Jorden og Manden med den sorte Maske laae paa Knæ og syntes at anstille nøie Undersøgelser. I det hvælvede Rum var intet Meubel, intet Bohave at see — intet Bord, ingen Stol eller desl.

I et Hjørne var ophobet et Antal Murursteen. Ved Siden af saae man et lille Parti tørret Murgruus. Jeg kunde ikke saa nøie adskille det, men efter min Formening var Gulvet brolagt med Tegl.

Der, hvor Manden stod, maatte ingen Teglsteen bedække Jorden, thi nu løftede han et omtrent 4 Fod langt Brædt fra Jorden, derpaa endnu et lignende, og stirrede ned i en sort Aabning. Derpaa bragte han Lysets Væge i Orden og steg ned i Dybet, uden at komme tilbage.

Jeg ventede; da drev Tanken mig med Vold fremad. Jeg prøvede Laasen — den var aaben. Jeg aabnede Døren med al mulig Forsigtighed. Den var meget godt smurt, thi den dreiede sig lydløs paa Hængslerne.

Nu stod jeg i den bælmørke Hvælving. Jeg lagde mig paa Knæ og krøb forsigtig fremad, følende med Hænderne foran mig. Til Slutning naaede jeg Hullet, hvilket ligesom en Brønd var forsynet med lodrette Vægge.

Jeg ravede og fandt en Stige. Efter kort

Befindelse og gjentagen Lytten, steg jeg ned i Aabningen. Den gik ikke dybt ned, neppe 6 Fod, da stod jeg i en brolagt og paa Siderne muret Gang.

Luften var kold og dump. Den pludselige Kulde bragte mig til at gyse. Gangen fortsattes langt hen under Jorden. Jeg gik forsigtig videre. Hvert Øieblik maatte jeg være beredt paa at styrte i en Afgrund.

Den sorte Maskes Lys var intetsteds at opdage. Da jeg imidlertid var trængt circa firsindstyve Skridt fremad, bemærkede jeg langt borte det matte Skin af et Lys. Det var uden Tvivl min sorte Maskes Lys.

Det forekom mig, som om Gangen, i hvilken jeg befandt mig var bygget i det Øiemed at danne Forbindelse mellem to Huse, men til hvilket besynderligt Øiemed denne Passage var indrettet, kunde jeg naturligviis ikke ane.

Imidlertid syntes den sorte Maske at forbinde et meget alvorligt Øiemed med sin Vandring.

Nu bevægedes Lyset og blev sat paa Jorden. Jeg kunde tydelig fjelne den hemmelighedsfulde Vandrers Skikkelse. Gangen endte der, hvor den sorte Maske stod. Jeg turde ikke vove mig videre frem, thi ellers vilde Lyset naae mit Legeme og forraade mig.

Men den sorte Maske var altfor beskjæftiget til at see til Siden. Den tog med synlig Lethed en Steen ud af Muren og lagde den paa Jorden. Derefter blev hurtigt saamange Stene løsnede, at der ved den frembragte Aabning kunde slippe et slankt Legeme igjennem.

Gjennem dette Hul trængte sig den sorte Maske og snart var den i Aabningen synlige Lysstraale forsvunden.

Da jeg havde naaet denne Aabning i Muren, var det min første Bestræbelse at see efter, af hvil-

ken Beskaffenhed de hinsides Rum vare. — Det var en fast, hvælvet Kjælder, lille, men reenligholdt og i god Stand. Den sorte Maske satte Lyset paa Jorden. Foran stod en lang, smal Kiste af gammeldags Form. Masken knælede ned, fremtog et Nøglebundt og aabnede Kisten.

Den sorte Maske syntes med stor Begjærlighed at betragte Kistens Indhold, da udstrakte den Haanden, tog en Pung frem af Lommen, viklede Baandet af den, og en Guldbarre funklede med mat, gult Skjær i dens Haand. Da blev endnu en Barre tagen af Kisten, og nu fyldte Maskens Haanden med blinkende Korn, som ogsaa rullede i Pungen.

For mig var dette et næsten tryllende Øieblik. De andre Kister vare ganske vist ligeledes fulde af det ædle Metal — hvilken Herlighed at være forsynet med Nøgler her, med al Verdens Nydelser for sine Fødder.

Den sorte Maske gik meget betænksomt tilværks. Den prøvede, om den endnu med Lethed kunde løfte Pungen fra Jorden. Herved gik Maskens løs og faldt til Jorden.

Grevinde Vervaines Ansigt kom tilsyne. Hun gjorde et Udraab af Overraskelse, da Maskens faldt — ogsaa hendes Stemme kjendte jeg. Der var ikke nogen Tvivl, det var min Herskerinde, som hjemsøgte disse Guldkister, der aldeles bestemt ikke tilhørte hende.

En Følelse af grusom Tilfredshed overfaldt mig. Saaledes glædes Jægeren, naar Vildtet styrter dødstruffen til Jorden! Men endnu var Grevinden ikke sikkert i min Magt. Hun maatte gribes paa sine røverske Vandringer. Dette kunde jeg ikke iværksætte.

Jeg overlagde hastigt, hvad jeg nu havde at gjøre. Larm turde jeg ikke gjøre. Jeg havde en

fikker Følelse af, at Grevinden var bevæbnet. Fik hun Øie paa mig, vilde det for mig være omtrent det Samme, som om jeg havde mødt en Tiger eller et andet glubende Dyr. Hvad vilde jeg ikke have givet, dersom jeg havde havt min Revolver hos mig, hvis Munding jeg kunde have holdt hen imod Grevinden.

Skulde jeg ile med at komme ovenfor inden Damen fjernede sig fra Hvælvingen! Det var i ethvert Tilfælde det Sikkreste, thi Gangen var for smal til at jeg kunde undgaae hendes Opmærksomhed.

Under alle Omstændigheder vilde jeg faae Tid til at fjerne mig, thi hun vilde udentvivl sætte Stenen tilrette i Muren igjen.

Jeg vendte om og ravede atter tilbage i Gangen, hvert Øieblik ventende, at jeg med mine Hænder vilde komme til Stigen. Men jeg traf den ikke. Stedse vankende fremad, fordi jeg troede at have anslaaet Gangens Længde for kort, overfaldt mig en skrækkelig Angst Det var mig som om jeg havde forvildet mig. Gangen maatte i Nærheden af Stigen dele sig; der maatte her være flere Passager.

Tilhøire en Muur, tilvenstre ligeledes! Fortvivlende saae jeg mig om tilhøire og tilvenstre.

Da kom fjernt, meget fjernt et mat Lys tvers forbi min Gang — det var Grevinden. Jeg gik uvilkaarlig fremad, men indsaae vel, at naar hun var foran mig, vilde det ikke blive mig muligt at komme fra disse underjordiske Regioner til Oververdenen.

Lydløs sneg jeg mig frem i Gangen. Det havde været en stor Trøst for mig, om jeg endnu engang kunde have seet Lyset; men dets Flamme var forsvunden.

Jeg naaede en Gang, som stødte i en Vinkel

til den, hvori jeg befandt mig, det kunde jeg føle paa Muren. Dette var sikkert den Gang, som til høire førte til Stigen, tilvenstre til Muuraabningen. Jeg vendte mig til høire Side og fandt denne Gang uden Vanskelighed Stigen.

Jeg steg opad og prøvede om Hullets Bedækning var fast. De stærke Brædder vare sammenføiede saa godt, at de ikke engang bevægede sig, selv da jeg stemte begge Hænder imod; Stigetrinene truede med at gaae istykker; men Tillukningen var fast.

Der var jeg fangen.

I Paladset Vervaine gaves der for mig ikke nogen Udgang. Jeg maatte vende mig til en anden Side. Grevinden kom neppe igjen i den første Tid, da hun havde forsynet sig saa rigeligt med Guld. Men maaskee blev den Hvælving, hvori Kisterne befandt sig, oftere betraadt. Jeg maatte ynkelig sulte ihjel som Musen i en Fælde.

Altsaa til Hvælvingerne!

Jeg ravede fremad med yderste Forsigtighed. Paa min høire Side fandtes, som jeg vidste, ingen Udgang og snart kom jeg til det Sted, hvor Aabningen, som de løse Stene overbeviste mig om, befandt sig.

Jeg prøvede at trække en Steen ud, men de sad alle meget fast, ogsaa oventil. Med Utaalmodighed med Magt var her Intet at udrette. Jeg maatte forsøge det med Taalmodighed. En Steen efter den anden blev prøvet og det meget omhyggeligt.

Endelig gav en Steen efter. Den lod sig meget let skyde indefter. Jeg skjød Stenen bort og larmende faldt den til Jorden hinsides Muren. Nu lode de øvrige Stene sig med Lethed bevæge; en efter en anden gled ud. Pludselig styrtede de

endnu tilbageværende Stene sammen og foraarsagede en temmelig stærk Støi.

Jeg var netop kroben igjennem Hullet og søgte at orientere mig i Hvælvingerne. Jeg fandt en Kiste og satte mig ned aldeles udtømt. Strax overfaldt Søvnen mig.

Pludselig var det som om mine Øine bleve trufne af Naalespidser. Da jeg kom til Besindelse, saae jeg de skarpe Straaler af to Blændlygter; raa Stemmer løde, og jeg følte mig paa en meget ublid Maade greben ved Ærmerne. Paa samme Tid bandt man mine Hænder paa Ryggen.

Forgjæves protesterede jeg mod denne Behandling. Begge Mændene, som holdt mig fast, havde øiensynlig til Hensigt at slaae mig.

„Du fordømte Ravn," sagde den Ene. „Regn engang efter, hvilke uhyre Summer Du har stjaalen!"

„Godt! Det vil Altsammen give sig," svarede jeg. „De har at fængsle, men ikke at mishandle mig. Jeg gjør jo ikke den ringeste Modstand, som De selv seer. Jeg forsikrer Dem, at jeg er meget lykkelig over at have truffen Dem."

„Det er dog at drive Spøgen for vidt," bemærkede den ene af Mændene.

„Kan De sige mig, hvor vi her befinde os?" spurgte jeg.

„Det veed De ikke? Hvem skulde da vide det?"

„Jeg maa tilstaae, at jeg ikke har nogen Idee derom."

„Men nu tier De stille," raabte Anføreren for Politimændene, idet han truende hævede sin Stok. „De har plyndret Banken, consequent, ganske forretningsmæssig, og De spørger, hvor De befinder Dem!"

En levende Følelse af Glæde greb mig. Det var udenfor al Tvivl at jeg havde demaskeret en farlig Forbryderske. Grevinde Vervaine havde vidst at forskaffe sig sine Penge fra en uudtømmelig Kilde. Maaskee var den Gang, som førte til Hvælvingernes Nærhed bygget tidligere og havde tjent andre Diemed. Maaskee havde hun selv ladet den grave og udmure. Ogsaa dette maatte senere komme for Dagen.

Jeg blev ført ud af Hvælvingen, op ad Trappen og kom ud af Bankbygningens Hovedportal paa Gaden med mine Vægtere.

Paa Stationen forlangte jeg at tale med den tjenstgjørende Inspekteur og meddeelte ham, at jeg ønskede strax at tale med Oberst Warner.

Efter nogen Modstræben indlod Inspekteuren sig paa at besørge en Drosche og lod mig, ledsaget af to Mand, transportere til Opdagelsespolitiets Hovedbureau.

Oberst Warner traadte mig imøde med straalende Øine.

„Hvad Djævlen," raabte han leende, „Deres Felttog synes at have været noget voveligt, efter Deres Ledsagelse at dømme. De kommer fra Bankens Hvælvinger?"

Jeg aflagde hurtig min Beretning. Obersten gned Hænderne af Glæde.

Det Allerførste var, strax at hefte Grevinden. Jeg blev anmodet om at vente paa hendes Fremførelse.

Obersten præsenterede mig et Glas Viin, hvortil jeg trængte haardt, skjød en Avis hen for mig, tændte endnu et Lys og lod mig være alene i Værelset. Jeg satte mig bequemt tilrette i min Lænestol og eftertænkte mit Eventyr. Da vandt Obersten mig ihu. Ganske vist havde Manden

ikke sovet et Minut hele Natten og dog funklede hans Øine som en Leopards. Det var den rastløse Virksomhed og sprudlende Energi.

Under disse Betragtninger og ved det ensformige Slag af et meget lille Stueuhr, der syntes at have meget travlt, maatte jeg være indslumret. Mine Kræfter havde været i høieste Grad anstrengte.

En sagte Banken paa min Skulder vakte mig. I første Øieblik troede jeg at see Grevinden, der kom fra Operaen. Men snart var jeg fuldstændigt vaagen.

Oberst Warner stod foran mig.

„De har sovet dybt og længe," sagde han. „De befinder Dem dog vel?"

„Fuldkommen, Hr. Oberst."

„Mine Folk have allerede været flittige. Det er bleven opdaget, at Syd-Belgravia-Banken er bleven bestjaalen for uhyre Summer. Det er mærkværdigt, at Grevinde Vervaine saalænge kunde drive sit Spil ustraffet. Man søgte ikke Tyven i en saa umiddelbar Nærhed. Det Simpleste er som oftest det Vanskeligste at opdage."

„Er Grevinden bleven arresteret?" spurgte jeg i Spænding.

„Desværre, nei," svarede Obersten. „Hvo veed, hvem der har advaret hende! En af Officianterne, som anholdt Dem, er strax efter Deres Aflevering løben i et Redaktionskontoir og har meddeelt Begivenhederne. Folkene erholde for saadanne Efterretninger en lille Godtgjørelse. Mange Gange have slige hurtigt blandt Publikum udspredte Meddelelser et for Politiets Øiemed gunstigt Resultat. De skjærpe Blikket hos det allestedsnærværende Folk og leder ofte til Opklaringen af skjulte Tilfælde. Men idag har Efter-

retningens Offentliggjørelse gjort Skade. Læste Grevinden „Morning Herald".

„Ja, Hr. Oberst."

„Nu, da er Sagen klar. Deri staaer med tommestore Bogstaver: „Plyndring af Banken" og saa videre. Grevinden er idag Morges tidlig afreist fra London. Hvorhen kunne Tjenestefolkene ikke sige. Husbestyrerinden var af den Mening, at Damen vilde besøge en syg Slægtning. Hvad vil De gjøre? Thi jeg forudsætter, at De vil føre Deres Foretagende tilende."

„Det kunde være muligt, dersom der intet Videre kommer i Bladene om Bankthyveriet, og i Særdeleshed naar Politiet holder sig fra Huset, at Grevinden kunde gjøres sikker. Naar hun bliver uforstyrret, vil hun snart vende tilbage til London."

„Jeg er dog af en anden Mening," sagde Warner.

„Jeg er begjærlig efter at høre den."

„Nu, Madamen kan i al Ro flygte fra England og nyde Frugten af sit Bytte i en eller anden henrivende Egn i Udlandet. Der er Ingen, der hindrer hende i at sælge sit Huus, sine prægtige Meubler, Kjøretøier og Heste, Malerier og Billedhuggerarbeider og bringe Pengene i Sikkerhed. Og for det Andet, een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget."

„De mener, jeg skal søge Grevindens Spor og anholde hende?"

„Naturligviis!"

„Da vil jeg strax lægge Haand paa Værket."

„Dersom det er muligt, da er det det Bedstmulige. Maaskee kan De hos Deres tidligere Colleginder i Grevindens Huus faae Anthydninger, som ellers ikke blive Politiet tildeel."

„I ringere Tid end otte Dage skal Grevinden befinde sig i Øvrighedens Magt."

I Politiets Magt! Det er blot et Par Ord, men de skjule et skrækkeligt Indhold. Det første Billede, som fremstiller sig, er Fængsel, — ensomt Fængsel i alle sværere Tilfælde.

Da sees i Perspektiv Tvangsarbeide, længere Indespærrelse i Fængsel, — maaskee staaer ogsaa i det skrækkelige Billedes Baggrund en Mand, som i Haanden holder en slynget Strikke.

„Mrs. Paschal, jeg stoler paa Dem," sagde Warner. „Om otte Dage seer jeg Dem her igjen. Men De maa heller udeblive, dersom der er Fare for, at Noget skulde blive overilet."

Jeg forlod det Bureau, hvor Dag ud og Dag ind de vigtigste Sager til det almene Vel foreligge og i de fleste Tilfælde grundigt blive førte tilende. Colonel Warner var vistnok en af de mest beskjæftigede Mænd i London og dog oppebar han kun en Sum af 1000 Pd. Strl. aarlig. Hvor mange tusind Embedsmænd ere gagerede med det Dobbelte og Tredobbelte og behøve slet Intet at bestille.

Jeg spiste i god Ro Frokost og gik da til Grevindens Huus. Skudderne paa Husets Forside vare tillukkede. Jeg gik gjennem en Sidedør og traf de fleste tjenende Personer tilstede. De glædede sig meget over at see mig og vare af den Mening, at jeg havde ledsaget Grevinden til Banegaarden.

Husholdersken kom og irettesatte mig.

„Paschal, vil De sige mig, hvor har De været henne?" spurgte hun gnaven.

„Det kan jeg let sige Dem."

„Vist ikke! De var jo ikke tilstede da Lady afreiste. Vi have søgt Dem hele Huset igjennem."

„Nok muligt," svarede jeg ganske rolig. Jeg havde faaet den Opgave af Grevinden at hente

Penge i Staden. Men Banquieren, som jeg søgte i hans Privatbolig, boede derude i Islington og var neppe til at finde."

„Fik De Pengene, Paschal?"

„Ja! Grevinden sagde, at De skulde have 10 Pd. til Husholdningen. Det Øvrige skulde jeg sende efter hende. De maa nøiagtigt opgive mig hendes Adresse."

„Men først hid med Pengene, Paschal!"

„Værs'artig! Ti Souvereigns. For min Skyld kan De ogsaa gjerne faae endnu fem Pd. — Grevinden kan ikke mærke det."

Ikke mærke det?

„O, hun veed Intet, netop fordi hun eier Saameget."

Til de ti gyldne Portraiter af Hds. Majestæt kom endnu fem, som hurtigt glede ned i Husholderskens Saffianstaske.

Hun fortalte mig nu under Fortroligheds Segl, at Grevinden befandt sig i Blinton Abbedi i Yorkshire. Hun vilde der tilbringe en fjorten Dages Tid hos nogle fornemme Bekjendte. Husholdersken holdt mig for en meget lydig — maaskee ogsaa noget enfoldig — Person, som især satte sin Ære i at besørge alle de Arbeider, som de andre Piger unddroge sig. Hun fattede derfor ikke den ringeste Mistanke ved mit Spørgsmaal.

Jeg sladdrede og loe endnu noget med Husholdersken og gik da til min Gjerning.

Men saasnart jeg saae mit Snit, sneg jeg mig ud af Huset og videre gjennem den næste Gade. Derefter kjørte jeg hastigt til min Bolig og paaklædte mig; da rekvirerede jeg en Politi-Assistent, idet jeg paa den nærmeste Station fremlagde for Bureauchefen min Legitimitionsskrivelse undertegnet med Warners Haand.

Politimanden var en aldrende Gentleman,

hvis mægtige Skuldre anthydede stor legemlig Kraft. Han saae meget jovial og flittig ud og det viste sig snart, at jeg havde en af Warners dygtigste Bekjendte for mig.

Han lod sig give en Kappe og en Paraply, trak et Par nye Handsker paa og underrettede mig om, at han nu var til min Tjeneste. Senere have Londons Type og Skjelmer erfaret at Mr. Oldham og Mrs. Paschal vare Fjender, som neppe fandt deres Lige i List og Aandsnærværelse.

Mr. Oldham bød mig Armen og vi kjørte til Banegaarden for at afgaae med Toget til Yorkschire.

Vort Tog bruste derhen i klart Maaneskin. Vi, Mr. Oldham og jeg, vare i det bedste Humeur af Verden.

„Fortræffeligt Jagtveir," raabte Embedsmanden, „ganske skabt for Tjenesten. Men jeg har en Anelse som om vort Vildt vil undslippe os."

Det var Nat, da vi naaede Blinton.

Abbediet laae omtrent en Miil fra Jernbanestationen. Hverken Mr. Oldham eller jeg tænkte paa Søvn. Assistenten havde forresten underveis ganske forretningsmæssig taget sig en lille Luur.

Vi overgave vore Vadsække til en søvndrukken Portner ved Banegaarden, og satte os en halv Time efter Midnat i Marsch mod Blinton Abbedi.

Maanen skinnede i fuld Pragt. Tidligere udøvede en Maaneskinsnat et eiendommeligt Trylleri over mig. Jeg følte mig igjen ung; Indtrykkene fra den første Pige-Alder gjorde sig atter gjældende, og jeg forglemte det elendige Liv med sine bittre Skjæbneslag.

Snat var det ganske anderledes.

Ved min Side gik en Mand, der var saa fremmed som mulig for Alt, hvad der hed Poesi. Som han saaledes lydløs stred henover den smalle,

hvide Fodsti mellem de afmeiede Marker, med Næsen iveiret og Blikket rettet paa en lille Skov foran os som om han nøie formaaede at see Alt, hvad der i sammes Mørke tildrog sig, — forekom Hr. Assistenten mig som en kæmpemæssig Jagthund, der gaaer i et Vildtspor.

Jeg selv forekom mig ligesom forvandlet. Det var jo ogsaa i Virkeligheden Tilfældet. Mit Hjerte bankede stedse stærkere medens vi saaledes skrede fremad, og en sand Sjæleangst overfaldt mig, naar jeg tænkte paa, at Grevinden, saaledes som Inspekteuren anede, skulde undslippe os.

Vistnok havde jeg ønsket den Forfulgte, at hun maatte undgaae os, — thi det var en frygtelig Lod, som Retfærdigheden maatte berede hende, naar hun, Forbryderske, faldt os i Hænderne. Men Tjeneste-Instinktet havde allerede grebet mig; jeg saae kun Oberst Warner, hvorledes han ventede i London og med Fingeren betegnede en Dag paa sin Kontoirkalender, medens han mumlede: det er Dagen; Paschal maa melde sig!

Mit Liv var mig ikke kjærere, end Grevindens Paagribelse!

Mr. Oldham havde nøie mærket sig den Vei, som Portneren, i sin brede, mig næsten uforstaaelige Dialekt, havde beskrevet. Ved nogle Stier, der krydsede vor Vei eller gaffelformigt dreiede af fra samme, var han intet Øieblik i Tvivl.

„Tilvenstre! Tilhøire! Lige ud, Ma'am!" kommanderede han.

Nu kunde vi see et høit Taarn rage frem over Træerne. Det var ganske bestemt Abbediet. Vi naaede ind i Krattet, og kom til en lav Muur, der neppe lod sig skjelne i det høie, her regjerende Græs, mellem de høie Nelder og andet Ukrudt. Ved Oldhams Hjælp kom jeg rask over Muren.

Der laae Abbediets Kapel med sit Taarn for

os i det blaalige Maaneskin. Fra tusind Spidser og fremspringende Stene glimrede Maanens Straaler og en Mængde lyse og dunkle Skygger trak sig hen ved Siden af Lyspunkterne. Forgyldningen paa den øverste Deel af Vinduet glimtede mat i Slagskyggen.

Deroppe hævede sig Vaaningsbygningerne med to stærke, stumpe Taarne. Murene vare her massive, kun gjennembrudt af smaa Huller, fra hvilke i tidligere Tid Armbrystskytternes Bolte susede ned imod Fjenderne.

Jeg var saa hensunken i Tanker, at jeg forskrækkedes, da Mr. Oldham tog mig fast i Haanden og førte mig hen til Kapellet i Slagskyggen.

Han udstrakte Haanden.

I den tykke Muur i Abbediet havde en lille Dør under en med et Helgenbillede smykket Portal aabnet sig, og en kvindelig Skikkelse kom langsomt gaaende paa de af Maanen klart belyste Græspletter. Mellem hende og Kapellet befandt sig en skyggefuld Gruppe af tre kæmpemæssige Cedertræer, der syntes fremskudte af en og samme Rod. De næsten sorte Grene gik allerede i en Høide af kun faa Fod ud fra Stammen og strakte sig langt ud

Mod disse Cedre vendte sig den kvindelige Skikkelse. Hun nærmede sig meget forsigtigt. Men hun saae blot bagud og til Siderne, hun anede ikke, at de, der med spændt Opmærksomhed iagttoge hende, saae hende lige i Ansigtet.

Jeg gjenkjendte ved første Øiekast Grevinde Vervaine, endskjøndt jeg endnu ikke formaaede tydeligt at skjelne hendes Ansigtstræk. Hende var det, uagtet hun bevægede sig usædvanligt tungt og endskjøndt hendes Figur var gjort ukjendelig ved en Kappe.

Hun naaede hen under Cedertræernes Grene,

og nu maatte jeg anstrenge mine Øine for at see, hvad hun foretog sig i Skyggen.

Saavidt som jeg troede at kunne skimte, lagde hun en Pakke eller en halvt fyldt Pose paa Jorden, og da lynede det et Sekund i hendes Haand. Den gjennem Grenene sig forvildende Maanestraale havde truffet noget Blankt, Metalliskt.

Det maatte være en Spade, thi Damen bøiede sig, og jeg hørte tydelig naar Graveredskabet stødte mod Stene. Hun var iærd med at grave et Hul i Jorden f.r at skjule den nyligt røvede Skat.

„Er det hende?" hviskede Mr. Oldham.

„Ja!"

„Hun nedgraver sit Rov! Jeg vil strax arrestere hende. Ere vi enige?"

„Ja."

Rask brøde vi frem; Oldham løbende lige ud, medens jeg forsøgte at afskjære hende Tilbageveien til Porten i Muren.

Hun var saa hensunken i sin Beskjæftigelse eller i sine Tanker, at hun først bemærkede Oldham da det var for seent. Embedsmandens stærke Haand var ved hendes hvide Hals førend hun endnu kunde udstøde en Lyd.

Han trak hende uden Skaansel frem i det klare Maaneskin og vendte hendes Ansigt saaledes, at det blev fuldt belyst.

„Er dette Grevinde von Vervaine?" spurgte Oldham mig.

„Det er hende!" svarede jeg.

„Er det Dem, Paschal!" raabte Grevinden. „Har De besluttet at lade Deres Ledsager myrde mig? Dersom det er Dem om Penge at gjøre, da skaan mig. Skjænk mig Livet!"

„For Djævlen! Jeg er Politi-Officeer, Madame."

Hun tabte pludselig Mælet.

„Hvorfor," stammede hun endelig med ganske sagte, zittrende Stemme, „hvorfor bliver jeg behandlet paa denne Maade?"

„Nu, Direkteurerne for South-Belgravia-Bank længes meget efter at gjøre Deres Bekjendtskab. De vilde gjerne tale et Par Ord med Dem angaaende Kasse-Anliggender. Kom De kun hid og gjør ingen Omstændigheder. Det er det Klogeste."

„Imidlertid havde jeg taget Sækken op af Jorden. Det var den Samme, som Grevinden havde fyldt med Guldbarrer i Hvælvingen. Jeg formaaede kun med Møie at løfte den.

Et Greb i Posen overbeviste mig om, at den endnu skjulte sit kostbare Indhold.

„Paschal," sagde hun til mig, „gjør nu De en Ende paa denne Spøg. Siig denne Herre, at han bedrager sig; at jeg ikke er Grevinde Bervaine, men hendes Kammerpige." —

„Mylady, det gjør mig ondt, at jeg ikke kan stadfæste Deres Løgn. De er Grevinde Bervaine."

Rask førte Damen sin Haand til Munden og da kastede hun en blinkende lille Gjenstand til Jorden. Jeg bukkede mig — det var en Ring, hvis Plade var aabnet foroven og jeg saae et lille Hul. Det lugtede overordentligt stærkt af bittre Mandler.

Da jeg spørgende saae paa Grevinden, syntes hun at blive blegere og blegere. Oldham var netop beskjæftiget med at paalægge hende sine Haandjern, da hun sank ned for ham.

„Staa op!" befalede han barsk.

Hun stammede nogle Ord; da sank hun svært sammen med bøiet Hoved, zittrede nogle Gange krampagtigt, og blev da liggende som en tung Masse uden Bevægelse.

Hun var død. Hendes Gift havde gjort sin Skyldighed.

Det var den skjønne, livsglade Grevinde Fanny Vervainas Endeligt.

Vi vendte tilbage med det lykkeligt opjagede Bytte til London, hvor jeg fik en smigrende Modtagelse af Oberſten og en rig Belønning af Banken.

Istedetfor at bruge otte Dage, havde jeg løst min Opgave i to Gange fire og tyve Timer.

II.

Det hemmelige Selskab.

Et vanskeligt Tilfælde.

Postibudets bekjendte afmaalte Banken lød paa min Dør. Strax efter traadte min Pige ind i Værelset og rakte mig et Brev. Det officielle Segl forraadte øieblikkeligt, at det dreiede sig om en Forretning, og jeg brød Seglet ikke uden Hjertebanken, for at gjøre mig bekjendt med Indholdet. Jeg havde nemlig holdt Sommerferie og imødesaae nu ængstelig Gjenoptagelsen af min Virksomhed, thi jeg følte, at jeg under den korte Hvile var bleven meget ubeqvem og ligesom var stivnet noget.

Brevet var, som jeg ganske rigtig formodede, fra min specielle Foresatte, Oberst Warner, og lød saaledes:

„Kjære Fru Paschal! Jeg kommer idag med en Opgave, der maaskee kunde tiltale Dem saameget mere, som den vil lægge Beslag paa Deres udeelte Virkekraft og vil skaffe Dem Leilighed til

at prøve Deres Evner. Men jeg vil strax gaae til Sagen.

Der existerer nemlig i London et hemmeligt Selskab, som har antaget Navnet „det hemmelige Forbund" og er constitueret efter samme Grundsætninger, som de berømte eller berygtede „Carbonari" i Italien. Medlemmerne af dette Selskab ere samtlige Italienere og politiske Flygtninge. Hvad deres egentlige Diemed og Hensigter angaae, saa er jeg ikke istand til at give Dem nogen Underretning derom. Alt, hvad jeg veed, indskrænker sig dertil, at Selskabet synes at bestaae af ligesaa bestemte som samvittighedsløse Mænd, der hverken agte eller frygte guddommelige eller menneskelige Love. En af disse Mænd kom igaar til mig, for at paakalde min Beskyttelse. Hans Navn er Felice Mantuani. Manden har, som det synes, brudt den Eed, der binder hiint Selskabs Medlemmer, en Forbrydelse, som efter deres Grundsætninger straffes med Døden.

Mere kunde jeg ikke erfare af Mantuani, men han forsikrer med Taarer i Øinene, at han svæver i den yderste Fare, og at han neppe tør haabe at undgaae „det hemmelige Forbunds" Hævn, dersom vi ikke yde ham vor særdeles Beskyttelse. Manden holder sig skjult i et obscurt Huus i Soho, hvor han imidlertid aldeles ikke finder sig sikker for sine Landsmænds Dolke. Hans Tilstand er virkelig sørgelig og jeg troer at gjøre min Pligt, naar jeg antager mig den Ulykkelige, saavidt min Magt strækker. Jeg har altid hadet disse hemmelige Selskaber og Intet vilde være mig ønskeligere, end naar jeg kunde finde Leilighed til at bibringe dem et Slag, som paa nogen Tid kunde betage dem Smagen for deres lysskye Haandværk.

Den Mand, hvem Mantuani synes at frygte mere end alle Andre, hedder Zini. Han skal være

et Menneske af usædvanlig Legemsstørrelse og med en jernfast Villie og Aandsnærværelse. Hans Valgsprog er „Italiens Regeneration" og det hemmelige Forbund synes grundet af ham for at naae dette Maal. Jeg ønsker nu at vide, hvem denne Zini er, hvorledes og hvor han lever og om Mantuanis Udsagn overhovedet fortjener Tiltroe. Til den Ende vedlægger jeg her Mantuanis Adresse og beder Dem conferere med ham. Han forsikrer, at allerede mere end eet Medlem af det hemmelige Forbund er forsvundet fuldstændigt og paa en hemmelighedsfuld Maade. Opbyd Deres hele Skarpsind for at afsløre denne Morderbandes Hemmeligheder. Jeg har sagt Mantuani, at jeg vilde sende Dem til ham og haaber, at De uden Ophold vil hellige Sagen Deres hele Virksomhed."

Efterat have læst dette Brev, var jeg fuldkommen paa det Rene med, at min Opgave frembød store Vanskeligheder. Italiens hemmelige Selskaber, som Paul Féval og Alexander Dumas saa ofte have benyttet i deres Romaner, vare mig rigtignok bekjendte af Omtale. Ogsaa havde jeg hørt, at en Green af disse Selskaber befandt sig i London og udøvede en forfærdelig Magt over sine Medlemmer, men dertil indskrænkede sig ogsaa mit Kjendskab. Nu fik jeg pludselig det Hverv at efterspore disse Sammensvorne, udgrunde deres Hemmeligheder og tage et af deres Medlemmers Liv i sin Varetægt. At denne Mantuani var en feig Person, om ikke en Forræder, derpaa kunde jeg intet Øieblik tvivle. Om Zini nærede jeg derimod en langt gunstigere Mening — imidlertid vogtede jeg mig vel for at danne mig noget bestemt Billede førend jeg havde seet ham.

Hvad der havde bevæget Oberst Warner til at lægge et saa besværligt Hverv i Hænderne paa en qvindelig istedetfor en mandlig Detektiv-Func-

tionair, var vel kun den Omstændighed, at et Fruentimmer, naar hun blander og udspiller sine Kort godt, løber langt ringere Risiko for at vække Mistanke hos Mændene, og at det desaarsag i mange Tilfælde lettere lykkes dem at naae Maalet, end en Mand. I ethvert Tilfælde besluttede jeg at fortjene min Chefs gunstige Forudsætning og begav mig, saasnart jeg havde spist Frokost, til Mantuani, hvem jeg fandt i den trøstesløse Forkommenhedstilstand, i hvilken politiske Flygtninge i England saa let henfalde, naar de mangle Penge og Venner.

Manden behagede mig ikke, endskjøndt der ikke fattedes en vis Elegance i hans Maneer. Maaskee indtog ogsaa den Omstændighed mig imod ham, at han handlede som en Forræder imod sine Landsmænd. Hans hele Personlighed, den smalle, tilbagetrædende Pande, de smaa, stikkende Øine, det lange, sorte Haar, de tynde, sammenknebne Læber gjorde et ubehageligt Indtryk paa mig; imidlertid turde intet af alt dette afholde mig fra, samvittighedsfuldt at efterkomme min Pligt, hvor og paa hvilkensomhelst Maade jeg kunde komme til.

Mantuani modtog mig tilsyneladende med megen Glæde, men efterat have budt mig nogle Forfriskninger, som jeg dog afslog, udtalte han sin Forundring over, at see Fruentimmer beskjæftigede i Politiets Tjeneste.

„Jeg veed ikke, om det er noget Uhørt i Italien," svarede jeg; „i England har man allerede i længere Tid vidst at anvende Fruentimmer i den offentlige Sikkerheds Tjeneste."

„Netop dette sætter mig i Forundring," svarede han, „rigtignok har jeg under mit Ophold i England oplevet meget Besynderligt."

„Hvorfor bliver De da i dette besynderlige

Land — hvorfor gaaer De ikke tilbage til Italien?" spurgte jeg.

„Fordi jeg der staaer i Fare for at blive paagreben og indespærret," var hans Svar.

„Frygter De i Virkeligheden for, at Zini kunde myrde Dem?" spurgte jeg nu uden videre Omsvøb, — men neppe havde jeg udtalt Navnet Zini, før en Skjælven rystede den Ulykkeliges hele Legeme. Hans Hænder zittrede og hans Ansigt blev saa hvidt som et Lagen.

„Han vil myrde mig," hviskede han med qvalt Stemme, „jeg veed det — Kniven, som skal gjennembore mit Hjerte, er allerede sleben."

Jeg kunde neppe tilbageholde et Smiil ved dette Tegn paa den dødeligste Frygt, som jeg aldrig forhen havde seet hos en Mand, og da jeg fjernede mig, efterat have indhentet endnu nogle Oplysninger, medtog jeg en meget slet Mening om Mantuani. Jeg var overbeviist om, at den Elendige fortjente sin Skjebne.

Tilfældet viste sig imidlertid ved nærmere Betragtning stedse vanskeligere. Mantuani var af sine forhenværende Forbundsbrødre erklæret fredløs og han selv følte med Sikkerhed, at hans Dage paa Jorden vare talte, — ja, han vidste endog hvem der vilde blive hans Mordere og hvor man kunde finde dem. Det simpleste og naturligste havde under disse Omstændigheder været, om han havde angivet de Sammensvorne for Retfærdigheden, — ogsaa Oberst Warner havde anbefalet ham dette, — men Mantuani vægrede sig aldeles bestemt imod at gjøre et saadant Skridt, der, som han paastod, ikke vilde gavne ham det allermindste. Han smilede ved Tanken om, at Øvrigheden skulde kunne have noget med Zini at gjøre eller formaae at hindre hans Planer. Kun Londonner-Opdagelsespolitiet, om hvis Skarpsind og Dueligheb han

havde hørt saameget, tiltroede han Magt til at beskytte hans Liv.

„De kjender ikke Zini, han er en skrækkelig Mand!“ sagde den Ulykkelige, idet hans Tænder klapprede af Angst. „Han er et af de skrækkeligste og bethydeligste Mennesker i vort Aarhundrede — jeg kunde næsten sige, han er en Halvgud. Hans Fædrelandskjærlighed er reen og ædel, hans politiske Charakteer uden Plet, i Sammenligning med ham er jeg kun en elendig Pjalt, men det er dog haardt at maatte døe fordi man ikke er bleven bedre begavet af Naturen. At ville fange Zini, vilde være et taabeligt Foretagende, thi han er idag her, imorgen der. Man har i Neapel, Rom, Venedig og Ungarn sat en Pris paa hans Hoved; for Enhver, som har Lyst at forraade ham, er han 30 000 Francs værd — men trods disse Forholdsregler, trods Regjeringernes Had og trods deres Aarvaagenhed, gaaer og kommer han i hine Lande, hvor og naar det behager ham. Han ligner Vinden, der er overalt og som dog Ingen formaaer at holde fast. O, han er en stor Mand, men han er ogsaa et grusomt, ubønhørligt Menneske, som ikke glemmer eller tilgiver noget Feiltrin.“

Det klang sælsomt, at høre Mantuani udtale en Slags Hengivenhed og Ærefrygt for sin forhenværende Chef, endskjøndt han vidste, at denne havde udtalt Dødsdommen over ham, en Dom, hvis Execution hver Dag, hver Time kunde indtræffe; men hvorved han havde fortjent denne Dom, var, trods alle Spørgsmaal, ikke til at bringe ud af ham. Flere end een Gang stod han paa Nippet til at tilstaae Alt, men i det sidste Øieblik fattedes det ham stedse paa Mod, og saaledes forbleve vi alligevel bestandigt i Uvidenhed, ifærdeleshed da Sandhed laae fjern fra enhver Formodning. Hvorledes skulde man, ved Synet af

denne feige, i Dødsangst skjælvende Mand, kunne tænke sig, at han skulde have kappedes med Zini om Herredømmet? Det syntes utænkeligt, at denne svage Mand nogensinde i et Anfald af Hovmod kunde have gjort Forsøg paa at tage det hemmelige Forbunds Tøiler i Haanden og fortrænge en Mand, hvis Overlegenhed han selv maatte anerkjende.

Oberst Warner og jeg havde mere end een Samtale om dette eiendommelige Tilfælde og vi kom sluttelig overeens om, at der intet andet Middel fandtes for at sikkre den ulykkelige Italieners Liv, end uafbrudt at lade ham og hans Fjender bevogte. Jeg selv paatog mig at have Die med Zini. Jeg lod mig til dette Diemed betegne hans Bolig og var saa lykkelig at finde et ledigt Tagkammer i samme Huus, hvilket jeg strax leiede.

Dette Rum var rigtignok neppe beboeligt, men jeg udgav mig for et Tjenestethende, der for Øieblikket var uden Plads, og da Jagten gjaldt et saa ædelt Vildt, syntes mig de Ubekvemmeligheder og Savn, som jeg maatte underkaste mig ikke for haarde. Efter Alt, hvad jeg vidste om Zini, var han et usædvanligt Menneske, — en Mand i Ordets rette Forstand, og dette vakte naturligviis i høi Grad min Interesse. Jeg havde indtil da kun været betroet Jagten paa smaat Vildt, denne Gang var det en kongelig Løve, som stod ligeover for mig, og ligesaa stor som Æren var, ligesaa stor var ogsaa Faren derved, thi et eneste feil Trin kunde fordærve ikke blot hiin Sag, men ogsaa mig selv.

Zini beboede anden Etage i Huset. Han var, som jeg snart bemærkede, en Mand med urolige Sædvaner og befandt sig mere ude end hjemme. Kun undertiden sad han i flere Timer og skrev lange Breve paa meget tyndt, gjennemsigtigt

Papir, som han selv bragte til Posthuset. Men mere end alt Andet forundrede det mig, at han havde en Kone. At tænke mig Zini som Ægtemand, var mig næsten umuligt. En Patriot, en Sammensvoren, meente jeg, havde aldeles ingen Tid til huslige Glæder, ikke engang til et Kjærlighedsforhold. Hans Aand, hans Hjerte maatte efter mine Begreber, være opfyldt af andre, høiere Ting, — det syntes mig som kunde han intet Øieblik tænke paa Andet, end sit Folks og sit Fædrelands Opreisning og Befrielse.

Jeg mødte undertiden den store Patriots Kone paa Trapperne. Hun var en lille, bleg, skrøbeligt udseende Person — mere et Barn, en Dukke end en Qvinde. Jeg saae ved første Øiekast, at hun ikke besad megen Aand, men maaskee til en vis Grad kunde være frivol, — men netop dette gav hendes Væsen en eiendommelig Tiltrækning, der vel kunde være skikket til at holde en vis Klasse af Mænd skadesløse for mange andre Mangler. Hendes lange, lyse Haar var glindsende og blødt som Silke, hendes Øine blide, hendes Læber rosenrøde, men foruden dette skjønne ydre Udseende besad hun sikkerlig kun faa elskværdige Egenskaber.

Dersom jeg kunde være falden paa i Tankerne at forestille mig Fru Zini, vilde dette Fantasibillede næsten i intet Træk mere komme til at ligne Originalen. Denne Mands Kone kunde, efter min Forestilling, kun være en lidenskabelig, herskesyg Qvinde af høi Figur med mørke, fyrige Øine og stolt, utryksfuld Mund, for at kunne fatte hans gigantiske Planer og hjælpe ham til at udføre dem, og jeg fandt mig ikke lidet skuffet, da jeg nu saae den lille, ubetydelige Skabning, som han havde taget sig til Kone.

Zini selv var ogsaa i sit Ydre en usædvanlig

Person. Han var bredskuldret og idetmindste halvanden Tomme høiere end de fleste Mænd. Hans ædle, udtryksfulde Ansigtstræk stemte overeens med hans høie Aandsgaver og dertil var en ubeskrivelig rolig Værdighed, en Selvbeherskelse udtrykt i hans Væsen, som fuldendte det fascinerende Indtryk af hans Personlighed. Hans mægtige Hoved syntes kun skabt til at huse store Tanker og Planer, medens hans Øies godlidende Blik og de let bevægelige Næseboer forraadte de utopiske Drømme, hvortil denne usædvanlige Mand kun altfor gjerne hengav sig.

En Uge var forløben siden jeg havde modtaget det Brev, der lagde mig Mantuanis Skjæbne paa Hjertet, uden at der endnu havde fundet noget Angreb Sted paa hans Liv. Ikke den mindste fjendtlige Hensigt imod ham var kommen for Dagen, tvertimod, Alt syntes roligt og fredeligt, da jeg en Aften, kjed af det langvarige Fangenskab, forlod mit Tagkammer for at forsøge, om jeg ikke maaskee paa Gangen eller Trapperne, eller ved Samtale med Værtinden skulde kunne udforske Noget om Zini og hans Kone. Da jeg gik forbi hans Dør, blev jeg staaende et Øieblik for at høre efter om Intet rørte sig. Jeg lagde mit Øre til Nøglehullet og endskjøndt denne Begyndelse slet ikke forekom mig ædel eller værdig, saa retfærdiggjorde jeg mig dog for mig selv med det Eiendommelige og Vigtige ved den Opgave, som jeg havde at løse. Lykkeligviis advaredes jeg af hans sig nærmende Trin, ellers havde Zini selv truffet mig i denne utvetydige Stilling — thi pludselig aabnedes Døren og han traadte ud.

Jeg fik neppe Tid til at trække mig nogle Skridt tilbage, — da han saae mig, tiltalte han mig strax. Det var første Gang at jeg hørte hans

Stemme, — en dyb melodisk Røst, der lige godt forstod at give Befalinger og at røre et Hjerte.

„Boer De her i Huset?" spurgte han efterat han et Øieblik havde betragtet mig skarpt. „Vil De være saa god at bevise mig en Tjeneste?"

„Med Fornøielse," svarede jeg, „hvori kan jeg tjene Dem?"

„Det vilde være mig meget kjært om De vilde hente mig en Flaske Brændevin — jeg er ikke ganske vel," sagde han.

„Meget gjerne," svarede jeg.

Han gav mig nu et Pengestykke og jeg gik for at udrette hans Ærinde; da jeg kom tilbage, fandt jeg hans Dør aaben. Jeg bankede og saae, at han sad ved Bordet og skrev.

„Værs'god at træde ind," raabte han:

Intet kunde være mig beleiligere end en saadan Opfordring.

Efterat jeg havde rakt ham Brændevinet og de tiloversblevne Penge, nødte han mig til at tage Plads ved Kaminen. Jeg saae nu, at hans Aasyn udtrykte stor Uro, men inden jeg kunde komme til at anstille Formodninger over Aarsagen dertil, kom han mig ogsaa i denne Henseende imøde.

„Bliv her lidt, dersom De har Tid," sagde han efter at have drukket et Glas Brændevin. „Jeg holder meget af at staae paa en god Fod med mine Naboer og Husfæller og idag er et Menneskes Selskab mig ligesom en Trøst, thi jeg er urolig for min Kone, som er gaaet ud lidt før Middag og endnu ikke kommen tilbage, uagtet hun kun vilde blive en Time borte. Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke derom, og De beviser mig virkelig en Tjeneste, dersom De vil være saa god at holde mig med Selskab. At gaae ud for at opsøge min Kone, vover jeg ikke af Frygt for, at hun imidlertid kunde komme hjem og jeg derved forlænge den

Qval, som jeg lider ved at vente. Jeg har allerede forsøgt at læse, men maatte lægge Bogen tilside, thi det vil ikke lykkes mig at fæste Tanken paa det, jeg læser. Med Skrivningen gaaer det ikke bedre. Jeg kan ikke skrive en Linie tilende. Denne Tilstand i Sorg og Uro for et elsket Væsen er virkelig forfærdelig."

Han tog nu en Cigar, tændte den, efter at have gjort mig en Undskyldning, og begyndte at røge. Da de blaa Skyer krusede sig i Luften og Værelsets Atmosfære lidt efter lidt fortættede sig, syntes Tobakkens narkotiske Egenskaber at gjøre sig gjældende paa hans Nerver og han blev roligere.

For mig havde en ny Side af denne mærkværdige Mands Charakteer aabenbaret sig ved hans ængstelige Sorg for sin Hustru. Jeg havde neppe troet ham istand til en saa mild, skjøn Følelse, navnlig da det her gjaldt et Væsen, der neppe var ham værdig, og jeg var netop i Begreb med at anstille Betragtninger over den blinde Kjærligheds Magt, da der pludselig hørtes en dump Larm paa Døren.

„Hvad var det?" spurgte Zini, idet han foer op.

Jeg svarede ikke, men lyttede med tilbageholdt Aandedræt efter en Gjentagelse af den Larm, der havde vakt vor Opmærksomhed.

Zini stod op og gik til Døren for at erkyndige sig om Aarsagen.

Mantuanis Død.

Med en feberagtig Hast, der forraadte hans indre Oprør, aabnede Zini Døren. Hans Læber sittrede, hans Hænder skjælvede. En Anelse sagde ham, at Ulykken ventede ham udenfor, og denne Anelse fandt den fuldstændigste Bekræftelse.

Udenfor Døren stode et Antal Mænd, som bare en i Hast afløftet Dør. Paa denne laae en Fruentimmerskikkelse — Zinis Kone! I Begyndelsen foer en Straale af Haab over hans Aasyn — men da han traadte nærmere til den extemporerede Baare, saae han, at hun var død. Som om han var truffen af en Kugle midt i Hjertet, sank den stærke Mand sammen paa Dørtærskelen. En af Bærerne løftede ham medlidende op i sine Arme og holdt hans Hoved iveiret for at lette hans Aandedrag. Heller ikke jeg kunde sige mig fri for en dyb Medlidenhedsfølelse. Jeg saae i dette Øieblik ikke i Zini den farlige Sammensvorne, den hjerteløse Morder, men kun den trøstesløse Ægtefælle, der ved sin elskede Kone havde mistet sit Alt.

Man bragte Liget ind i Værelset og lagde det paa Sengen. Jeg fandt det grusomt, at man ikke havde baaret det hen i det nærmeste Hospital og derefter paa en skaansom Maade bragt den sørgelige Efterretning til Manden. Imidlertid havde Folkene handlet i den bedste Hensigt, og man havde ingen Ret til at bebreide dem deres Mangel paa Overbærenhed.

Af de Svar, som jeg fik paa mine Spørgsmaal, erfarede jeg Følgende: Den ulykkelige unge Kone var allerede kommen en god Strækning fra sit Hjem, da hun, maaskee af Middagsheden, blev afmægtig og sank bevidstløs til Jorden. En tililende Politimand havde med den Hensynsløshed og Raahed, som desværre charakteriserer en stor Deel af disse Folk, strax antaget, at han havde med en Drukken at bestille. Han havde ladet hende bringe til den nærmeste Politistation, hvor man bragte hende, endnu bevidstløs ind i en Celle, i hvilken der allerede befandt sig flere Tyve og løsagtige Fruentimmer. Da hun var kommen til sig selv, forlangte hun en Samtale med Politi-Inspecteuren,

og først efterat denne havde overbeviist sig om, at hun ikke var beskjænket, havde man løsladt hende.

Dermed vare imidlertid flere Timer forløbne. Den lille Kone havde, svag og syg som hun var, taget sig dette Tilfælde meget nær, og forlod med vaklende Skridt Politistationen. Langsomt gik hun hjemad og havde allerede tilbagelagt den største Deel af Veien, da hun i en af de snevreste og farligste Overfarter blev greben af Laaget paa en Arbeidsvogn og kastet til Jorden. I næste Øieblik forsvandt hun under Hestenes Hove, og da man løftede hende op, var hendes Liv alt bortflygtet. Alle Gjenoplivelsesforsøg vare forgjæves. Af en Brevcouvolut, som man fandt i den ulykkelige unge Kones Lomme, erfarede man hendes Navn og Bopæl og snart meldte sig nogle medlidende Sjæle til at bære det mishandlede Legeme hjem.

Imidlertid, medens jeg følte en dyb Medlidenhed med Zini, kunde jeg dog ikke frigjøre mig for den Tanke at dette Dødsfald i Grunden ikke var nogen Ulykke for ham. Han havde nu kun eet Maal i Livet, Dannelsen af et Kongerige Italien, hvis Hovedstad skulde være Rom, hvis Grændser skulde være det adriatiske Hav. Han havde i sin Kone ikke mistet en ensartet Sjæl, som kunde understøtte og befordre hans mægtige Planer, men kun et enfoldigt Væsen, som blot kunde hæmme og hindre hans Aands Ørneflugt.

Alle disse Tanker kom og gik, medens Zini hensunken i sin Smerte sad ved Siden af Liget, — men hvor stor end den Rystelse var, som han havde været udsat for, saa gjenvandt han dog endelig sin Fatning. Hans Stolthed, hans hele Charakteer kunde ikke forenes med denne Hengivelse i en personlig Kummer. Med en kraftig Anstrængelse opmandede han sig og traadte hen til den Døde. Han tog en af hendes smaa kolde Hænder

og trykkede den længe og inderligt til sine Læber, — da greb han sin Hat, hilste mig med en stum Forbøining og gik langsomt ned ad Trapperne.

Nedenfor ventede Værtinden ham, han talte med hende, sandsynligviis for at ordne det nødvendige ved Ligets Begravelse, — da traadte han ud paa Gaden og Døren faldt til efter ham, medens jeg, bestormet af tunge og mørke Tanker, begav mig til mit Kammer.

Næste Morgen begav jeg mig til Whitehall, hvor Oberst Warner modtog mig med et bebreidende Blik.

„Veed De allerede hvad der er skeet?" spurgte han.

Jeg svarede, at jeg ikke vidste af Noget.

„Mantuani er død!"

„Død! det er ikke muligt!"

„Trods al vor Forsigtighed og Aarvaagenhed har man imorges fundet ham død med tre Dolkestik i Brystet."

„Saa, — er han da bleven myrdet?"

„Uden Tvivl," svarede Obersten. „Han selv skulde have Vanskelighed ved at støde sig tre Dolke i Hjertet. Han er bleven Offer for hiint hemmelige Selskab, imod hvilket han anraabte om vor Beskyttelse, men som var mægtigere end vi. Jeg vil ikke dermed gjøre Dem Bebreidelser, thi dette Tilfælde hørte til de vanskeligste, — men der bliver os nu kun Eet tilovers at gjøre, og dette skal De overtage. Snigmorderne maa erfare, at man i dette Land ikke ustraffet tør udgyde Menneskeblod, men at Straffen følger Forbrydelsen i Hælene. Deres Opgave er det nu, at overlevere Morderne i Retfærdighedens Hænder."

„De troer altsaa at flere end en af de Sammensvorne ere deelagtige i denne Daad?" spurgte jeg Obersten.

„Det er min bestemte Mening, og de tre Dolke synes mig at være Bevis nok derfor."

„Jeg har en anden Mening."

„Nu, hvad troer De?"

„Jeg troer, at Zini alene er Gjerningsmanden."

„Uden Hjælpershjælpere?"

„Jeg troer, at han har begaaet Forbrydelsen uden Andres Hjælp."

„Saa skulde de tre Dolke blot være en Skuffelse — en List?"

„Det formoder jeg. — Naar jeg ret overtænker Zinis Sindsstemning den sidste Nat, saa gjorde denne ham skikket til de forteste Misgjerninger."

„Nu, Mrs. Paschal," sagde Oberst Warner efter kort Eftertanke, „jeg lægger Sagen i Deres Haand."

„Jeg vil gjøre Alt, hvad der er mig muligt, for at tilfredsstille Dem," svarede jeg. „Med Vished lader sig rigtignok Intet love i dette Tilfælde."

„Gjør Deres Bedste, det er Alt, hvad jeg forlanger. Fruentimmer opnaae undertiden i Sager af denne Beskaffenhed større Resultater end vi," svarede Obersten, og efterat vi havde talt Noget om ligegyldige Ting, forlod jeg Bureauet.

Jeg tilstaaer, at min Stemning ingenlunde var haabefuld. Man havde i min Embedstid som Detectiv-Funktionær allerede mere end eengang betroet mig svære Opgaver, og jeg havde sædvanlig været saa heldig at løse dem temmelig godt, — men ligeoverfor en Personlighed som Zinis, havde jeg al Grund til at tvivle om et godt Resultat af mine Bestræbelser.

Italieneren var en saa snu Ræv og en saa

bestemt og paa Hjælpekilder af enhver Art saa rig Mand, at hele Fastlandets Politi, der i flere Aar havde jaget ham, ikke havde opnaaet at fange ham, omendskjøndt han snart besøgte Italien, snart Tydskland, og i alle Slags Forklædninger gjennemstreifede Gaderne og de offentlige Pladser i Wien, Neapel, Rom eller Triest. Den dristige Eventyrer stod i Forbindelse med en stor Deel af Italiens og Udlandets rigeste og ansete Adelsfamilier, der til enhver Tid stillede ham deres Pengepunge og Slotte til Disposition, og endskjøndt han for sin egen Person førte en spartansk-simpel Levevis, saa vidste han dog at gjøre disse betydelige Hjælpekilder frugtbringende til sit Øiemed paa den mest udmærkede Maade. Kort, jeg vidste, at min Modstander ikke maatte undervurderes, og jeg forekom mig selv mere end forvoven, at jeg trods alt dette foretog mig at ville overliste en Mand, hvis eneste Svaghed havde været hans Kone.

Den gamle Molle.

Det hemmelige Forbunds Samlingssted var meget besynderligt — besynderligt i mere end een Henseende. Det var kun ved den yderste Udholdenhed lykkedes mig at opdage det, idet jeg havde fulgt Zini Skridt for Skridt og hverken hvilet eller standset før jeg vidste hans Hemmelighed.

Sammensværgelsens Rede befandt sig paa den saakaldte Hunde-Ø, en lavtliggende, moradsig Egn ved den østlige Ende af London, som, udsat for den giftige Taage fra Themsen, kun var beboet af de laveste Folkeklasser og navnlig af fattige Fiskere. Gader og Huse, ja selv de faa Fabriker og Oplagssteder, som man havde bygget der, saae mørke og elendige ud, men en af de sørgeligste, for ikke at sige uhyggeligste Bygninger, var en gammel

Vandmølle, hvis Træbygninger bare de ojensynligste Spor af Forfald. Selv det store Hjul, som allerede i lang Tid stille og ubevægeligt havde hængt over Vandet, var overtrukket med Slam og grønt Mos og syntes ikke mere at kunne tjene til sit oprindelige Øiemed.

Denne brøstfældige gamle Mølle var Zinis og hans Medforbundnes Eiendom. Den laae i nogen Fraſtand fra de andre Bygninger og var tilgjængelig baade fra Land- og Søſiden. De Sammensvorne pleiede forresten at begive sig til deres Forsamlingssted ved Landeveien, thi tilvands var Veien, naar man ikke benyttede Dampbaad, temmelig lang og kjedelig.

I Forbundsbrødrenes Fraværelse blev Møllen bevogtet af et gammelt Fruentimmer ved Navn Dorothea, som ikke syntes at have ringeſte Kundſkab om Eiernes Gjøren og Laden. Hun var fuldkommen tilfreds, naar hun hver Uge fik sit ringe Honorar udbetalt, og føiede man dertil en lille Drikkeſtilling, kjendte hendes Taknemmelighed ingen Grændser. Om politiſke Flygtninge, Sammensværgelser, hemmelige Selſkaber oſv., havde hun aldrig hørt Noget, thi hun kunde ikke læse, og Alt hvad hun vidſte om Verdens Begivenheder, fik hun ved leilighedsviſe Meddelelser af ſine Naboer. Og ad denne Vei erfarede hun ogſaa kun lidet, thi forbetmeſte havde diſſe Naboer — uden Undtagelſe fattige, arbeidende Folk — ingen Tid til at bekymre ſig om hvad der foregik udenfor deres egen Synskreds, og desuden turde Madam Dorothea ſjelden vove at forlade Møllen, thi hun kunde hvert Minut vente Beſøg af Zini og hans Medforbundne og vilde da have riſikeret Tabet af ſin Plads, derſom de havde mærket hendes Efterladenhed.

Alle disse Enkeltheder havde jeg erfaret paa den forsigtigste og omhyggeligste Maade, og byggede derpaa min Plan. Den gamle Dørvogterske forekom mig passende til mit Forehavende og det gjaldt kun om at introducere mig paa en fornuftig Maade hos hende. Det var ikke umuligt, at hun i sin Ensomhed kunde finde Behag i mit Selskab. Jeg begyndte at fatte Tillid til mit Forehavende, — en Dag begav jeg mig til Hunde-Den og gik kjækt og dristigt løs paa Møllen.

Floden var netop ved at stige og bar Skibe og Dampbaade stolt paa sin Ryg. Solen overgjød Land og Vand med en klar Glands. Klokken kunde vel være tre om Eftermiddagen. Jeg var brudt tidlig op fra min Bolig — Trængselen og Hastværket i City havde opholdt min Drosche længer end sædvanlig, men endelig havde jeg naaet Maalet, Møllen laa for mig.

Jeg forlod Vognen og gik nu uden Tøven henimod den gamle Bygning, som i den klare Dagsbelysning, med sit indsunkne, her og der med Mos begroede Tag, sine af Sol og Regn sværtede Bræddevægge og det store, halvforfaldne Hus næsten tog sig malerisk ud.

Jeg bankede paa, og efter nogle Minutters Forløb blev Døren aabnet af den gamle Kone, der betragtede mig med et venligt og nysgjerrigt Blik fra Top til Taa.

„Ah, De kommer fra Mrs Goodman," sagde hun endelig, „det er i Anledning af Glasene. Vil De sige, at jeg imorgen skal sende det Altsammen tilbage."

Jeg forsikkrede overensstemmende med Sandheden, at jeg ikke havde den Ære at kjende Mrs. Goodman.

„Nu, hvad ønsker De da?" spurgte den Gamle.

„Jeg vilde kjøbe en Pose Meel," svarede jeg med den uskyldigste Mine af Verden, endskjøndt jeg meget godt vidste, at her siden den gamle Kones Indflytning vistnok ikke havde været Meel at faae.

„En Pose Meel," raabte Konen leende, „det maa De rigtignok henvende Dem andetsteds om. Det er allerede længe siden at her er bleven malet."

„Det gjør mig ondt," svarede jeg, „jeg boer temmelig langt herfra og Veien er saa støvet og ophedet idag."

„Er De træt?" spurgte den Gamle godmodigt.

„En lille Smule," svarede jeg med mat Stemme.

„Saa kom ind og hvil Dem ud," sagde Konen. „Jeg troede, De var sendt fra Mrs. Goodman, for at hente Glassene — man bliver snart gammel og glemsom. Rigtignok kan jeg knapt byde Dem ind i min Stue, thi jeg er en stakkels gammel Kone, som Ingen har, der bekymrer sig om hende. Man føler sig dog mangengang ret ene og forladt."

Med det Samme aftørede hun med sit Skjørt omhyggeligt en Stol og bad mig sidde ned; derpaa tog hun et Kræmmerhus med The ud af Skabet og lavede nogle Kopper af den vederkvægende Drik, idet hun paa sin godmodige, gammeldags Maneer undskyldte sig med, at hun Intet bedre havde at byde mig, og inden en Time var forløben, vare vi de bedste Venner af Verden. Ved behændige Spørgsmaal havde jeg bragt det dertil, at hun fortalte mig om sin Ungdomstid og den Opmærksomhed, hvormed jeg hørte til, havde erhvervet mig hendes fulde Tillid. Da jeg endelig stod op for at gaae, bad hun mig indstændigt,

at jeg saasnart som muligt vilde besøge hende igjen.

„Hvilken Dag kommer jeg Dem beleiligst?“ spurgte jeg.

„Hver Dag — kun om Fredagen har jeg ikke godt Tid,“ sagde hun.

„Det er Skade,“ svarede jeg i en beklagende Tone. „Fredagen er egentlig den eneste Dag, jeg kunde komme.“

„Nu, saa faaer det ogsaa gaae an om Fredagen,“ udbrød hun ivrig. „Jeg skal nemlig sige Dem, at den Dag kommer sædvanlig Herren og medbringer nogle Venner, som drikker og røger med ham, og det vilde maaskee ikke være ham tilpas, naar han traf Dem her, thi han har forbudt mig at indlade Nogen, undtagen hans Selskab. Jeg har ogsaa bestandigt lystret hans Befaling, men det er dog altfor sørgeligt, naar man ikke har et eneste Menneske, som man kan tale et Ord med. Kom De altsaa kun om Fredagen, hvem veed, om han opdager, at De er her. Vi forholde os ganske rolige og drikke os en Kop The sammen.“

Særdeles tilfreds forlod jeg den gamle Dorothea, thi jeg havde opnaaet Mere, end jeg havde kunnet vente og jeg begav mig nu strax til Oberst Warner, for at træffe Aftale med ham om det Videre. —

Vi bleve enige om, at jeg skulde belure det hemmelige Forbunds Samlinger, for om muligt at opdage Noget, som kunde berettige os til at skride ind. En Robaad med bevæbnede Politimænd skulde lægge til i Skyggen af Møllen. Disse skulde ved et aftalt Signal springe iland for i en Hast at besætte Bygningen og sikkre sig de Folk, som jeg betegnede. For det Tilfælde at jeg ikke kunde opdage Noget, som kunde være tjenligt til

vor Hensigt, maatte vi udsætte Forbrydernes Arrestation til en senere Sammenkomst, da de maaskee saa kunde give mig Beviismidler ihænde.

Jeg følte dog en let Skjælven, da jeg paa den bestemte Dag begav mig til den gamle Mølle, hvis Beboerske for Øieblikket var min gode Veninde. Jeg kjendte Zinis og hans Staldbrødres Samvittighedsløshed og vidste, at de i Theori som i Praxis vare fortrolige med Dolkens Brug. Men da jeg saa ofte havde været nødt til at begive mig i Fare, havde jeg hærdet mine Nerver i en for Fruentimmer vistnok sjelden Grad, og ogsaa nu besluttede jeg, at byde Alt, hvad der truede mig Trods efter bedste Evne, og gjøre Alt hvad der stod i min Magt for at kunne overlevere en saa forhærdet Synder i Justitiens Hænder.

Hemmelige Forbund og Selskaber, som betjene sig snart af Intriguer, snart af Vold, for at opnaae en utopisk Tilstand af Tingene, har jeg aldrig, heller ikke i min Barndom, været istand til at sympathisere med, og om jeg end lod den mest abstrakte Patriotisme gjælde i Skrift og Tale, saa syntes en saadan Fædrelandskjærlighed mig dog afskyelig, naar den betjente sig af Snigmordet, for at befordre sit Øiemed.

Da jeg naaede Møllen, begyndte det allerede at skumre. Dybe Skygger leirede sig over alle Gjenstande, mørke regntunge Skymasser havde optaarnet sig rundtomkring paa hele Horizonten. Dødsstilhed herskede i Luften, ikke en Lyd lod sig høre, Athmosfæren var hed og trykkende. Den lette Brise, som havde blæst om Dagen, havde lagt sig — kun en Hunds Gjøen afbrød nu og da den dybe Stilhed — iøvrigt var Alt i hele Naturen hensunken i hin ligesom bange Taushed, der pleier at være Forløber for heftige Uveir.

Saasnart den gamle Dorothea havde aabnet

Døren for mig, spurgte jeg med sagte Stemme, om Herren og hans Fremmede vare komne. Jeg nærede et levende Ønske om, at finde Mændene forsamlede, thi havde Zini i Forbigaaende seet mig hos den Gamle, saa havde det været mere end sandsynligt, at han med sit skarpe Blik havde kjendt mig som Den, med hvem han var truffen sammen den Aften, da hans Kone forulykkede. Dette havde utvivlsomt vakt hans Mistanke og besværliggjort mit Forehavende, om ikke ganske tilintetgjort det.

Dorothea svarede, at de allerede Alle vare forsamlede og det i Overstuen, hvor Møllestenene befandt sig.

„Hvormange er der kommen?" spurgte jeg videre.

„Elleve," svarede hun.

Mantuanis Død havde forhindret den tolvte Apostel fra at give Møde, derfor var Tallet ikke fuldt.

„Hvormed underholde disse Herrer sig paa dette afsidesliggende Sted?" vedblev jeg at spørge.

„O, de holde Taler og deslige."

„Taler! det var da underligt at de komme herhen derfor."

„Ja vist er det besynderligt nok," svarede den Gamle ufortrøden, „men De kan selv overtyde Dem derom, dersom De har Lyst."

„Naar det bare gaaer an."

„Det gaaer godt an. Jeg har fundet et Hul i Væggen hvorigjennem man bekvemt kan iagttage Alt."

„Nu, det kunde jeg virkelig have Lyst til at prøve."

„Og De kan ogsaa høre Alt, hvad Herrerne sige," tilføiede Dorothea.

„Jeg vil først drikke en Kop The, og saa kan

De vise mig derop, dersom det ikke er Dem for megen Uleilighed," gav jeg til Svar.

„Slet ingen Uleilighed, min Kjære," raabte Dorothea godmodig. „Det er mig altid en Fornøielse, naar jeg kan gjøre mine Venner en Villighed. Og af Dem er det jo pænt, at De vil gaae den lange Vei for at besøge mig gamle, forladte Person."

Og nu gik hun geskjæftig frem og tilbage for at lave Theen.

Med den største Utaalmodighed betragtede jeg hendes omstændelige Tilberedelser, thi jeg brændte af Iver efter snarest muligt at indtage min Post. Tiden var kostbar, jeg sukkede og ærgrede mig inderligt, naar min gode, men langsomme Værtinde ikke kunde huske, hvor Sukkeret stod eller undrede sig over, at Thedaasen ikke stod paa det Sted, hvor hendes svage Hukommelse meente at træffe den.

Endelig var Theen kommen istand. Jeg undslog mig for at drikke mere end een Kop fuld, og slugte ogsaa denne i næsten kogende Tilstand.

„Nu, min Kjære, vil jeg føre Dem op," sagde Dorothea, „men gjør endelig ingen Støi, thi Herren og hans Venner kunde høre det, og saa fik jeg Ubehageligheder."

„Jeg skal nok tage mig iagt," svarede jeg hviskende, og mit Hjerte bankede med usædvanlig Heftighed, medens vi stege op ad den raadne Trappe, der førte til det Kammer, hvor det hemmelige Forbund arbeidede paa sit store Diemed.

Da vi havde naaet Forstuen, hørte jeg en Summen af forskjellige Stemmer og saae en svag Lysning trænge igjennem den gamle Trævæg, der vistnok ikke engang i sine bedste Dage havde været istand til at formene Veir og Vind Adgang. Do-

rothea viste mig nu en langagtig Aabning, gjennem hvilken man kunde overseе hele Kammeret og høre hvert Ord, som blev talt derinde. Indgangen til Kammeret befandt sig nøiagtig midt i Trævæggen. Den Aabning, hvorigjennem jeg speidede, laae tilvenstre for Døren, paa den modsatte Side var Trappen. Ved Enden af den Gang, hvori jeg stod, befandt sig et Slags Forraadskammer, hvori man paa den Tid, da Møllen endnu var i Gang, havde opbevaret Sække.

Det var en mørk Krog, jeg stod i for at lure, og selv om en af Mændene pludselig forlod Værelset, havde jeg neppe Noget at befrygte, da jeg ved Aabningen af Døren var dækket af dennes hele Brede. Efterat den gamle Kone havde anviist mig denne Plads, opfordrede hun mig til, naar jeg havde tilfredsstillet min Nysgjerrighed, at tiltræde mit Tilbagetog saa sagtelig som muligt. Derefter udtalte hun det Ønske at drikke endnu en Kop Thee og lod mig være alene.

Jeg lagde nu strax mit Øie til Revnen, men endnu havde jeg ikke kunnet kaste et Blik ind i Værelset, — da jeg opskrækkedes af en voldsom Larm paa Trappen. Det lød som om et svært Legeme rullede fra Trin til Trin.

Uvilkaarligt vendte jeg mig henimod Trappen, men fik dog i næste Øieblik saamegen Besindelse, at jeg kunde træde tilbage i Skygge af Døren. De Sammensvorne maatte have hørt Larmen, og det var med Sikkerhed at forudsee, at de vilde komme ud, for at see sig om efter Grunden til Forstyrrelsen.

En Revne i Væggen.

Jeg hørte et halvt undertrykt Skrig — da indtraadte den dybeste Stilhed. Min første Tanke

var, at Dorothea var falden ned af Trappen. Hun havde intet Lys medtaget og kunde i Mørket have forfeilet et Trin — paa anden Maade kunde jeg ikke forklare mig Larmen.

Ogsaa det hemmelige Forbund var allarmeret og en af Mændene traadte ud med en Lampe, for at see, hvad der var ivejen. Jeg saae gjennem Dørens Spalte, at det var Zini. Han var, som jeg vidste, en Mand med et stort Mod og var stedse beredt til at tage enhver Fare, som truede det hemmelige Forbund, paa sine Skuldre. Nu steg han, efterat han først havde kastet et skarpt og forsigtigt Blik omkring sig, ned ad Trappen med en spændt Pistol i Haanden.

Jeg saae Vaabenets blinkende Løb at lyne i Lampebelysningen, og jeg kan ikke sige, at dette Syn bidrog til min Fornøielse. Jeg søgte i Hast at tænke mig, hvilken Følelse det maatte være at blive truffen af en Pistolkugle, thi jeg vidste dengang ikke, at et Skydevaaben i en Sammensvorens Haand var det forholdsvis mindst farlige Vaaben. Det hemmelige Forbund kjendte mere lydløse Midler til at bringe dets Fjender til Taushed. Pistolen kunde kun anvendes til Forsvar mod et overmægtigt Angreb og overhovedet kun som et sidste Middel i fortvivlede Tilfælde. Mit Bekjendtskab til hine Mænd, som sadde derinde i høitidelig Raadslagning, skulde forskaffe mig mere end een Slags Oplysning i dette Punkt.

Efter neppe to Minutters Forløb kom Zini igjen opad Trappen. Han bar Noget i Armen, traadte ind i Kammeret og slog Døren til efter sig. Jeg lagde strax mit Øie til Revnen og saae forskende efter, hvad der foregik derinde. Den Byrde, som Zini bar i Armene, var den gamle Dorotheas Legeme. Den stakkels Gamle havde, som jeg rigtig formodede, gjort et Feiltrin og var

fraoven rullet ned ad hele Trappen. Dette Fald var tilstrækkeligt til at bedøve eller endog dræbe det gamle Menneske. Zini bar hende midt ind i Stuen og lagde hende paa et Bord — derpaa undersøgte han hendes Puls.

„Hun er død," sagde han efter en halv Minuts Forløb paa sin rolige og fattede Maade.

En Mumlen af Overraskelse og maaskee af Beklagelse gik gjennem Forsamlingen, der ikke var forberedt paa en saadan Begivenhed. Man udtalte den Formodning, at den Gamle havde havt til Hensigt at komme op for at meddele Et eller Andet og derved var styrtet ned; men Zini, der siden hans Kones Død syntes meget bestemt paa ikke at give nogen menneskelig Følelse Rum i sit Hjerte, afbrød i Korthed Samtalen.

„Da hun nu engang er død, vilde det være et frugtesløst Arbeide at tale om, hvorledes Ulykken er skeet," sagde han skarp og bestemt. „Hun er død — videre lader sig ikke sige, og vi have her vigtigere Ting at tale om. Endskjøndt vi ere religiøse paa vor Maade, saa ere vi dog ikke Formalister, og have saaledes ikke nødig at fremsige nogen Bøn for hende. Hun var for os kun et Værktøi og som saadan have vi benyttet hende. Nu er dette Værktøi sønderbrudt og ubrugeligt — vi lægge det altsaa tilside."

Dermed løftede han Liget op og bar det hen til en Træbænk i Værelsets Baggrund, hvor han lagde det ned uden nogetsomhelst Spor af indre Bevægelse. For disse Mænd havde Synet af Døden intet Skrækkeligt. Deres eget Liv havde saa ofte svævet i Fare, at de havde vænnet sig til at lee Knokkelmanden op i Ansigtet.

Stakkels Dorothea! Mig traadte Taarerne i Øinene. Det gjorde mig ondt, at den gode gamle Kone i sine Bestræbelser for at være mig

behagelig, havde faaet et saa pludseligt Endeligt — dog Livet i en haard Verden, i et Kald som mit, var heller ikke blevet uden Indflydelse paa mig. Jeg afstrerede mine Taarer, de eneste som bleve udgydte for den stakkels Dorothea og helligede mig med fornyet Iver til min Opgave.

Det Rum, hvori de Sammensvorne vare forsamlede, dannede en næsten regelmæssig Qvadrat. I Midten stod et langt Bord, om hvilket elleve Mænd sadde paa sædvanlige Rørstole. Det var størstedelen mørke, skummelt udseende Ansigter, paa hvis Pande stod skrevet den Beslutning, heller at begaae enhver Forbrydelse, end at opgive en af deres ærgjerrige Planer. Nogle af dem drak og smøgede — andre gave Afkald paa disse Nydelser.

Efterat Zini havde bragt det livløse Legeme tilside, vendte han tilbage til sin Stol og fortsatte en Tale, som øiensynlig var bleven afbrudt ved Larmen paa Trappen.

Zini talte ikke lidenskabeligt og søgte ikke heller at indvirke paa sine Tilhøreres Lidenskaber. Han talte roligt og udtryksfuldt, uden noget Spor af Deklamation. Det var ikke hans Hensigt at blende Tilhørerne med skjønne Ord. Han forekom mig snarere som en Minister, der forelægger sit Budget, end som en Agitator, — ja, der var ikke det Ringeste i hans Maade at tale paa, der mindede om en saadan. Han var den rolige, kolde Forretningsmand, der lægger mere Vægt paa, *hvad* han siger, end *hvorledes* han siger det, men ethvert Ord faldt med en saadan Skarphed og Klarhed fra hans Læber, at det maatte indprøge sig dybt i hans Tilhøreres Hjerter. Det var ikke en politisk Charlatans hule Phrasebygning, jeg hørte, men Overbeviisningen hos en genial Mand, der er paa det Rene med sig selv.

„Vi have forsamlet os her," vedblev han, „for

at raadslaae om, paa hvilken Maade vi kunne udfylde Forræderen Mantuanis Plads. Han har modtaget den hele Straf for sin Gjerning. Han døde for min Haand. Hans Optræden var hovedsagelig rettet mod mig, altsaa havde jeg fremfor alle Andre den Ret og Pligt, at fuldbyrde den Dom, som vi havde udtalt over ham."

Denne Erklæring, som den ellers saa forsigtige Italiener vel havde undladt, dersom han havde havt en Anelse om min Nærværelse, var for mig uvurdeerlig. Den sagde mig Alt, hvad jeg havde nødig at vide, og med en vis Tilfredshed bøiede jeg mig tilbage for at aande friere, — da jeg pludselig hørte den dumpe Rallen af et sig nærmende Tordenveir. Jeg veed ikke hvorfor den fjerne Torden forekom mig varslende, men det var saaledes. Jeg blev bange.

Efter en kort Pause talte Zini videre.

„Da den Uværdige forraadte den østerrigske Regjering min Plan, at besøge Venedig, gjorde han det for at fortjene den Sum, som Huset Habsburg — en Slave af Concordatet — havde sat som Priis paa mit Hoved. Lykkeligviis blev jeg af mine mange, mægtige Venner tidsnok underrettet om de Forberedelser, som Politiet havde truffet for at sikkre sig min Person, og heldigviis lykkedes det mig at forstyrre alle deres fiint anlagte Planer. Uden Samvittighedsnag har jeg stødt min Stilet i Forræderens bævende Hjerte. Han havde brudt sin Ed og ved det øvede Forræderi forspildt enhver Fordring paa Medlidenhed eller Barmhjertighed. Naar Mennesket er sunket saa dybt, at han foretrækker det usle Guld for Ære og Berømmelse, saa er han ikke længer værdig til at leve og glæde sig ved Sollyset. Desuden vidste Mantuani Besked om vore Hemmelig-

heder og allerede af den Grund maatte han dø. Han var farlig — jeg har gjort ham uskadelig."

En Bifaldsmumlen gik igjennem Forsamlingen.

Zini havde reist sig i sin fulde Høide og hans Øie saae saa sikkert og klart, som om aldrig nogensinde en syndig Tanke havde berørt hans Sjæl, aldrig en Draabe Menneskeblod plettet hans Haand.

Det var hans Overbeviisning, at man har Ret til at dræbe den, der bryder sin Eed og forraader sit Fædreland, som et skadeligt Dyr, idet han bliver til Forræder mod sine trofaste Brødre.

Efter at Zinis Tale var endt, havde der udviklet sig en temmelig livlig Samtale mellem Forbundets Medlemmer, uden at jeg agtede synderligt derpaa. Min hele Opmærksomhed var henvendt paa Selskabets Overhoved — og jeg overlagde netop, om det ikke nu var paa Tiden at trække det udspændte Næt sammen over ham, — at snige mig ned ad Trappen og give de derude ventende Politimænd Signalet til Angreb, da jeg mærkede, at Zini hæftede sit Blik stift paa den Revne, ved hvilken jeg lurede. Jeg havde allerede flere Gange bemærket, at hans Øie flygtigt streifede Stedet, uden at jeg havde tænkt synderligt derover — pludselig saae jeg, hvorledes han løftede Haanden for at paabyde Taushed. Den dybeste Stilhed var øieblikkelig tilveiebragt. Jeg saae, at Zini, uden at vende Blikket fra den forræderske Revne, skred henimod Døren, og saaledes kunde jeg ikke tvivle om, at jeg var opdaget. Hvad jeg havde anseet for umuligt, maatte være skeet. Han havde seet mit Øie ved Aabningen, og jeg begyndte at frygte for, at jeg uforsigtig havde styrtet mig i en Fare, i hvilken jeg maaskee skulde omkomme.

Paa Flugt var ikke at tænke. Inden jeg kunde have naaet den mørke Trappe og være kommen i Sikkerhed, vilde man have indhentet mig. Des-

uden fik jeg ingen Tid til Overlæg, thi et Sekund senere aabnedes Døren og jeg stod Ansigt til Ansigt med Zini.

Hans kolde, kyniske, ubarmhjertige Blik var, saaledes som jeg kunde see i det dæmrende Lys fra den halvtaabnede Dør, rettet fast og iagttagende paa mig.

Liv eller Død.

„De er fangen!“ sagde med Zini med haard Stemme.

Jeg var ikke istand til at svare.

„De er en Spion,“ vedblev han. „Herind med Dem, at vi kunne see Dem nøiere.“

Jeg adlød mekanisk. Det var mig, som om jeg pludselig havde mistet Evnen til at bevæge mig selvstændigt, det var som om jeg kun var afhængig af Zinis Villie. Mine Tanker dreiede sig i forvirrede Kredse. Den uventede Opdagelse havde ganske bragt mig ud af Fatning. Jeg var i de Sammensvornes Magt og der hørte just ingen stærk Phantasi til, for at tænke mig, hvilken Skjæbne der ventede mig.

Jeg tænkte paa det mellem Politimandskabet og mig aftalte Signal, en hvinende Lyd paa en for mig særlig konstrueret Pibe, hvis Tone var hørlig i lang Fraskand. Jeg besad altsaa et Middel til at hidkalde Hjælp, men jeg frygtede for at anvende det. Maatte jeg ikke vente at blive stødt ned, saasnart Signalet lød? Jeg indsaae, at der foreløbig ingen anden Udvei var, end at anstille mig som om jeg underkastede mig, og imidlertid udtænke en Historie, som kunde forklare min Nærværelse.

Jeg fulgte Zini ind i Værelset. Alles Blikke

vare rettede paa mig, og i mere end eet Øie troede jeg forud at læse en Dødsdom.

Zini indtog sin forrige Plads og opfordrede mig til at træde hen for ham ved Bordet, saa at det fulde Lampeskjær faldt ned paa mit Ansigt og saaledes at ikke en eneste af mine Minebevægelser kunde undgaae ham. Hans Hensigt var mig fuldkommen klar, og jeg besluttede at være paa min Post. Jeg samlede hele min Aandsnærværelse for at give mit Aasyn det mest uskyldige og godmodige Udtryk. Selv paa den ulykkelige Dorotheas Lig tillod jeg mig ikke at kaste et Blik, jeg maatte jo anvende hele min Kraft, alle mine Tanker paa den Sag, af hvilken min Frihed ja maaskee mit Liv var afhængig, — paa den Opgave at skuffe Zini.

Efterat han havde stillet mig omtrent saaledes som om det dreiede sig om at tage et fotografisk Portrait af mig, fæstede han sine store, gjennemborende Øine skarpt og fast paa mine. Jeg formaaede ikke at udholde dette fascinerende Blik, der syntes at trænge ind i min Sjæls Inderste, men slog Øinene ned for at undgaae det Trylleri, der truede med at omvikle mig med uimodstaaelig Kraft.

„Jeg har allerede seet Dem een Gang," begyndte Zini endelig.

Jeg gav ham herpaa intet Svar.

„Er det ikke saaledes? Svar!"

„Det er saaledes" svarede jeg.

„Hvor og naar er jeg forhen truffen sammen med Dem?"

„Skulde De ikke selv vide det?"

„Jo vist veed jeg det, men jeg ønsker at høre det af Dem?"

„Vi saae hinanden den Aften da Deres unge Kone døde."

„Ganske rigtig. Men hvad har nu ført Dem herhid?"

„Jeg kom for at besøge en Veninde."

„En Veninde? Hvor er denne Veninde?"

„Hun er død!"

„Mener De den Kone, hvis Lig ligger der i Krogen, — var hun Deres Veninde?"

„Ja, hun var!" lød mit lakoniske Svar.

„Har De kjendt denne Kone længe?"

„I nogle Aar," svarede jeg. Det var naturligviis en Usandhed, men den kunde ikke undgaaes.

„Og De kom, for at besøge den gamle Kone?"

„Ja ellers var jeg ikke kommen her."

„Er De kommen efter Indbydelse af Deres Veninde eller af egen Drift?"

„Jeg var inviteret."

„Hvad hed den gamle Kone?"

Da Zini rettede dette Spørgsmaal til mig, lyste hans Øine triumpherende. Han troede at have fanget mig.

Et lykkeligt Tilfælde vilde imidlertid, at den Gamle straks ved vor første Sammenkomst havde sagt mig sit Navn. Hun hed Dorothea Drake, og jeg nævnte uden Øvælen dette Navn.

„Hvorfor kom De ikke Deres Veninde til Hjælp, da De saae eller hørte, at hun styrtede ned ad Trapperne?" spurgte Zini.

„Fordi jeg var beskjæftiget paa en anden Maade."

„Hvormed har De da sysselsat?"

„Jeg lyttede til Deres Tale og var saa opfyldt af Beundring, at jeg ganske forglemte den gamle Kone."

„Et daarligt Saar," sagde Zini. „De bærer altfor tydeligt Løgnens Stempel paa Deres Pande."

„Jeg har kun sagt Dem Sandheden.“

„Jeg er dog af en anden Mening.“

„Desuden troede jeg ikke, at hun var kommen til Skade eller endog var død, førend de bragte Liget ind i Værelset her,“ tilføiede jeg.

„Jeg maa gratulere Dem til Deres varme Venskab,“ sagde Zini ironisk.

Jeg saae flere af det hemmelige Forbunds Medlemmer lee spodsk.

„Men veed De ogsaa hvad jeg hedder?“ spurgte Zini videre.

„Jeg hørte Dem kalde Mr. Fower,“ svarede jeg, og denne Gang talede jeg Sandhed, thi han havde ført dette Navn i sin sidste Bopæl.

„Hørte De ikke et andet Navn?“

„Aldrig.“

„Kjendte De Mantuani?„

„Aldeles ikke. Jeg hørte før Navnet første Gang.“

„De kan altsaa erindre, at dette Navn er blevet nævnt her?“

Efterat jeg forhen havde tilstaaet, at jeg allerede havde lyttet en Stund, troede jeg at burde besvare dette Spørgsmaal bejaende.

„Hvor er han nu?“ spurgte Zini.

„Hvem?“ svarede jeg.

„Mantuani.“

Jeg faldt et Øieblik ud af min Rolle. Jeg forglemte, at det var Zini, der spurgte mig, og at disse Mænd, naar de i mig opdagede en Spion, sandsynligviis ikke vilde være synderlig samvittighedsfulde i Valget af deres Midler til at bringe mig til Taushed. Jeg tænkte kun paa den ulykkelige Italiener og hans gruelige Endeligt, da jeg paa Zinis Spørgsmaal svarede:

„Han er død, og det veed De bedre end nogen Anden, thi han er falden for Deres Haand.“

„Hvorledes har De erfaret det?" spurgte Zini, idet han med en bydende Haandbevægelse paabød sine Staldbrødre Roligheb, da de vilde give deres Vrede Luft i vilde Ord og Gebærder.

Et Øieblik var imidlertid tilstrækkeligt til, atter at bringe mig til Besindelse.

„Jeg hørte, at De selv fortalte det."

„Temmelig godt svaret," sagde Zini. „Imidlertid kan jeg ikke blive den Tanke kvit, at De er en Spion. Jeg har hørt Tale om Londons qvindelige Detektiv-Funktionærer. — De turde dog imidlertid maaskee have gjort den Erfaring, at gamle Fugle ikke saa let lader sig fange paa Limpinde, som De troede. Politiske Ræve er ofte ligesaa snue som deres langhalede Navnebrødre. Men selv om De ikke var nogen Spion, saa veed De dog allerede for Meget til ikke at være farlig. De har hørt, at jeg dræbte Mantuani. Han er død — jeg sætter en Ære deri og glæder mig derover, men jeg har dog ikke Lyst til at læse de nærmere Omstændigheder i Aviserne. Desaarsag er det nødvendigt, at vi gjøre Dem uskadelig og uden Ophold fuldbyrde Dommen paa Dem."

„Dommen?" raabte jeg, „hvilken Ret har De til at udtale nogen Dom over mig? De er ikke min Dommer — jeg anerkjender ikke Deres Magtfuldkommenhed. Og i hvilken Forbrydelse finder De mig skyldig?"

„I den Forbrydelse, at De veed for Meget."

„Hvad kan jeg gjøre derfor? Hvorfor har De ikke været forsigtigere i Deres Tale?"

„De taler taabeligt og ufornuftigt, saaledes som et forskrækket Fruentimmer pleier at tale," svarede Zini med urokkelig Ro. „Jeg vil overlade de Herrer, som sidde her om Bordet, at tage Bestemmelse om Deres Liv eller Død."

„Jeg forlanger at blive dømt af en Jury, som bestaaer af mine Landsmænd," svarede jeg.

„I Mangel af en saadan, maa vi forrette dette Embede saa godt som muligt," sagde Zini ironisk. „Nu, mine Herrer, — Liv eller Død?"

„Død!" svarede de ti Italienere høitideligt og alvorligt.

Min Dom var eenstemmigt udtalt, og jeg kunde see paa mine Dommeres Ansigter, at de vare bestemte paa at fuldbyrde denne skrækkelige Kjendelse.

„I ere Mordere — elendige Mordere!" raabte jeg i Fortvivlelse.

„De er dømt til Døden," sagde Zini koldt.

„Jeg appellerer til en høiere Magt, som vil vide at udfrie mig af Eders Vold!" vedblev jeg.

„Er det Deres eneste Chance?" spurgte Zini. „I dette Tilfælde vil De gjøre vel i at slutte Fred med hine høiere Magter, thi om fem Minutter vil De have ophørt at leve."

Det forekom mig som om det Hele var en Drøm. Det var mig umuligt at fatte, at jeg skulde døe i mine blomstrende Aar, at Døden skulde være mig saa nær. Og dog var det saaledes. Med hiin lynsnare Hastighed i Tanken som kun pleier at opstaae i store Farer, overskuede jeg min Stilling fra alle Sider. Der var ingen Tvivl — jeg befandt mig i disse elleve Mænds Magt, disse Mænd, som fordrede mit Blod og om faa Minutter vilde udgyde det.

Jeg havde endnu fem Minutter at leve! hvilket kort — kort Spand af Tid.

Jeg havde appelleret til den guddommelige Retfærdigheds almægtige Haand, men jeg var ikke forberedt paa en Aabenbarelse af denne Magt saaledes som jeg inden faa Minntter skulde opleve den. Den svarede ikke øieblikkeligt paa min Bøn,

men den bruste allerede hid paa Stormens Vinger, der paa den natlige Himmel drev Uveirsskyerne nærmere og nærmere.

Hvad er Menneskets ringe Kraft imod Almagten, der saa underligt styrer den Enkeltes Skjæbne og regjerer Verden!

Lynstraalen.

I Værelsets Baggrund befandt sig i Gulvet en Aabning, gjennem hvilken man ad en Stige kom til Møllens nederste Rum. Jeg skulde snart paa en skrækkelig Maade gjøre Bekjendtskab med denne Aabning og denne Stige, som jeg hidtil ikke havde bemærket.

Zini begyndte atter at tale.

„Der bliver mig nu kun tilbage at bestemme paa hvilken Maade De skal lide Døden, som eenstemmig er bleven Dem tilkjendt. Jeg troer ikke, det er nødvendigt, først at indhente Selskabets Mening derom.“

Forbundets Medlemmer gave deres Samtykke tilkjende ved en Hovedbevægelse.

Jeg forholdt mig taus.

„Derhenne i Krogen,“ vedblev Zini,“ seer De en Stige, som fører til det nedre Rum, hvor det store Vandhjul befinder sig. Dette Hjul, som sætter Møllens Værk i Bevægelse, har i lang Tid staaet ledigt, men det kommer strax i Virksomhed, naar jeg løsner den Kjæde, som holder det, og dets Kraft, som nu bliver forøget ved Høivandet, er meget betydeligt. Dersom et Menneske faldt i dette Hjul, medens det var i Gang, vilde en øieblikkelig Død være Følgen. Themsens Vand fører Liget, der ikke bærer nogetsomhelst Saar eller Spor af en Voldsgjerning, ud i Havet — jeg troer ikke

at der gives noget bedre Middel til at befrie sig for en besværlig Person uden at sætte sig selv i Fare."

Den djævelske Plan blev optagen med stormende Bifald.

„Bring hende til Hjulet — til Hjulet!" raabte flere Stemmer.

„De har hørt, hvad der venter Dem," sagde Zini, idet han vendte sig til mig.

„Hvorfor ville De begaae et saa grusomt Mord paa mig?"

„Fordi De er en farlig Person og fordi det vilde være taabeligt at lade Dem leve. Vi maa for vor egen Sikkerheds Skyld skaffe Dem afveien."

„Er det Deres Alvor?" spurgte jeg igjen.

„Mit ramme Alvor. Jeg har endnu aldrig drevet Spøg med en saa alvorlig Sag, som Døden."

„De vil ikke vove at udføre Deres afskyelige Forsæt."

„De bedrager Dem. Vi udføre stedse hvad vi have besluttet."

„De har ingen Aarsag til at begaae en saadan Forbrydelse."

„Det er ingen Forbrydelse, men kun en Henrettelse," svarede Zini.

„Jeg paastaaer det Modsatte."

„Men ganske uden Grund. Dersom vi gav Dem fri, vilde vort eget Liv være i en overhængende Fare. Vor Opgave, Italiens Befrielse, vilde ved vor Død maaskee blive udsat i mange Aar — og mit Fædrelands Lykke gjælder mig mere end et Fruentimmers Liv."

Hans Ansigt straalede paa samme Tid af høi Begeistring. Det var i hellig Alvor at han talede.

„Bered Dem til Døden!“ sagde han pludselig afbrydende.

Et Øieblik herskede dyb Stilhed i Værelset. Ingen rørte sig. Ingen talte en Stavelse. Mine Tanker dreiede sig i en vild Hvirvel — da skjød mig pludselig en Erindring gjennem Hovedet. Jeg havde endnu min Fløite! Naar nu mit Signal maaskee blev hørt derude. Jeg var naturligviis sikkreft paa et Resultat, naar jeg først lod Piben lyde, naar jeg stod paa Stigen. I ethvert Tilfælde turde jeg ikke lade dette sidste Redningsmiddel uforsøgt. Forværre min Stilling kunde jeg ikke mere — og mine Hænder vare ikke bundne. Store Sveddraaber perlede paa min Pande, medens denne Tanke med Lynsnarhed foer mig gjennem Hovedet — man kunde høre mit Hjertes Slag.

Pludselig blev Dødsstilheden i Værelset afbrudt ved et Tordenslag, der rystede Møllen i sin Grundvold, uden at de Sammensvorne syntes at tage Notits deraf. De havde for ofte bestaaet Storme af enhver Slags til at de skulde lade sig forstyrre i deres jernfaste Ro af en Naturbegivenhed.

„Er De færdig?“ spurgte Zini.

Jeg forblev stum.

„Naar De ikke svarer, saa antager jeg, at De er beredt,“ vedblev han.

„Jeg bestrider Deres Ret til at behandle mig saaledes som De gjør,“ svarede jeg stolt.

„Derpaa kommer det ikke an. Vi følge vore egne Love.“

„Disse Love ere nederdrægtige.“

„Efter Deres Mening maaskee, ikke efter vor. Følg nu med, dersom De ikke vil have at jeg skal bruge Magt.“

Længere Modstand, det indsaae jeg, vilde

være forgjæves — og jeg gjorde hvad han ønskede. Naar han først lod mig træde ned paa Stigen, vilde jeg nok faae Leilighed til at gjøre Brug af min Pibe og maaskee endnu i rette Tid hidkalde Hjælp.

Med en kraftig Anstrængelse søgte jeg at fatte mig og skjule mit indre Oprør, medens jeg med Zini skred henimod Krogen, fra hvilken den mørke Aabning stirrede mig imøde. I den modsatte Side af Værelset laae den gamle Dorotheas ubevægelige Legeme. Hvor snart laae jeg maaskee ligesaa stille og stum som hun — bortrykket fra Jorden og dens Kvaler, Kampe og Sorger.

Alligevel formaaede jeg endnu bestandig ikke at tro paa min Død. Det var mig, som maatte en eller anden reddende Begivenhed indtræffe, som vilde tilintetgjøre mine samvittighedsløse Fjenders Hensigt. Jeg begreb nu, hvorledes et Menneske i sin Nød kan klamre sig med Haab til et Halmstraa — hvorledes den stakkels Synder endnu paa Skafottet og indtil sit Livs sidste Øieblik vover at haabe paa Benaadelse.

Vi havde naaet Stigen.

„Jeg vil gaae foran — følg De efter," sagde Zini.

Jeg nikkede for at anbyde mit Samtykke — at tale formaaede jeg ikke; min indre Bevægelse var for mægtig. Zini steg ned. Jeg ventede indtil han havde naaet Gulvet dernede inden jeg betraadte Stigen. Han holdt Lampen iveiret for at lyse for mig. Da jeg var naaet omtrent til Midten, af Stigen satte jeg min Fløite til Munden og, idet jeg vendte mig mod Vandsiden, lod jeg en lydelig, gjennemtrængende Piben tone, hvilken jeg vedligeholdt saalænge indtil Zini sprang op af Trinene og slog mig Fløiten ud af Haanden.

Med Jernkraft greb han mig nu om Livet og rev mig ned af Stigen, idet han udstødte en Strøm af Forbandelser, saaledes som jeg ikke, med hans sædvanlige Selvbeherskelse, havde ventet at høre dem.

„Hurtig, hurtig!" tilraabte han sine Forbundsfæller, „hurtig, hun har Hjælp derude!"

Med Lynets Hurtighed kom nu de Sammensvorne ned ad Stigen, medens Zini søgte at slæbe mig hen til det frygtelige Hjul, der paa engang skulde være et Marter- og Dødsredskab for mig. Zini besad en virkelig djævelsk Opfindelsesevne. Han var paa eengang et Mønster for høie, mandlige Dyder og et vildt Dyr i Grusomhed.

Ankommen i Nærheden af Hjulet, stirrede jeg fuld af Forfærdelse ned i den mørke Aabning, i hvis Dyb jeg saae det sorte Vand strømme afsted med lydløs Hurtighed. Zini overgav mig til en af de Sammensvorne og steg op paa en Træblok, for at løsne den Kjæde, der fastholdt Hjulet. Et Øieblik senere hørte jeg en stærk Brusen og først langsomt, da hurtigere begyndte Hjulet at dreie sig og sætte Møllen i Bevægelse. Jeg hørte det suse og klappre ved Siden af og ovenover mig — en Rædsel greb mig! Jeg gav mig tabt. For første Gang tabte jeg Modet, som hidtil havde holdt mig opreist, jeg følte at jeg blev afmægtig. Zini greb mig i sine Arme — men endnu engang opbød jeg alle mine Kræfter for at befrie mig af hans Hænder, da sank jeg tung og hjælpeløs til Jorden.

I dette Øieblik foer en Lynstraale, hvislende søgende efter et Offer, gjennem Rummet — ramt styrtede Zini ved min Side til Jorden, en livløs Masse af Kjød og Been. Han fik ikke Tid til at udstøde en Lyd eller et Suk — den høiere Magt, som han havde vurderet saa ringe, havde vidst at finde ham.

Deres Førers Fald satte de Sammensvorne i

den yderste Bestyrtelse. Forskrækkede og ude af Fatning stirrede de paa de sværtede Rester af den Mand, hvis mægtige Aand havde beherskt dem. Hvad var han nu? kun en Haandfuld Støv!

Et Mirakel havde reddet mig — et Øieblik senere og jeg havde ikke længere været blandt de Levende. Med Følelsen af en dyb Taknemlighed mod Gud, reiste jeg mig op, uden at de Sammensvorne syntes at have Øie for mig. De vare i dette Øieblik for bestyrtede til at tænke paa Fuldbyrdelsen af deres Dommerudsagn — men, allerede i det næste Sekund kunde de jo fatte sig igjen og erindre mig.

Medens jeg endnu overveiede, hvorledes jeg kunde unddrage mig Faren, troede jeg at høre en Larm udenfor i Møllen som af en sammenstyrtende Dør. Ogsaa de Sammensvorne lyttede og saae bekymrede paa hverandre — de havde ligeledes hørt den Larm, der fyldte mig med nyt Liv. Nu hørte vi Fodtrin ovenover os, mørke Skikkelser ilede ned ad Stigen. Det vare Politimændene, der havde hørt mit Signal og saa hurtigt som muligt ilede mig til Hjælp.

Medlemmerne af det hemmelige Forbund syntes i Begyndelsen tilbøielige til at gjøre Modstand, men da de bemærkede Fjendens Overlegenhed, overgav de sig paa Naade og Unaade. Jeg saae mig omringet af Venner. Den forfærdelige, truende Fare var forbi og nu følte jeg pludselig, at jeg var Qvinde. Bevidstløs sank jeg til Jorden.

Da jeg igjen kom til mig selv, var Uveiret forbi, Maanen stod lys og skinnende paa den natlige Himmel og overgød med sit blide Lys Zinis Lig, hvis rastløse Sjæl nu havde fundet Fred.

De Sammensvorne bleve fangne bragte til Staden, men da vi ikke vare istand til at bevise

deres Medskyldighed i Mantuanis Mord, saa bleve de efter kort Tids Forløb satte paa fri Fod.

Jeg fulgte Zini til Jorden, thi om end hans Moral havde forvildet sig til en feil Bane, endskjøndt de blidere menneskelige Følelser vare gaaede tilgrunde i hans Sjæl, saa besad han desuagtet dog Egenskaber, der stillede ham høit, og blandt disse Egenskaber stod øverst hans lidenskabelige, jeg kunde næsten sige, vanvittige Fædrelandskjerlighed, i hvilken for ham Forskjellen mellem Godt og Ondt ophørte.

Dobbeltgjængeren.

I

„Sende Bud efter hans Venner? Nu, jeg indseer ingen Grund, hvorfor De ikke skulde efterkomme hans Forlangende," svarede jeg Inspekteuren paa en af Politistationerne, hvor jeg tilfældig befandt mig. „Jeg indseer ingen Grund til at afslaae dette Forlangende, men jeg troer tillige at De er i Deres Ret, naar De ikke løslader ham mod ubekjendte Menneskers Caution og Navn."

Den Fangne, hvem denne Bemærkning gjaldt, var en stor, stærk Mand af et anstændigt Ydre, hvem Bevidstheden om hans Stilling syntes at nedbøie meget. Man havde nylig sat ham under Anholdelse formedelst et i Spil udøvet Bedrageri.

Klageren var en simpel Landmand, som for tre Dage siden i Westminster var truffen sammen med den Anholdte og to andre Mænd og af disse var bleven overtalt til at drikke med dem. De havde da foreslaaet at fordrive Tiden med et Spil Kort, havde derefter berøvet ham hans hele Eien-

dom — omtrent 80 Pd. Sterl. i Penge og Banknoter, og havde derefter bortfjernet sig. Idag havde den Bedragne ved Stranden mødt en af Skjælmerne, havde kjendt ham og ladet ham anholde af den første den bedste Konstabel.

Den Fangne besvor sin Uskyldighed paa den mest energiske Maade. Han paastod at være Offer for en uforklarlig Misforstaaelse og erklærede, at han aldrig nogensinde før havde seet Klageren. Da han blev spurgt om sit Navn og sin Stand, opgav han at hedde Joseph Halliday og at boe i et meget respektabelt Kvarteer i Staden, hvilket ogsaa ved den skete Efterspørgsel bekræftede sig. Efter hans Udsagn var han Civilingenieur og hans Ydre saavel som hans Sprog forraadte den dannede Mand, en Omstændighed, paa hvilken vi imidlertid ikke lagde synderlig Vægt; thi mange Gavtyve, der paa den ene eller den anden Maade plyndre Folks Lommer, ere tillige saa dygtige Skuespillere, at de, dersom de ikke vare for dovne dertil, uden tvivl vilde gjøre Lykke paa Scenen.

Det var endnu temmelig tidligt paa Eftermiddagen, da man indbragte Mr. Halliday, men da Forretningerne netop paa denne Dag havde ophobet sig for de med det foreløbige Førhør beskjæftigede Embedsmænd, saa kunde han ikke strax komme for og havde den ingenlunde behagelige Udsigt at komme til at blive i Arresten til næste Dag, selv om han var istand til, soleklart at bevise sin Uskyld.

Manden syntes aldeles utrøstelig derover og rørt af hans Fortvivlelse, holdt jeg det endelig for at være min Pligt at gjøre Inspekteuren opmærksom paa, at der dog knnde ligge en Vildfarelse til Grund for Sagen. Jeg foreslog ham, for at bestemme Identiteten, at sende Bud til det Værtshuus, i hvilket Svindlerne havde plyndret deres

Offer og lade saavel Værten som Opvarteren kalde.

Mit Forslag vandt almindeligt Bifald paa Stationen. Navnlig syntes Arrestanten meget glad over denne Maade at klare Sagen paa, og da ikke heller Klageren havde Noget derimod at indvende, saa sendte man strax Bud til „den blaa Stjerne", for at hidkalde bemeldte Vidner. Indtil deres Ankomst lod man Mr. Hallidaÿ træde ind i Politigaarden, hvor der endnu befandt sig ti eller tolv andre Fanger. For at gaae fuldkommen sikkert tilværks skulde Vidnerne udfinde den Anklagede blandt Mængden af de øvrige Anholdte.

Endelig indtraf begge Mændene. Værten kom først for.

„I Deres Huus udøvedes igaar et Bedrageri i Kortspil. Erindrer De Dem maaskee de Mænd, som tilbragte flere Eftermiddagstimer hos Dem ved Spillebordet?" begyndte Inspekteuren.

„Meget nøie," svarede Værten. „Der var fire Herrer, og denne Herre" — han pegede paa Klageren — „er en af dem."

„Ganske rigtigt; men denne Herre er bleven Offer for tre Bedragere af hvilke vi troe at have den ene under Forvaring. Han er nede i Gaarden, og dersom Deres Hukommelse ikke slaaer Dem feil, saa vil det ikke falde Dem vanskeligt at udfinde ham blandt de øvrige Arrestanter."

„Jeg troer ikke, at det vil være forbunden med stor Umage, thi jeg lagde netop nøie Mærke til disse Herrer," sagde Værten. Men neppe var han kommen ud i Gaarden, før han gik lige hen til den nævnte Fange; „Der er Manden," sagde han uden Tøven.

Den Fangne blev bleg, saa bleg, at jeg troede han vilde segne om.

„Det synes altsaa at vi have med en gammel,

erfaren Ræv at gjøre," sagde Inspekteuren haanligt.

„Jeg kjendte ham paa Minutten," tilføiede Værten, medens han vendte tilbage til Expeditionsværelset med Embedsmanden. Opvarteren ventede for at komme til at afgive sit Vidnesbyrd.

Jeg saae, at den Fangne var meget ilde tilmode, og tog derfor et Tinbæger, som stod til almindelig Brug, fyldte det med Vand og rakte ham samme. Han tømte det i eet Drag og saae taknemlig paa mig.

„De er meget venlig imod mig," sagde han. Der laae i Mandens Stemme Noget, som behagede mig, noget Roligt, Gentilt; men Beviserne mod ham vare saa stærke og tillode saa liden Tvivl om hans Skyldighed, at jeg hurtigt tilbagetrængte den fremspirende Velvillie.

Strax efter traadte Opvarteren ud i Gaarden, han syntes at være en intelligent Svend, der fuldkommen var sig Vigtighedeu af sit Vidnesbyrd bevidst. Opmærksomt saae han Fangerne i Ansigtet. Da han kom til Mr. Hallidah blev han staaende.

„Dette er den ene af Mændene," sagde han triumferende. „Jeg kunde kjende ham mellem Tusinde."

Det Skin af Haab, som maaskee forhen ved mit Forslag var opdukket i Fangens Hjerte, forlod ham nu — svært aandende og sienshynligt halvt afmægtig sank han ned paa en bagved ham staaende Træbænk.

Jeg kunde ikke værge mig mod en stærk Bevægelse af Medlidenhed.

„Et underligt Tilfælde," sagde jeg til Inspekteuren; „Alt taler imod Manden og dog kan jeg ikke ret troe paa hans Skyldighed.

„Jeg kan ikke gjøre Mere for ham," svarede

Inspekteuren koldt. „Imorgen bliver han forhørt, og det vil da vise sig, hvad vi skulle troe om ham. Maaskee kan han bevise sit Alibi. Dersom De interesserer Dem for ham, kan De sige ham dette."

Jeg vendte strax tilbage til Mr. Hallidah.

„Vedbliver De den Paastand, at De er et Offer for en Misforstaaelse?" spurgte jeg ham.

„Ganske vist — idetmindste kan jeg ikke forklare mig Sagen anderledes. Jeg maa blive forvexlet med En, der har en stor Lighed med mig."

„Kan De maaskee sige mig, hvor De var igaar, da det bevidste Bedrageri blev udøvet?" spurgte jeg videre.

„Med Fornøielse", svarede han, „men vær saa god at sige mig, om De maaskee er ansat i Politiet?"

„Jeg hører til det hemmelige Politi og kan maaskee netop i denne Egenskab være Dem nyttig."

„Jeg er Dem meget taksknldig, og skatter mig lykkelig ved at have fundet Dem. Først maa jeg sige Dem, at jeg er Civilingenieur og som saadan glæder mig ved et temmelig godt Renommee. Paa den Dag, da min Anklager blev udplyndret, befandt jeg mig i en Forsamling, hvor jeg forelagde Planen til Anlægget af en ny Jernbane, og mine tilstedeværende Colleger saavelsom Aktionærerne ville vistnok gjerne bevidne dette."

„Det er jo særdeles godt," svarede jeg. „Jeg beder Dem nu at lægge Sagen i min Haand og berolige Dem forresten Jeg vil med Deres Tilladelse instruere Mr. Sea, en af vore dygtigste Advokater, for at han imorgen ved Forhøret kan staae Dem bi og forlange Opsættelse. Vistnok maa De finde Dem i at tilbringe nogle Dage i

Fængsel, men jeg haaber sikkert at det skal lykkes mig at rede det indviklede Spind og drage Sandheden for Lyset. Indtil da tillader De mig maaskee et Spørgsmaal?"

„Med Fornøielse," svarede han imødekommende.

„Har De maaskee en Slægtning, der har megen Lighed med Dem? Er De maaskee allerede een Gang før bleven anseet for en Anden?"

„For flere Aar tilbage, da min Tvillingbroder endnu evede, kunde Sligt vel forekomme," sagde han eftertænksom. „Vi vare hinanden saa lige, at man neppe formaaede at skjelne mellem os."

„Er han død?"

„Han er desværre død. Vi holdt meget af hinanden, men han var en urolig Aand, der intet Sted kunde faae fast Fod. Jeg skaffede ham forskjellige Stillinger og Embeder, men jeg høstede kun Utak for min Godhed. Endelig undslog jeg mig for at staae ham bi længere — han gik tilsøes og Skibet strandede paa Reisen til Malaga."

For mig syntes ved disse Ord et Lys at gaae op. Jeg anbefalede mig og forlod Fængslet for at begynde mine Efterforskninger. Havde den Anklagede virkelig paa den Tid, da Landmanden blev udplyndret i Westminster, bivaanet en Ingenieur-Forsamling, saa var for hans Vedkommende Sagen tilende. Imidlertid sendte jeg strax Bud til Mr. Sea, for at udbede mig hans Tjeneste for Mr. Halliday næste Morgen, og derpaa gik jeg selv til Værket. Jeg havde en Anelse om, at jeg vilde komme paa Spor efter denne gaadefulde Sag, og Fremtiden skulde vise at jeg ikke bedrog mig.

II.

Blandt mine Bekjendte var en Franskmand ved Navn Pegon, om hvem Rygtet gik, at han i sit Fædreland havde været en Tyv, omendskjøndt han maaskee kun havde forladt Frankrig af politiske Grunde. Da han var kommen til England, havde han søgt Ansættelse i det hemmelige Politi og i denne Post udviist en saa overordentlig Duelighed, at han snart blev regnet blandt de bedste Detektiv-Embedsmænd. Beroede Beskyldningerne mod ham paa Sandhed saa kunde Ordsproget „Med Tyv maa man Tyv fange" aldrig være bedre begrundet, end ved den behændige lille Gallier der endnu talede et halvgebrokkent, uhyre komisk Engelsk.

Til denne Herr Pegon begav jeg mig hen efter jeg havde afgivet Besked til Mr. Sea, og fandt den lille Franskmand i hans Yndlings Kaffee „De tre Spioner". Han var sjelden hjemme, og naar ikke netop Tjenesten lagde Beslag paa ham, traf man ham enten i det nævnte Værtshuus eller i „Gjøgen" eller i „den bestøvlede Ged," og netop denne Leveviis havde Pegon at takke for sit udbredte Bekjendtskab til Londons Gavtyve. Han mærkede ethvert bekjendt Ansigts Forsvinden, udfandt sædvanlig snart, hvorhen den Fremmede havde vendt sig, satte da ganske simpelt Telegraferne til Birmingham, Manchester og Liverpool i Bevægelse og bar Omsorg for, at den Savnede vendte tilbage under hans faderlige Opsigt.

Rigtignok mumlede man hist og her om, at Pegon ikke var utilgjængelig for Bestikkelse og at som Følge heraf hist og her en Gavtyv glædede sig ved hans særdeles Gunst, men da Pegons Fore-

satte i ham stedse fandt en virksom og klog Mand, saa toge de ingen Notits af disse Rygter.

Da jeg opsøgte ham, sad han i Skjænkestuen i „De tre Spioner" smøgede sin Pibe og havde et Glas af den bedste gamle Ale staaende for sig. Da han fik Øie paa mig, reiste han sig og raabte i den venligste Tone:

„Ah, Madame, er det Dem! Nu, hvorledes har De det? Sæt Dem — her er en Stol." Med disse Ord tog han sit Lommetørklæde frem og afvistede Sædet omhyggeligt paa en Stol, som han satte for mig.

„God Morgen, Pegon," svarede jeg. „Jeg kommer for at spørge Dem tilraads i et meget vigtigt Anliggende."

„Vel, Madame, vel!"

„For tre Dage siden er en Landmand bleven udplyndret af tre Slyngler i Westminster, hvor han indlod sig i Spil med dem, i „Den blaa Stjerne."

„Saa?" sagde Pegon, der syntes at skjænke mine Ord den mest udeelte Opmærksomhed.

„Idag er en Gentleman bleven arresteret som mistænkt for Deeltagelse deri. Opvarteren saavelsom Værten ere rede til at beedige, at han er den ene af Spillerne."

„Det er besynderligt, meget besynderligt," sagde Pegon.

„Har De allerede hørt den Historie?"

„Det just ikke, men jeg har nu mine Grunde til Mistanke. Min gode Ven Toko og min gode Ven Donuhmore ere særdeles pr. Kasse .... og jeg formodede ..."

„Hvem er Donuhmore?" afbrød jeg ham.

„Donuhmore? Oh, en flink Karl er han, kun at han sommetider gaaer en Smule for vidt."

„I hvilken Hensigt?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Pegon. „Naar Donuhmore kommer hjem hos mig, saa drikker han min Viin, og det gjør Intet — slet Intet! Thi De maa vide, jeg kunde ikke betale Donuhmore, da han strax ved min Ankomst til England viste mig alle Ting og hjalp mig at finde de Steder, hvor Tyvene og Skjelmerne komme sammen. Ja, Donuhmore er en flink Karl, kun at han gaaer en Smule forvidt. En Dag kommer han igjen hjem til mig, drikker min Viin og røger min Tobak, men det gjør Intet, nei, slet Intet! Men han gaaer ogsaa hen til Skuffen og stjæler min Strømpe. Ja, en flink Karl er Donuhmore, men han gaaer for vidt, en Smule forvidt."

„Den Strømpe kan vel ikke være Eder saa magtpaaliggende," svarede jeg.

„Jo, der er at bemærke, at jeg havde mine Penge i denne Strømpe — tredive, fyrgetyve, halvtreds, hundrede Pund. Nei, ved Himlen, en flink Karl er Donuhmore, men han gaaer en Smule forvidt."

„Og De troer altsaa, at Donuhmore har havt Haand med i Spillet med Gavtyvene?" spurgte jeg leende.

„Jeg er ganske fordømt overbeviist om den Historie," svarede Pegon og slog med Haanden i Bordet. „Jeg sagde til mig selv: Aha, Donuhmore, min Dreng, Du er altsaa igjen paa den gamle Vei? Endnu et Par Strømper, som det syntes — ikke sandt? Men tag Dig iagt, Donuhmore, min Bedste, Du gaaer virkelig en Smule for vidt."

„Og hvem er Toko?" spurgte jeg videre.

„Toko, det er Donuhmores Kammerat, de holder altid sammen."

„Og den Tredie, kjender De ogsaa ham?"

„O, certainement! den Tredie maa vist være en Hollænder, en vis van Beest, ham kjender jeg ogsaa, — o, han er saa fiffig som den listigste engelske Ræv ... ja, det veed jeg."

Jeg havde hørt van Beest nævne som en berygtet Tyv, og vidste blandt Andet, at han formedelst et Indbrudstyveri i Oxford-Street havde udstaaet to Aars Fængsel.

„Hvad veed De videre om Toko at sige?" spurgte jeg.

„Toko er hvad Vore kalder „en Ny", thi han har kun været halvandet Aar i London. Han har været Matros eller saadan Noget, seer ud som en Gentleman og taler godt for sig. Donuhmore bruger ham som Lokkefugl. Ja, om Donuhmore veed jeg Besked, han er en flink Karl, kun at han gaaer for vidt, en Smule for vidt."

Medens den lille Franskmand sagde dette, saae det ud som om han vilde blæse sin Ærgrelse bort med Tobaksrøgen, og saae ned paa det sandstrøede Gulv med en Mine, der tydelig forraadte, hvor smerteligt det var ham, at tale om den guldfyldte Strømpe. Efter en minutlang Pause sagde han igjen: „O ja, jeg kjender Donuhmore."

„Hvor kunne vi finde Donuhmore og hans Kammerater?" spurgte jeg.

„Er der udsat en Belønning? derpaa kommer det an?" svarede den listige, lille Franskmand.

„Det just ikke," svarede jeg, „men Mr. Hallidah, den Anklagede, i hvis Interesse jeg er her, synes at være i gode Omstændigheder og vil nok holde Dem skadesløs for Deres Uleilighed."

„Bien, det lader sig høre — De veed at jeg holder meget af Virksomhed. De hader Bedrageriet — jeg ogsaa. Tiens, De skal høre, hvorledes det forholder sig. Donuhmore, Toko og Beest befinde sig for Øieblikket i „det grynende Svin",

Kingstreet, Seven Dials. Jeg holder bestandig Die med dem — jeg er saa at sige Faderen og de mine Børn."

„Saa lad os gaae og tage Knegtene i Diesyn. Jeg længes efter at erfare, om Toko ligner Mr. Halliday. Dersom dette er Tilfældet, saa have vi Gaadens Løsning."

„Det forstaaer sig, saa have vi dem! Vi ville strax begive os paa Veien. Jeg kunde gribe dem Alle, — men jeg tænkte, vi kunde lade Donuymore løbe, thi han er virkelig en flink Karl, kun at han gaaer en Smule for vidt, — en Smule for vidt. Donuymore og jeg have engang været Kammerater, confréres; De skal faae Toko og van Beest, Donuymore maa beholde Benene frie en lille Stund endnu. Hvad mener De, Madame?"

„Jeg har Intet at indvende derimod," gav jeg til Svar. „Jeg længes egentlig kun efter Toko."

„Bon, Toko skal De faae og jeg vil være gavmild — van Beust skal De faae i Tilgift."

Vi trykkede hinandens Hænder for at besegle vor Overeenskomst. Derpaa forlode vi „de tre Spioner", tog Veien til Seven Dials og traadte ind i Skjænkestuen i „det gryntende Svin". Den var opfyldt af Type og fortabte Fruentimmer, men Pegon fandt intet Spor af det Kløverblad, som vi søgte.

„Vi maa gaae videre," sagde han, „sandsynligviis ere de ovenpaa."

III.

Da vi kom op ad Trappen befandt vi os i rummeligt Værelse, der tjente til Concertsal. Det var langt og smalt, ved den øverste Ende befandt sig en Estrade; til begge Sider langs Vægene stode

Stole og Borde og imellem disse var der en Gang for de Kommende og Gaaende. Det Hele mindede stærkt om Indretningen af Café chantant i Palais Royal.

Der vare temmelig mange Mennesker forsamlede i dette Værelse, og en Mand, klædt fra Top til Taa i et broget-karreret Stof, foredrog i de utroligste Stillinger og med de mærkværdigste Forvridninger en Ballade, som henrev Auditoriet til en rasende Bifaldsstorm. Denne Applaus blev kun overtruffet ved det næste Stykke, der handlede om kloge Tyve og narrede Politiagenter.

Vi havde imidlertid fundet en Plads, der tillod os en fortræffelig Oversigt, og da jeg begyndte at see mig om, vaktes min Opmærksomhed strax ved Synet af de forsølvede Halse paa nogle Champagneflasker, som stode i en Krog paa et af de mindre Borde. Ved dette Bord sadde Tre, ved Synet af hvilke jeg foer sammen. Pegon spurgte mig, hvad der var iveien, og jeg maatte lee over mig selv, thi i første Øieblik havde jeg troet, at see Mr. Halliday at sidde der. I næste Moment sagde jeg mig selv, at jeg formodentlig havde den Anholdtes Tvillingbroder for mig. Han kunde være undsluppen fra Skibbruddet, var vendt tilbage til England og var siden ved sit Hang til Løsgjængeri kommen i Selskab med Donuymore og van Beest.

„Hvem er det?“ spurgte jeg Pegon og pegede paa den Mand, der lignede Mr. Halliday saa meget.

„Det er Toko — og ham ved Siden af er min gode Ven Donuymore og den Tredie er den fordømte Hollænder van Beest. Ah, begge disse To, baade Toko og van Beest skal jeg indsæbe.“

„Kan De ikke gaae hen til dem og indlede en Samtale?“ spurgte jeg igjen.

Pegon saae et Øieblik betænksomt paa mig, da sagde han:

„Godt, det ville vi gjøre, men De maa forestille min Kjæreste. Jeg vil sige til de Tre, at De er mit Hjertes Afgud, at vi have fundet vor Lykke hos hinanden og saa videre. Donuymore vil blive forskrækket, naar han seer mig, men jeg vil snart have gjort ham forstaaeligt, at vi ikke ville have med ham at gjøre, og at han kan gaae sin Vei. Forresten opfører Donuymore sig, naar han er ved Mønten, saa nobelt som en Fyrste, og det gjør Toko ogsaa, men van Beest, det er en Gnier, der Ingen under Noget, Ingen! Men kom De nu, ma chere! Er det ikke en ypperlig Spas! Kom De, at vi kunne tage disse Krabater i Øiesyn!"

Jeg tog Pegons Arm og i denne fortrolige Stilling gik vi igjennem Salen. Da vi naaede det Bord, hvorved Tyvene sadde, saae van Beest iveiret og berørte Donuymores Arm. Denne foer op som om han var bleven ramt af et Skud, ogsaa de to Andre forraadte den største Bestyrtelse ved Synet af den velbekjendte, lille Franskmand; men denne rakte Donuymore Haanden og raabte:

„Naa, hvorledes gaaer det, Donuymore, gamle Ven! Jeg siger altid, at Donuymore er en flink Karl, kun een Gang er han gaaet forvidt, en Smule forvidt! Men det ville vi nu ikke tale mere om! Jeg er her for at udføre en Spøg, en lystig Streg, og nu glæder det mig, at jeg seer Eder her, ligesom min gode Ven van Beest og denne kjære Toko. — Naa, Toko, hvordan gaaer det? Vil De ikke række Deres gamle Ven Pegon Haanden? — Saadan! Det kan jeg lide! Og De, van Beest, hid med Haanden. Saadan skal det

være! Og nu, Donuymore, gjør Plads for min chere ami og for mig selv!"

Donuymore, der syntes nogenlunde beroliget, gjorde Plads og vi satte os.

„Ah," vedblev den utrættelige Pegon, „I har havt Lykken med Jer, som det synes. Champagne! Gudedrik! Giv mig en Slurk deraf, Donuymore, jeg er ganske tør i Halsen!"

Donuymore lod bringe et Par Glas og skjænkede i.

Jo længere jeg betragtede Toko, desto mere forbausedes jeg over den mærkværdige Lighed mellem ham og Mr. Halliday. Jeg fandt det ganske naturligt, at Værten, Opvarteren og den Bedragne selv lode sig skuffe. Det var de samme mildtseende blaa Øine, den samme store Mund med fyldige Læber, den samme lige Næse med de store Næseboer. Forresten var der dog een Forskjel mellem Toko og Mr. Halliday. Den Førstes Ansigt havde et vist Udtryk af Rastløshed. Det var ligesom om en Anelse om sneeg sig igjennem ham. Ved første Øiekast maatte man i ham erkjende et Menneske, hvis Aand og Sjæl vare besværede af en tung Byrde. Han drak hastigt, og hans rødsprængte Øine med de svulne Øienlaage, og den tørre, sprukne Hud paa hans Læber bevistе, at han havde vænnet sig til at søge Bedøvelse i berusende Drikke.

Pegon var nu i sit Element. Han forfulgte sin Opgave med Lyst og Iver, medens jeg ogsaa opbød hele mit Skuespillertalent, for at gjennemføre min Rolle. Den lille Franskmand trykkede af og til min Haand, til stor Fornøielse for Tilskuerne, der ikke lod det mangle paa flotte Vittigheder.

„Skjænk i, Donuymore!" raabte Pegon

lystig. „En Dag har I drukket min Viin, idag drikker jeg Eders."

Donuhmore fyldte vore Glas og Pegon drak den skummende Viin med synlig Velbehag.

„Donuhmore," raabte han derpaa, efterat have sat Glasset fra sig, „een Ting maa I fortælle mig."

„Hvad da, gamle Dreng?"

„Hvad har I isinde at foretage Jer i den nærmeste Tid?"

„Hvad jeg tænker at foretage mig?" spurgte Donuhmore, idet Noget, der lignede Bestyrtelse, speilede sig i hans Dine. Sandsynligviis havde Pegons Ord en hemmelig Bethdning for ham.

„Ja siig mig, hvad I har for?"

„For Øieblikket veed jeg Intet," svarede Donuhmore og saae sig mistroisk om til alle Sider som om han ventede at see sig omringet af Politimænd.

„Jeg troede, at I maaskee vilde foretage en Forandring af Luften!"

„Jeg befinder mig meget vel her," svarede Donuhmore temmelig gnaven.

Pegon lod sig ikke forstyrre.

„Birmingham er et meget net Sted," sagde han.

„Ja, men jeg har ikke Lyst at reise derhen," mumlede Donuhmore.

„Aha, I har ingen Lyst til at forlade Eders herværende Venner."

„Ganske rigtigt."

„Det er smukt, det beviser et godt Hjerte og er ganske naturligt. I har mange gode Venner!"

Han lagde særdeles Eftertryk paa det sidste Ord, og saae stift paa Donuhmore, der ærgerligt udraabte:

„Ud med Sproget, Pegon! Hvad Pokker har I paa Hjertet?"

„Jeg — Intet! Det er kun Omhyggelighed for Eders Sundhed."

„Min Sundhed? Galskab! Hvad har I bag Øret?"

„Bag Øret — hvad snakker I dog om! Som om jeg nogensinde havde noget bag Øret! Men han er altid spøgefuld, denne Donnyhmore."

Der opstod en ubehagelig Pause, under hvilken Spitsbuberne forlegent saae paa hverandre.

„Der er nu denne kjære van Beest," begyndte Pegon endelig paany, „hvem kunde ogsaa nænne at skilles fra ham. Han er en meget nyttig Ven."

„Drik Eeres Viin og hold Mund," brummede Hollænderen.

„Ha ha!" lo Pegon lystig. „Denne gode van Beest opfører sig jo som en Bjørn, der har Hovedpine. Og hvor høflig han er! Men jeg haaber nok, at jeg en Dag skal faae den Fornøielse at kunne bevise ham min Taknemlighed for de venlige Ord; jeg forglemmer ikke saa let min Gjæld."

„Det er sandt — ved Djævlen!" sagde Donnyhmore.

„Jeg vilde ønske, at jeg var i Eders Sted, Donnyhmore," vedblev Pegon.

„Hvad mener I med det?"

„Skal jeg sige Eder det?"

„Javel, lad høre?"

„Jeg vilde da anskaffe mig et Dukketheater."

„Hvad skulde jeg tage mig for med det?"

„O, I vilde meget snart lære Forretningen."

Det var tydeligt, at Donnyhmore i Pegons Snak fandt en hemmelig Betydning. Han blev

stedse betænkeligere og syntes endelig at komme til den Overbeviisning, at han maatte tage Fransk-mandens Advarsel tilfølge. I Grunden brød han sig heller ikke stort om Toko og van Beest. Selvopholdelsen var for ham en Hovedopgave. Han begreb, at begge hans Kammerater skulde anholdes, medens man vilde tillade ham at undflye. Saa reiste han sig da med paatagen Sorgløshed og greb efter sin Hat.

„I vil dog ikke allerede bryde op?" spurgte Pegon med godt forstilt Forundring.

„Bryde op! — nei ikke før Midnat. Jeg vil først være med til Ieres Spas. Om et Øieblik er jeg her igjen."

Med disse Ord gik han, og hans Kammerater bleve roligt siddende, for at afvente hans Tilbagekomst, medens Pegon mumlede hen for sig:

„O, han er hurtig som en Kolibri, som en Kolibri."

Efter nogen Tids Forløb syntes Donuymores Udeblivelse dog at gjøre Gavtyvene betænkelige, og endelig stod Toko op og tog sin Hat. Pegon fulgte hans Exempel.

„Har I et Øieblik tilovers for mig?" spurgte han Toko.

„Hvortil?" spurgte den Tiltalte.

„Kun til et Par Ord om Privatanliggender," — De bliver nok her saalænge, min Kjære."

De sidste Ord vare henvendte til mig.

Toko og Pegon gik med hinanden hele Salen igjennem; paa eengang hørtes et Skrig af Raseri og Skræk. Jeg saae op og fik Øie paa to Mænd der vare i Haandgemæng med hinanden. Det varede kun et Øieblik, saa laae Toko paa Gulvet fængslet i Haandjern.

Van Beest blev ved dette Syn liigbleg. Han udstødte en Forbandelse mod Donuymore og hans

Forræderi, sprang op og vendte sig mod Udgangen. Men Pegon havde allerede fremtaget Politistaven, som han bar under Frakken, og da Hollænderen vilde trænge sig forbi ham, slog han ham med Staven lige i Panden, saa at Flygtningen styrtede om, hvorefter han ligeledes blev belagt med Haandjern.

Et triumferende Smiil fløi over Pegons Ansigt. Han vinkede til mig, jeg trængte mig igjennem Mængden og stod snart ved Siden af Toko, der med trøstesløs Mine sad paa en Bænk.

De musikalske Foredrag vare naturligviis afbrudte. Alle de Tilstedeværende viste den største Interesse for, hvad de her saae, men fremfor Alt blev jeg Gjenstand for almindelig Opmærksomhed.

„Mr. Hallidah!" hviskede jeg, idet jeg bøiede mig ned mod Toko.

Han foer op; mine Ord havde udrevet ham af hans stumme Hensynken, og med klar Stemme spurgte han, om jeg havde meent ham med denne Tiltale.

„Javist," svarede jeg, „det er jo Deres Navn."

„Hvoraf veed De det?"

„Det er jo ligegyldigt," svarede jeg. „I ethvert Tilfælde vil De da ikke nægte, at De hedder saaledes."

„Jo, jeg vil, det maa jeg," stønnede han.

„Deres Heftighed — —" begyndte jeg, men han afbrød mig.

„Hvem der paastaaer det, gjør sig skyldig i en grov Løgn!" udraabte han.

„Meget muligt," svarede jeg, „men sig mig, har De ikke i lang Tid seet Deres Broder?"

„Min — min Broder?" stammede han.

„Ja Ingenieuren,"

„Hvem er De da?" raabte han, „og hvorledes kommer De til at forelægge mig alle disse Spørgsmaal?"

„Jeg er kvindelig Detektiv-Funktionær og forelægger disse Spørgsmaal i Kraft af mit Embede."

„En kvindelig — Politibetjent?" gjentog han.

„Ja, som jeg siger Dem."

„Nu, da havde jeg ligesaa godt holdt det for muligt at see en flyvende Fisk eller en Søslange med en Ring i Næsen!"

„De har ikke endnu besvaret mit Spørgsmaal med Hensyn til Deres Broder."

„Jeg har ikke seet ham og længes heller ikke derefter."

„Hvad har han da gjort Dem?"

„Nu, han er Skyld i — — men det kan jo nu være det Samme."

„Han troer, at De er druknet."

„Desto bedre for ham — lad ham blive i den Tro!"

„Veed De, hvor han nu er?" spurgte jeg.

„Nei," svarede han ligegyldig.

„Han er der, hvor De om kort Tid ogsaa vil være."

„I Fængsel?"

„Ja, i Fængsel."

„Det synes altsaa at ligge i Familien!" lo han bittert.

„Dog ikke saa ganske — De er Aarsagen til hans Fængsling."

„Jeg?" raabte han i høieste Forbauselse.

„Ja, han er beskyldt for en Forseelse, for hvilken De sandsynligviis bedre vil kunne aflægge Regnskab, end han; man anklager ham for Bedrageri i Spil."

„De spøger!"

„Jeg forsikkrer Dem, at jeg taler den rene Sandhed."

Den Fangne syntes at finde noget ubeskriveligt Komisk i den Tanke, at hans anstændige, retskafne Broder, der stod i det bedste Ry, skulde staae for Dommeren, mistænkt for en vanærende Forbrydelse. Idetmindste udbrød han i en høi Latter, og syntes i dette Øieblik at have glemt sit eget mislige Lag.

„Det er en brillant Spas," sagde han endelig. „Det gjør mig kun ondt, at han ikke allerede er kommen i Forhør."

„Dertil er der nu ingen Udsigter mere."

„Det indseer jeg nok, nu, da jeg ved denne Donuymores Forræderi er kommen i Deres Hænder. Men engang skal han komme til at undgjælde derfor."

„Donuymore har Intet at gjøre med Deres Nederlag. De har kun min Ven Pegons Dueligat takke derfor."

„Jeg vilde ønske, at Pegon og De, og Alle, der hører til Dem, laae paa Havets Bund," brummede han.

I dette Øieblik kom van Beest igjen til Bevidsthed og saae sig forundret om.

„Aha," sagde Pegon med grusom Lystighed, „den gode, kjære van Beest kommer endelig til sig selv igjen. Nu, hvad mener De, er jeg ikke hurtig til at betale min Gjæld? Har jeg ikke betalt Dem godt for Deres venlige Ord? Nu fremad — De skal for denne Nat paa Statens Bekostning blive frit herbergerede, og dersom Sengene skulle være for haarde, saa lad De kun mig kalde, jeg skal da nok sørge for, at De bliver bedre betjent. Og nu fremad, min kjære van Beest, fremad, min gode Toko!"

Da Dommeren saae Toko, blev han ikke mindre forbauset end Klageren, der strax indrømmede, at her formodentlig forelaae en Vildfarelse, hvilken iøvrigt var ligesaa tilgivelig som forklarlig paa Grund af Brødrenes overordenlige Lighed.

Mr. Halliday, Ingenieuren, og Mr. Halliday, den falske Spiller, vare neppe til at skjælne fra hinanden.

Den Fangne blev strax løsladt og Broderen traadte nu i hans Sted. Ingenieurens Glæde over Gjensynet med den formeentlig døde Broder, blev naturligviis ved den dertil knyttede Erkjendelse af hans Forbrydelse betydelig svækket og idet han takkede mig for den Uleilighed, som jeg for hans Skyld havde paataget mig, tilføiede han den Bøn, at jeg i hans Navn vilde underhandle med Anklageren.

I Begyndelsen fandt jeg denne Værdige meget haardnakket, men da jeg forkyndte ham, at Mr. Halliday havde tilbudt sig, ikke alene at erstatte ham den tabte Sum, men endnu vilde tilføie en anseelig Forœring, vandt Taknemligheden Seier og Klagen blev tagen tilbage.

Toko følte sig saa dybt rørt ved dette Beviis paa sin Broders Godhjertethed, at han lovede at give Afkald paa sit vagabonderende Liv og vende tilbage til den rette Vei. At blive i England troede han imidlertid ikke lod sig gjøre og han gik derfor til Australien — men ikke paa Statens Bekostning, som han i tidligere Tid syntes at have havt til Hensigt, men ved sin Broders Hjælp. Han nedsatte sig som Faarehandler i Ny Syd-Wales, og de sidste Efterretninger, som hans Venner erholdt fra ham, lød saa gunstige, at de overtraf selv de dristigste Forhaabninger.

Funden død i Vandet.

I.

Den smukke Boutiksjomfru.

I en af de eleganteste Gader i Londons Vestend befandt sig en Bagerboutik, der i kort Tid overfløiede alle sine Concurrenter i Nabolaget, omendskjøndt hverken Varernes Fortrinlighed eller dens gode Beliggenhed tiltrak Kunderne i Massevis. Magneten, som bevirkede dette, var en henrivende Pige, som stod bag Disken. Hun hed Laura Harwell og var Barn af fattige Forældre, som ikke kunde beholde hende hjemme, men meget mere vare glade ved at hun selv kunde fortjene sit Udkomme paa en ærlig Maade.

Laura var i Virkeligheden meget smuk. Hun hørte hverken til de zarte Skjønheder med blege Ansigtstræk og sandfarvede Lokker eller til hine Tragedie-Dronninger med langt, sort stærkt Haar og spillende mørke Øine, som naar de elske, ikke sjelden bliver Gjenstanden for deres Lidenskab til Uleilighed, men hun var en smuk, frisk nittenaarig Pige med bløde kastaniebrune Fletninger, hvide Perletænder, venlige nøddebrune Øine og en fortryllende Grube i Hagen. Hendes Skjønhed lod sig ikke engang kalde en „englelig", thi dertil var hun for sund og rødmusset. Med eet Ord, hun var en henrivende Jordens Datter, saaledes som man kan tænke sig Eva og Helena, hine to Kvinder, ved hvilke der kom saamegen Ulykke til Verden.

Da Bager Wilcox's Boutik var beliggende ved en meget livlig og elegant Passage, saa blev den smukke Pige snart bemærket af den fornemme mandlige Verden. Kjøbet af Kager tog et mærke-

ligt Opsving, og snart hørte Opholdet i Bagerboutiken til den behageligste Tidsfordriv for hiin Classe af Mænd, der ikke vide noget Bedre at foretage sig, og som pleie at tilbringe deres Tid i Klubber og Kaffehuse.

Laura taalte Herrernes Betragtning, som hun ikke kunde unddrage sig, med anstændig Alvor, og naar en af de unge Lapse gik en Smule videre og maaskee tillod sig at byde hende en Theaterbillet, saa svarede hun ganske ligefrem, at hun aldrig pleiede at gaae ud om Aftenen. Hendes Fasthed i denne Henseende var saa urokkelig, at hun efterhaanden kom til at gjælde for et Mønster paa Dyd, og at Hine, som ikke kom for at betragte Hebe, gik til Wilcox's Bagerboutik for at see den moderne Claudia.

Paa samme Tid som Laura befandt sig i Bageriet som Hjælper en ung Mand ved Navn Stephen Bardsley, der var en af den unge Piges ivrigste Tilbedere og ikke lagde nogetsomhelst Skjul paa sin Beundring. Han var en god, ærlig, arbeidsom Svend, og havde ved sin dadelfri Opførsel og sin solide Vandel vundet sin Mesters Gunst i saa høi Grad, at denne ivrigt understøttede hans Frieri til Laura. Han fandt, at de to unge Folk dannede et meget passende Par og lovede dem, at han om nogle Aar vilde med Raad og Daad være dem behjælpelige med at oprette en selvstændig Forretning.

Og Laura bortskrækkede ingenlunde den beskedne Frier, men optog tvertimod med Venlighed hans simple, hjertelige Hyldning. Om Søndagen pleiede hun sædvanlig at gaae ud med ham, hvilket hos de lavere Folkeklasser ret vel lader sig gjøre uden Forlovelse. Laura Harwell holdt sig aldeles ikke for god til Stephen Bardsley, og denne imødesaae allerede med Haab og Tillid den

Tid, da han turde kalde Laura sin. Han tænkte sig det Øieblik da han turde byde hende sin Haand som det stolteste i sit Liv.

Saaledes stode Sagerne, da Rygtet om den smukke Boutikspige ogsaa naaede en af de mest berygtede Vellystninge, Lord Sir Castel Clower, og hos denne naturligviis strax vakte Ønsket om, ved personligt Skue at overtyde sig, om Laura ogsaa fortjente det Ry, hvori hun stod. Han saae Pigen, forelskede sig i hende og lovede sig selv at vinde hendes Gjenkjærlighed i den korteste mulige Tid. Hans Venner, hvem han meddeelte denne Beslutning, gjorde ham opmærksom paa det Mulige, ja Sandsynlige i, at Planen vilde mislykkes, men han lo ad deres Betænkeligheder. Han meente, at han var en for øvet Praktikus til at lade sig skuffe af en Dydighedsmaske — men for virkelig ubetvingelig holdt han ingen Kvinde paa Jorden.

Sir Castel Clewer var i ethvert Tilfælde en farlig Fjende; thi han hørte ikke til de Mænd, som gaae tilværks med en vis cynisk Aabenhed og som man desaarsag er istand til at undvige — det laae meget mere i hans Væsen at naae sit Maal langsomt og ad Omveie, og han naaede det desto sikkrere. Det var ham ligegyldigt om han gjennemførte sine Planer i sex Uger eller i sex Maaneder, men det var ham en Æressag at gjennemføre, hvad han først engang havde begyndt paa, og ogsaa denne Gang besluttede han, ikke at afvige fra sine Grundsætninger.

Medens disse affkhelige Planer bleve smeddede, arbeidede Stephen Bardsley vakkert i Bager Wilcox's Bageri, for at fortjene sin elskede Laura, og han havde ingen Anelse om, at Slangen allerede nærmede sig hans Paradis.

II.

Endelig fangen.

Jeg hørte om den smukke Laura Harwell for første Gang gjennem en Avisefterretning, der vakte den største Sensation. Notitsen bar Overskriften: „Funden død i Vandet!“ og lød som følger: „Da idag morges tidligt nogle Opsynsmænd ved Parken gik ved Terpentinfloden, opdagede de i Vandet et kvindeligt Legeme. Man trak Liget iland ved Hjælp af Hager og bragte det hen i Humanitets-Selskabets Redningshuus. Efterat de anstillede Oplivelsesforsøg havde viist sig frugtesløse, blev Liget endnu i Løbet af Formiddagen taget i Øiesyn af en Bager Wilcox. Den Ulykkeliges Navn er Laura Harwell. Hun stod i længere Tid i Tjeneste som Boutiksjomfru hos den nævnte Bager og var almindelig bekjendt under Navnet „den smukke Laura“. Liget viser flere udvortes Beskadigelser og det lader sig med Vished antage, at den unge Pige har fundet Døden for Morderhaand. Sagen er allerede i Politiets Hænder. Gouvernementet har udsat en Belønning af 100 Pd. Strl. (900 Rd.) for Morderens Opdagelse.“

Efterat jeg med Opmærksomhed havde gjennemlæst denne Artikel, besluttede jeg, strax at indhente nærmere Underretning, og om muligt fortjene den udsatte Belønning.

Ved mine senere Efterspørgsler hos Bager Wilcox erfarede jeg, hvad jeg har medeelt Læseren i første Afsnit af min Fortælling. Jeg begav mig først til Redningshuset ved Bredden af Terpentinfloden, for at erkyndige mig om, i hvilken Tilstand Liget var trukket op af Vandet, og derpaa at grunde mine videre Beslutninger.

Jeg fandt endnu den Døde nøiagtig saaledes som man havde henlagt hende, selv ved hendes Paaklædning var der Intet forandret.

Paa Selvmord var, efter min Theori, ikke at tænke, thi den unge Piges Ansigt manglede hiint Udtryk af Resignation, Bestemthed eller Fortvivlelse, som jeg endnu altid havde bemærket ved alle Selvmordere. Hendes Træk bare tvertimod det umiskjendeligste Spor af Skræk og Forfærdelse. Hendes Klædedragt var sønderreven og i Uorden, og jeg sluttede deraf, at der havde fundet en Kamp med Morderen Sted, førend det var lykkedes ham at støde sit Offer i Vandet. Haandleddene vare blaa, underløbne, sandsynligviis som Følge af et stærkt Tryk — kort, der blev hos mig ingen Tvivl tilbage om, at den stakkels Laura var falden for en Morders Haand. Vort Hverv blev det nu, at opdage Gjerningsmanden.

Langsomt gik jeg tilbage gjennem Parken. Jeg mødte en Mængde Mennesker, som samtlige vare drevne af en vis grusom Nysgjerrighed efter at see den Plads, hvor Forbrydelsen var begaaet. For Pøbelen af enhver Stand har Ordet: Blod eller Mord en mægtig Tiltrækningskraft. En Morddaad er jo langt interessantere end en Hoffest eller Parlamentets Aabning eller en berømt Patriots Ankomst. Bliver en Morder henrettet, saa drager selv Kvinder starevis ud for at bivaane det skrækkelige Skuespil, og Helten i samme bliver sikkerlig snarere betragtet som en Martyr end som Misdæder.

Dog, lad os vende tilbage til det Tilfælde, der paa Hjemveien udelukkende beskjæftigede mig, og hvis Enkeltheder jeg overtænkte, uden at komme Hemmeligheden nærmere. Jeg kjendte endnu ikke Hovedmomenterne i den smukke Laura Harwells Liv. Først det Besøg, som jeg om Eftermiddagen

aflagde hos Bager Wilcox gav mine Tanker en bestemt Retning.

Min første Mistanke faldt paa Sir Castel Clewer. Efter Alt, hvad jeg hørte, havde Baronetten været utrættelig i sine Opmærksomheder eller rettere sine Efterstræbelser efter den unge Pige, og Aftenen før sin Død havde hun virkelig givet sit Ja til Indbydelsen til en Diner med ham. De vare gaaede ud sammen og havde spiist hos en fiin Restaurant i Richmond. Ved Indgangen til Hydepark havde Sir Castel Clewer, efter hans Kudsks Udsagn, forladt Vognen med Pigen, og Kudsken havde seet, hvorledes de fjernede sig, Arm i Arm. Laura havde været glad og livlig.

Noget tvivlraadig blev jeg i min Mistanke, da Wilcox meddeelte mig, at ogsaa Stephen Bardsley var forsvunden. Han var, den Aften da Mordet skete, gaaet ud i oprørt Sindsstemning, og var ikke senere vendt tilbage. Tilfældet blev stedse mere og mere indviklet. Det Eneste, der forekom mig sikkert, var det, at en af de to Mænd, enten Stephen Bardsley eller Sir Castel Clewer, havde begaaet Mordet. Men hvem var den Skyldige? — Jeg hældede, som sagt, til den Anskuelse, at Baronetten havde besudlet sine Hænder med Blodgjerningen. Han gjaldt i Kjærligheds-Affairer for fuldkommen samvittighedsløs og hans Skinsyge var bleven til et Ordsprog. Det syntes mig mere end sandsynligt, at han i et Anfald af Raseri havde ladet sig henrive til Forbrydelsen, og i en Samtale med Oberst Warner søgte jeg at overtyde denne om min Anskuelses Rigtighed.

„Lad De Baronetten arrestere som mistænkt for Mordet," sagde jeg.

„Troer De, at vi have tilstrækkelig Grund dertil?" spurgte han.

„Vistnok!" svarede jeg. „Det er beviist, at

han er gaaet ud med den unge Pige — hun blev sidst seet i Selskab med ham."

„Deri har De Ret. Men jeg har havt en Samtale med Sir Castel Clewer og han er ikke bleven mig nogen Oplysning skyldig."

„Hvilken Erklæring giver han?"

„Han tilstaaer, at han har spiist til Middag med Pigen og derefter har spadseret med hende i Parken. Paa Halvveien bad hun imidlertid, at han vilde forlade hende. Som hun paastod, vilde hun alene vende tilbage til Hjemmet, fordi det vilde kompromittere hende hos Naboerne, naar man saae hende blive ledsaget af en fornem Herre. „Er det den eneste Grund?" spurgte Sir Castel Clewer. Hun blev forlegen og Baronetten tilskrev hendes Ønske om at gaae alene Frygt for Stephen Bardsley, om hvem han havde hørt. Men endelig gav han efter for hendes indtrængende Bønner. Han forlod hende, og saae, hvorledes hun strax som en flygtende Raa ilede gjennem Haven hjemad, indtil han i Sommeraftenens Dæmring tabte hende af Syne. Han vendte ligeledes tilbage til sit Hjem og var ikke lidet overrasket ved, næste Morgen at høre om den skrækkelige Katastrofe, hvilken sandsynligviis havde fundet Sted om Natten.

„Og troer De paa denne Version?" spurgte jeg.

„Jeg har ingen Aarsag til det Modsatte!"

„Baronetten er intet umistænkeligt Vidne."

„Vel sandt, — men jeg forstaaer mig saa temmelig godt paa Menneskene. Trods alle sine Feiler er Sir Castel Clewer dog en fuldkommen Gentleman og talte aabenbart Sandhed, da han sagde: „Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg ikke veed mere om den ulykkelige Piges Endeligt, end De. Ogsaa er jeg rede til at underkaste mig enhver Undersøgelse."

„Det var rigtignok klart og bestemt."

„Saaledes forekom det ogsaa mig. De veed imidlertid, at Sagens Behandling vil finde Sted imorgen. Man vil da faae at høre hvad han udsiger og Juryen vil afgive sin Kjendelse. Finder man ham mistænkelig, saa vil man strax sætte ham fast; indtil da anseer jeg det for bedre at lade ham være uantastet, navnlig da han bliver strengt bevogtet af os og ikke vil kunne unddrage sig Retfærdighedens Arm. Sluttelig maa jeg gjentage, at jeg ikke anseer Baronetten for at være Morderen."

„Jeg er rigtignok af en anden Mening," svarede jeg, „men jeg tilstaaer, at ogsaa Stephen Bardsleys Opførsel giver Anledning til Mistanke."

„Dersom De lægger nogen Vægt paa min Anskuelse, Mrs. Paschal," sagde Obersten, „saa handl De efter det Raad, som jeg vil meddele Dem."

„Lad høre! Ethvert Fingerpeg af Dem er mig uendelig meget værdt."

„Mit Raad gaaer ud paa, at De skal søge at opspore Bardsley. En Mængde af vore Folk spore alt efter Svenden, men hvem veed, om det ikke netop er Dem forbeholdt at fange ham."

Jeg forlod Obersten med den Beslutning, at følge hans Raad. At skjænke Sir Castel Clewer længer nogen Opmærksomhed, kunde for Øieblikket ikke hjælpe mig, thi han havde jo ikke nægtet en eneste af de os bekjendte Omstændigheder, ja han havde jo endog selv andraget paa en nøiere Undersøgelse. Lykkedes det mig at finde Stephen Bardsley, saa indbragte dette mig, om ikke andet, saa dog nogen Ære. Jeg ansaae ham vel ikke for skyldig, men hans Optræden og hans Udsagn vare af Vigtighed og maatte give Lys i Sagen.

Jeg aflagde altsaa endnu en Visit hos Bager Wilcox, hvis Boutik nu neppe mere kunde rumme den store Masse Besøgende og fandt ham villig til at give mig enhver mulig Underretning om hans forsvundne Medhjælper. Fremfor Alt leverede han mig en fuldstændig Beskrivelse af den Forsvundnes Person — og da jeg troede mig tilstrækkelig underrettet og navnlig i min Noticebog omhyggeligt havde indført alle Details angaaende Størrelse, Øinenes Farve, Haaret o. s. v., begyndte jeg at udkaste mine Garn.

Der hengik længere Tid inden det lykkedes mig at opdage Stephen Bardsleys Spor. Imidlertid var Tilfældet kommet under Juryens Forhandling og Grunden til Mistanke mod Sir Castel Clewer havde sammenhobet sig paa en saadan Maade imod ham, at man ikke tog i Betænkning at anklage ham for Mordet paa Laura Harwell. Den offentlige Mening udtalte sig ganske bestemt imod ham — hans slette Rygte i sædelig Henseende kom til og saaledes tvivlede egentlig Ingen mere om, at han var den Skyldige. Om fjorten Dage skulde hans Dom affiges i Old Baily — dersom den lød paa Dødsstraf hengik inden dens Fuldbyrdelse endnu fjorten Dage. Dersom der ikke skete et Mirakel til hans Redning, saa havde Baronetten neppe fire Uger tilbage at leve i.

Vistnok lod der sig i fire Uger udrette Meget — og da der, før Bardsley var funden, endnu stedse kunde reises Tvivl om den Anklagedes Skyldighed, saa besluttede jeg at forsøge alt Muligt for at faae Fingre i den Forsvundne. Dette var jo endogsaa paa en vis Maade en Æressag, thi Publikum gjorde sig allerede lystigt over Politiet, hvem det ikke vilde lykkes at finde endog det ringeste Spor af Deserteuren.

Paa en mørk Aften befandt jeg mig endnu omtrent Kl. 10 i Nærheden af Themsens Bred, da jeg pludselig ved den saakaldte Adelphiebue hørte en Politimands raa Stemme, der befalede Nogen at gaae videre. Jeg traadte noget nærmere for at belure Scenen, thi jeg havde undertiden bemærket, at enkelte Politimænd overskred deres Myndighed, idet de med unyttig Haardhed behandlede de Ulykkelige, med hvem deres Bestilling bragte dem i Berøring. Jeg havde allerede mere end eengang havt Leilighed til at indskride og yde Beskyttelse for saadanne Betrængte og nærmede mig ogsaa nu i den Hensigt at iagttage Konstabelens Opførsel.

Den Mand, som blev dreven bort, befandt sig i Skyggen i et Hjørne af Muren, saa at jeg ikke kunde see ham. Jeg stillede mig altsaa under en Gaslygte for at faae Øie paa ham idet han gik forbi og jeg opnaaede ogsaa fuldkommen min Hensigt. Den Ulykkelige saae meget bleg ud og havde aabenbart havt isinde at opslaae sit Natteqvarteer under Buen, som vel ikke giver den husvilde Vandrer nogen Beskyttelse mod Kulde, Regn og Snee, men dog beskytter en Smule mod Vinden og til hvis Skygge der hver Aften flygter endeel Jammerskikkelser, saaledes som kun den engelske Hovedstad formaaer at opvise dem. Men heller ikke her finder disse Civilisationens Parias nogen Ro, thi Konstablerne jage dem ubarmhjertig ud og drive dem videre, indtil de synke ned i en anden Krog, for paany at blive jagne op og drevne videre.

Den Mand, som det i dette Øieblik dreiede sig om, hørte efter det Ydre at dømme til de mest forkomne Uslinger, og syntes neppe værdig til min Deeltagelse. Allerede vilde jeg vende mig bort for at overlade ham til sin Skjæbne, da det

pludselig forekom mig som om hans Ansigt havde en vis Lighed med det Billede, som jeg havde dannet mig af Stephen Bardsley.

Jeg tog Manden nøiere i Betragtning.

Naar han rettede den bøiede Nakke, maatte han omtrent have den Savnedes Størrelse. Haaret, der hængte uredt og smudsig omkring Panden, var lysebruunt, flere Kjendetegn sloge til, — kort jeg oplivedes pludselig af det Haab at have fundet den Fyr, som samtlige Londons Politimænd forgjæves havde søgt. Da jeg aldrig er gaaet hastigt og overilet tilværks, saa foretrak jeg ogsaa nu, istedetfor strax at lade den mistænkte Mand arrestere, at følge ham og lægge Mærke til hans øvrige Gjøren og Laden. Hans røde betændte Øine forraadte, at han havde drukket tæt.

Han gik forbi mig henimod Floden, — jeg fulgte ham i Hælene. Som En, der ikke veed, hvorhen han skal vende sig, gik han planløs snart hist, snart her, snart frem, snart tilbage. To hele Timer henrandt i en Omvanken uden Maal, men haardnakket og utrættelig som en indianst Speider forfulgte jeg hans Fodtrin. Endelig vendte han sig fra Floden og tog Retning mod en af Forstæderne. Dette laae udenfor min Beregning — jeg var allerede synkefærdig af Trætthed, imidlertid vedblev jeg at følge ham.

Han blev staaende foran Indgangen til en Kirkegaard og betragtede en Stund i Tanker den tillukkede høie Gitterdør — da klattrede han pludselig med en Kats Smidighed iveiret og sprang med samme Lethed og Sikkerhed ned paa den anden Side.

At jeg maatte følge ham, forstaaer sig af sig selv, kun maatte jeg finde en bekvemmere Vei. Jeg saae mig om tilhøire og tilvenstre og en ved Porten anbragt Klokkestreng faldt mig i Øinene.

Denne kunde kun føre til Kirkegaardens Portner og jeg spildte ingen Tid med videre Overlæg, men satte Klokken i Bevægelse. Nogle Minutter senere viste sig bag Gitterporten en søvnigt udseende Mand, der ikke betragtede mig med synderligt venlige Øine. I Haanden holdt han en Lygte, hvis Lys han lod falde saa godt paa mit Ansigt, at jeg, for at unddrage mit Øie de blændende Straaler, uvilkaarligt traadte til Side.

„Hvad vil De?" knurrede Manden.

Jeg sagde ham, at jeg hørte til det hemmelige Politi og var i Begreb med at forfølge en Forbryder, som var flygtet ind paa Kirkegaarden. Derpaa opfordrede jeg ham til at være mig behjælpelig efter Evne og strax at aabne Kirkegaardsporten. Min Fortælling satte Manden i en ikke ringe Forbauselse, men han tvivlede dog ikke paa Sandheden og aabnede strax en lille Sidedør, gjennem hvilken jeg traadte ind.

„Hvilken Vei har han taget?" spurgte Portneren.

„Det veed jeg ikke, det var for mørkt til at see Noget."

„Saa er det bedst, at vi først gaae til Hvælvingerne," sagde min Fører, idet han gik foran med Lygten.

„Hvælvingerne" var en temmelig stor Kolonade af Corinthiske Søiler med Tag over og var af ikke ubetydelig Udstrækning. Netop da vi naaede dem brød Maanen frem bag Skyerne og belyste Scenen med sin Sølvglands — tillige blev i nogen Frastand en Skikkelsen synlig, der syntes ligesom en Skygge at glide hen igjen em Søilegangen.

„Der er han!" hvidskede jeg.

„Hvor? spurgte Portneren, idet han lod Lyset falde hen i den Retning, som jeg betegnede.

I dette Øieblik blev Skikkelsen igjen synlig, og min Ledsager, der nu ligeledes saae den, førte mig saa hurtigt som muligt op ad nogle Trin, ind i Colonaden, men saa omhyggeligt vi end forsked her, intetsteds opdagede vi Flygtningens Spor.

Endelig naaede vi Indgangen til de nedre Hvælvinger og fandt sammes Indgang aaben. Her maatte Manden være forsvunden. Portneren spurgte om jeg vilde stige ned med og efter at jeg havde overvundet en uvilkaarlig Gysen, indvilligede jeg deri.

Det Første, der faldt mig i Øinene og fyldte mig med en hemmelig Gru, var lange Rækker af Ligkister, som her stode opstillede med en stor Regelmæssighed over og ved Siden af hinanden. men allerede i næste Øieblik blev mine Tanker dragne fra disse Forfængelighedens Attributer.

Vi hørte Fodtrin.

Men næsten paa samme Tid maatte Lyden af vore Fodtrin være naaede til Flygtningens Øren, thi han blev staaende og lyttede. Vi gjorde det Samme.

Pludselig syntes Manden, maaskee greben af en overtroisk Skræk, at have taget sin Beslutning. Vi hørte at han fjernede sig i det hurtigste Løb og ilede hen imod den modsatte Udgang. Det blaalige Maanelys, som faldt ind i Hvælvingen gjennem smaa, sidevendte Splitvinduer, belyste hans Vei, og snart havde han naaet den aabne Kirkegaard.

Vi vare tæt bagved ham. Den faste Overbeviisning, at Manden var Stephen Bardsley, fordoblede mine Kræfter og min Hurtighed. I Maaneskinnet saae jeg hvorledes Flygtningen med mærkværdig Behændighed sprang tilhøire og tilvenstre over smaa og store Gravhøie — jeg blev utrættelig ved at følge ham, og neppe nok for-

maaede den stønnende Portner at følge den vilde, uhyggelige Jagt.

Pludselig var Vildtet, som jeg hidsede, forsvundet — sporløst som om Jorden havde slugt det. Jeg stod bestyrtet og gned mine Øine, thi jeg troede at det var et Sandsebedrag. Portneren begyndte at lee høit. Jeg saae spørgende paa ham.

„Den Fugl have vi!" raabte han lystig.

„Hvorledes da?"

„Har De ikke hørt Noget?"

„Det lød som et Fald i Vand!"

„Ganske rigtigt."

„Forklar mig denne Gaade!"

„Med Fornøielse. Han er falden i en ny, endnu aaben Grav, i hvilken der for Tiden staaer tre Fod Vand. Det vil afkjøle ham."

Nu begyndte jeg at forstaae det. Manden havde i sit Hastværk og i det blændende Maaneskin, ikke seet Gruben, og var styrtet ned. Da vi kom nærmere og bøiede os ud over Randen, saae vi, at Vandet gik ham til Hagen. Vi tilraabte ham, at han skulde reise sig, for at vi kunde hjælpe ham op.

„Jeg kan ikke," lød det klagende Svar, „jeg har brækket Benet."

Portneren ilede nu bort for at skaffe en Stige, som han ogsaa efter nogen Søgen fandt og satte ned i Gruben. Derefter steg han selv ned, fik den Ulykkelige efter megen Møie paa Skulderen og bragte ham lykkelig op paa den grønne Græsplaine, som omgav Graven. Her lagde han ham ned.

Den Ulykkeliges Tilstand var beklagelsesværdig.

„Hvem er De — og hvorfor forfølger De

mig?" spurgte han endelig, zittrende af Kulde i sine gjennemblødte Klæder.

„Jeg hører til Politiet," svarede jeg.

Han udstødte et Skrig af Skræk.

„Og jeg arresterer Dem som mistænkt for Mord," vedblev jeg.

„For Mord — og paa hvem?" stønnede han med klapprende Tænder.

„Mordet paa Laura Harwell."

„Det er feil — jeg har ikke gjort det! Lad De ham hænge for Gjerningen, ham!" skreg han.

„Om hvem taler De?"

„Om Sir Castel Clewer, som berøvede mig hendes Hjerte og drev mig dertil."

„Jeg maa advare Dem mod at sige Noget, som kan tjene som Beviis mod Dem!" bemærkede jeg, endskjøndt jeg allerede turde anse mig for overbeviist om, at jeg havde den rette Fugl i Garnet. Hans sidste Ord leverede mig naturligvis Beviis for, at min Mistanke mod Sir Castel Clewer havde været falsk. Det pjaltede, elendige Menneske, som laae der for mig, var Stephen Bardsley og ingen Anden end han havde myrdet den stakkels Laura.

Ved Hjælp af en hidkaldt Konstabel lykkedes det os endelig at skaffe den Ulykkelige ud af Kirkegaarden og til den nærmeste Politistation. Allerede i det første Forhør tilstod han uforbeholdent sin Gjerning — Skinsygen havde drevet ham dertil.

Nogle Uger efter blev han hængt i Newgate i Overværelse af Tusinder af Tilskuere.

De ſtraalne Diamanter.

Hertugen af Ruſtenburg.

De Fleſte kjende af Omtale Hertugen af Ruſtenburg. Han hørte til de europæiſke Hovedſtæders Celebriteter, ikke paa Grund af ſin Stilling eller ſine fremragende Egenſkaber, men fordi han var Eier af de koſtbareſte Diamanter i Europa. Hertugen havde fra ſin Barndom været en ivrig Lyſthaver og Samler af de blinkende Stene og efter den tredivte Hertug af Ruſtenburg, hans Faders Død, Familieſkatten, blandt hvilken en Mængde ædle Stene af ſtor Værdi befandt ſig, tilfaldt ham, kunde ingen anden europæiſk Diamantſamling ſættes i Sammenligning med hans. Det Hertugdømme, hvorefter han bar ſin Titel, havde han ſnart efter Faderens Død forødt og anlagt alle ſine Kapitaler i Diamanter. Han førte paa denne Maade hele ſin Formue omkring med ſig, og den var ſaa betydelig, at han for den kunde kjøbe mangen lille tydſk Fyrſtes Land.

Fyrſtens eneſte Fornøielſe beſtod i at fremviſe ſine Diamanter. Saae man ham i Selſkab, ſaa bar han paa ſin Perſon ſaamange Ædelſtene ſom det kun var muligt — alligevel kom han efter nogen Tids Forløb til den Overbeviisning, at der hørte en Kone til, for at bære hans Diamanter tilſkue paa den rette Maade. Han giftede altſaa, den førſte den bedſte Pige, ikke for at tilfredsſtille ſit Hjertes Trang, men fordi han havde Brug for et Udhængsſtilt til ſine Diamanter.

Denne hans Kone var Datter af en Pariſer-Banquier og bragte ham en meget betydelig For-

mue, hvilken Hertugen imidlertid strax anvendte til at kjøbe den berømte Ædelsteen, Blo-h-nor, som i Aarhundreder havde været i Kongerne af Delhis Besiddelse, men nu, delende sin Herskers Fald, kom paa Markedet i Paris. Denne Acqvisition gjorde Hertugen for et Par Ugers Tid overordentlig lykkelig, og han foretog en Reise til Rusland, alene i det Diemed at paradere for Kjendere i Petersborg med sine nylig erhvervede Skatte. Det var hans Stolthed, at enhver Bekjendt, som mødte ham, spurgte: „Naa, Hertug, har De kjøbt nye Diamanter fornylig?" og at den fornemme Dameverden udbad sig som en Gunst, at maatte besøge ham for at kunne beundre Blo-h-nor, som fordreiede Hovedet paa det halve Europas Juveelhandlere.

Der gives Folk, som især gjerne beskjæftige sig med berømte Familiers Stamtavler. — Andre lade sig det være magtpaaliggende at eftervise smukke Hestes Afstamning; Hertugens kjæreste og eneste Studium var kostbare Stenes Genealogi. Han kjendte Navnene paa alle existerende berømte Diamanter, og vidste paa det Nøiagtigste at angive, hvor de vare blevne fundne, i hvis Besiddelse de vare, og gjennem hvilke Hænder de vare gaaede. Endogsaa en Bog: „De kostbare Ædelstenes Historie", havde Hertugen skrevet — mere maaskee til egen Fornøielse og Belæring, end for Andre; imidlertid var Afhandlingen bleven optagen af Publikum med Velvillie og Interesse, og de Stilfeil og grammatikalske Bommerter, paa hvilke den var saa rig, havde ikke skadet Forfatterens Autoritet som Fagmand. Desuden var andet Oplag gaaet igjennem en bekjendt Forfatters Hænder og de Forbedringer, Bogen her var bleven tildeel, kom ubeskaarne Hertugens Navn tilgode.

At Hertuginden følte sig lykkelig, kunde Ingen paastaae. Hun var en Frue med extravagante Vaner, hvis Tilfredsstillelse hendes berømte Gemals Gjerrighed ikke tillod. Hans vanvittige Lidenskab for Juveler gik saa vidt, at han endogsaa angreb Legater, som tilfaldt hans Gemalinde efter afdøde Slægtninge, strax lagde Beslag paa dem og anvendte dem til Kjøbet af nye Ædelstene. Men denne kolde Pragt formaaede ikke at yde Erstatning for hvad hun maatte undvære. Hendes varme, følende Hjerte fortæredes i Længsel efter et andet Hjerte, og da denne Længsel ingen Tilfredsstillelse fandt, styrtede hun sig, for idetmindste at søge Forglemmelse, i en Hvirvel af Adspredelser. Kortene, det grønne Bord, bød hende, hvad hun ønskede — og snart var Hertuginden af Rustenburg en lidenskabelig Spillerske. Hvorsomhelst denne fashionable Last blev øvet, i London, Paris, Wien, var ogsaa hun at finde, og alle Penge, som hun formaaede at opdrive, offrede hun sin Lidenskab, i hvis Arme hendes egen Gemal ved Efterladenhed af enhver Art havde drevet hende.

Som alle Spillere, viste Fru Fortuna sig ogsaa mod Hertuginden som en lunefuld Kvinde, og oftest afgjort ugunstig. Den lidenskabelige Frue vandt vel undertiden, men Tab og Gevinst gik ikke lige op og saaledes saae hun sig snart hildet i et Næt af Sorger og Ubehageligheder af forskjellig Slags. Hertugen syntes neppe at bemærke sin Ægtefælles fordærvelige Tilbøielighed. Gjorde en Ven ham opmærksom derpaa, pleiede han at svare: „Det stakkels Barn — lad hende spille; hun amuserer sig!“ Med dette Svar syntes han at affinde sig ligeoverfor sin Samvittighed og saae rolig til, hvorledes hans Gemalinde hovedkuls styrtede sig i en Hvirvel, som om kortere eller længere Tid maatte tilintetgjøre hende.

Hertugen selv var i sin Kostume bleven en længst forsvunden Mode tro, thi den tillod ham at bære Sko med Diamantspænder; — han havde vænt sig til at snuse, blot for at kunne fremvise sine af Juveler straalende Snustobaksdaase, af hvilken han rundhaandet uddeelte Prise, for at Enhver kunde faae Leilighed til at beundre deres Pragt. Dersom dette skete tilbørligt, dersom hans Diamanter vandt tilstrækkelig Anerkjendelse og Agtelse, saa forekom Verden den gamle, underlige Mand at være smilende og klar og han havde ikke Tid til at give Plads for mørke Tanker i Henseende til hans Kone.

Et falsk Spor.

„Har De allerede hørt den interessante Nyhed?"

„Jeg veed ikke, hvad De mener!"

„Hertugen af Rustenburgs Diamanter ere blevne stjaalne."

„Hvad siger De!"

„Det Tab vil bringe hans Hjerte til at briste."

„Det kan man tænke — den stakkels Mand!"

Jeg var netop ifærd med at aflevere Breve til Postvæsenet, da disse Ord naaede mit Øre. De Talende, to Venner, vare aabenbart komne i samme Anliggende, og gik nu derfra, efter at have afleveret deres Breve. Jeg tænkte paa Hjemveien kun paa, hvad jeg havde hørt, thi Alt, hvad der hørte til Tyveri og Ran, var jo i mit Fag. Det var mit Kald, at opspore Tyve og jeg overlagde lidt efter lidt, paa hvilken Maade jeg skulde faae nærmere Kjendskab til dette Tilfælde. Med for stor Ilfærdighed handlede jeg aldrig, men søgte

ved moden Eftertanke at finde den Vei, ad hvilken man muligviis kunde komme til et Resultat.

Saaledes ventede jeg ogsaa dennegang indtil efter Middagsmaaltidet, og begav mig da først til Politibureauet, hvor jeg erfarede Alt, hvad der var nødvendigt. Tyveriet, thi et saadant forelaae virkeligt, var begaaet i London, hvor Hertugen og Hertuginden fordetmeste opholdt sig, og hvor de eiede et Palads.

Hertugen befandt sig, som man fortalte, i i det høieste Raseri og Oprør. Han havde udsat en meget bethydelig Belønning for Tilveiebringelsen af sin Skat — og i Virkeligheden var Blo-h-nor, der befandt sig mellem de savnede Stene, alene en Konges Ranzion værd.

Mistanken vendte sig først mod Hertugens Kammertjener, Carl Fulhok, en Tydsker, der var forsvunden tilligemed Diamanterne. Politiet var allerede i Besiddelse af et Photografi af denne Mand, hvilket var blevet omhyggeligt copieret, og jeg lod mig, ligesom flere andre Detectivfolk, udlevere en af disse Kopier.

Mange af mine Collegaer toge paa samme Tid fat paa flere Tilfælde, fordi de udsatte Belønninger lokkede dem og denne Begjærlighed er ikke sjeldent Grunden til at deres Bestræbelser blive frugtesløse. Jeg for min Deel har altid holdt det for bedre at offre mig alene, men ganske for een Sag ad Gangen. Det har altid forekommet mig betænkeligt at splitte mine Tanker og jeg troer, at jeg meget ofte skylder de heldige Resultater denne Concentrering af mine Kræfter. I det foreliggende Tilfælde havde jeg Bevidstheden af, at jeg konkurrerede med de listigste og meest erfarne Folk af Detectivpolitiet, og det var saaledes paa en Maade en Æressag for mig at vinde Prisen. Overfløiede jeg ved denne Leilighed mine

Colleger, saa vilde dette komme min Anseelse og min hele Stilling tilgode. Diamanttyveriet var en Cause celebre og saaledes gjaldt det, at hellige Sagen min hele Ære og min hele Dueligheb.

Som jeg strax havde Leilighed til at bemærke, vare samtlige Opdagelsesfolk uden Undtagelse af den Mening, at Carl Fulhok, den forsvundne Kammertjener, var Tyven, og de rettede strax hele deres Virksomhed paa at faae Fingre i ham. Det Argument, hvorpaa de byggede deres Anskuelse, „hvorfor skulde han være flygtet, naar han ikke var Tyven eller idetmindste Tyvenes Hjælper?" syntes ved første Diekast ikke at lade sig forkaste, — og selv de første og ældste af vore Embedsmænd heldede til denne almindeligt udbredte Mening, kun jeg deelte den ikke. Jeg var fast overtydet om, at det Spor, de forfulgte, var feil. Jeg havde indhentet de nøiagtigste Oplysninger om Hertugen og Hertuginden, og kunde ikke sammenstemme i den almindelige Fordømmelsesdom over Carl Fulhok, af hvem man forresten endnu efter syv Dages Forløb ikke havde faaet det allerringeste Spor.

Navnlig den sidste Omstændighed lod mig slutte, at den unge Mand maatte have enten mægtige Beskyttere eller mægtige Fjender og nu enten frivillig eller tvungen befandt sig i fuldkommen Sikkerhed. Jeg besaae en Dag det Værelse, som han havde beboet i Hertugens Hotel, og der hørte ikke just noget øvet Øie til, for her at opdage alle Spor af en ilsom og hastig Fjernelse. Denne Kjendsgjerning syntes mig at være af Vigtighed. Dersom Karl Fulhok virkelig havde havt den Plan at udføre et saa betydeligt Tyveri, saa vilde han vistnok ogsaa have truffet Anstalter til Flugt og ikke efterladt Breve, Klæder, Papirer o. s. v. i en saadan Uorden, som jeg fandt dem i.

Da jeg selv var ukyndig i det tydske Sprog,

havde jeg til denne Inspektion medtaget en Dame, som oversatte mig nogle afsprædte, aabenbart af en Fruentimmerhaand skrevne Breve. De vare fra en ung Pige, med hvilken Karl havde staaet i intim Forbindelse allerede førend han forlod sit Fædreland. I hans Pult laae det halvfærdige Svar paa et af disse Breve og ved Siden deraf en Medaillon med en Haarlok. Af de øvrige Tjenere og andre Folk, med hvem Fulhok havde havt at gjøre, erfarede jeg ved mine Spørgsmaal, at de stedse havde kjendt ham som et maadeholdent, ærligt og særdeles ordentligt Menneske. Hans Levevis og hans Vaner vare af en saa liden kostbar Natur, at han af sin Maanedsløn hvergang havde lagt Noget tilside og samvittighedsfuld sendt dem til sit Hjem.

Ligeoverfor en snu, beregnende Skurk, var maaskee den Tanke opstaaet os mig, at han havde efterladt sine Effecter i en saadan Uorden for at skuffe sine Forfølgere, men efter Alt, hvad jeg hørte, berettigede Intet mig til at antage, at jeg havde med en saa udlært Forbryder at gjøre. Tvertimod fik jeg den Anskuelse, at Fulhok var et retskaffent, ærligt og stræbsomt Menneske, der med trofast Kjærlighed hængte ved sin Moder og sin Brud. Han havde været stolt af at staae i Hertugens Tjeneste og havde anseet det for en Æres- og Samvittighedssag i Eet og Alt at opfylde sin Pligt i enhver Stilling, som han indtog i Verden.

Den Overbeviisning, som jeg tog med mig fra den unge Mands Værelse var den, at man havde bortført ham, pludselig og uforberedt, og at han for Øieblikket endnu var i Hænderne paa de Folk, som havde udøvet Tyveriet paa Hertugens Juveelskat. Men hvem vare Gjerningsmændene? En driftig Slutning hjalp mig paa Sporet efter den ene, — og denne var ingen

ringere Person end Hertuginden af Rustenburg selv. Jeg vovede ikke at paastaae, at hun var den egentlige Udøver eller Anstifterske af Tyveriet, men jeg vilde for enhver Ret i hele Gammel-England have svoret paa, at hun havde Haand med i Spillet.

Naturligviis maatte jeg, trods min Overbeviisning, gaae tilværks med den største Forsigtighed, thi naar jeg beskyldte en saa fornem Dame uden Beviis for Meddeelagtighed i en Forbrydelse, saa laa Faren for at gjøre mig latterlig meget nær og en saa absurd Anklage vilde naturligviis da falde tilbage paa mig selv. Jeg besluttede altsaa for det første ikke at meddele min Mistanke til nogen levende Sjæl. Desuden havde jeg ikke Lyst til, forudsat at jeg opnaaede en Triumph, at dele mine Laurbær med Andre, men ønskede dennegang mere end ellers at tage Æren for mig selv.

Min Mistanke til Hertuginden grundede sig nærmest paa hendes Lidenskab for høit Spil, der var ligesaa bekjendt som Hertugens Passion for Ædelstene. Hun havde, som jeg erfarede, i den sidste Tid tabt store Summer ved det grønne Bord og det var, naar man saae hen til Hertugens bekjendte Gjerrighed, yderst gaadefuldt, hvorfra hun tog Pengene til at betale sin Æresgjæld og hvorledes det lykkedes hende at arrangere sig med Pengemæglerne, til hvem hun var i dyb Gjæld. Hertugindens Underskrift var saa sikker, at man med Lethed kunde finde mere end een Aagerkarl, som vilde laane hende Penge til tredsindstyve Procent, — men den Tid maatte dog tilsidst komme, da disse i det uendelige voxende Summer skulde betales — og jeg troede ikke at feile meget, naar jeg antog, at den ulykkelige Dame, trykket af sine Skyldnere, havde grebet til det usalige Middel for

at gjøre en Ende paa sine Forlegenheder. Karl Fulhok var med List eller Vold bleven bortført, og man holdt ham endnu etsteds fangen for at henlede Mistanken paa ham.

Alt dette var ikke tomme Fantasier. Jeg havde, som sagt, gjort de mest udstrakte og dybtgaaende Efterforskninger, havde prøvet og iagttaget enhver Ubetydelighed paa det nøieste og gjort mine Slutninger saa forsigtigt som muligt. Jeg var overbeviist om, at Ingen uden Hertuginden kunde være den Skyldige, og at jeg maatte henvende min Opmærksomhed paa hende alene; men det var mig ligesaa klart, at hun ikke havde kunnet begaaet Forbrydelsen uden at have en i saadanne Sager erfaren Hjælper. Min første Opgave bestod nu i, at bevogte Hertuginden Skridt for Skridt, for at erfare, med hvem hun stod i Forbindelse. Naar dette var opdaget, saa var Slaget allerede halvveis vundet.

Jeg gik altsaa saa forsigtigt som muligt til Værket, for at end ikke den ubetydeligste Skygge af Frygt skulde opstaae i de Skyldiges Sjæl. Den Omstændighed, at det ikke vilde lykkes Politiet at finde et eneste Spor af den savnede Kammertjener, saavelsom det, at endnu ingen af de savnede Diamanter vare blevne udbudte til Salg, eller paa anden Maade vare komne tilsyne, bestyrkede mig mere og mere i min Anskuelse. Den Mand, som forsynede Hertuginden af Rustenburg med Penge, maatte have usædvanlig store Kilder til sin Raadighed, og maaskee vilde der forløbe Aar inden han tænkte paa at sælge Stenene. I ethvert Tilfælde var han ingen sædvanlig Tyv, hvem Øieblikkets Nød tvang til Omsætning, men en Capitalist, hvis Midler tillod ham roligt at beholde de stjaalne Juveler i sin Kasse, indtil Politiets Iver

var kjølnet noget og der var voxet Græs over Sagen.

Kun den ulykkelige Karl maatte være Tyvene en Torn i Øiet. Hvad skulde de gjøre med ham, paa hvilken Maade lade ham forsvinde? — Jeg kunde blot hjertelig ønske og haabe, at det maatte lykkes mig, at forebygge en Voldsgjerning, som maaskee truede hans Liv.

Lænket til Muren.

Til Efterforskning og Jagttagelse af visse Details om hvilken jeg ikke selv kunde skaffe mig Underretning uden at vække Mistanke, pleiede jeg at betjene mig af en Dreng. Saaledes vilde det f. Ex. have faldet mig vanskeligt, at passe paa Hertugindens Udgang fra sin Bopæl, thi jeg kunde ikke stille mig i lange Dage overfor hendes Hotel, for at følge hende, naar hun kjørte eller gik ud, men jeg kunde meget godt opstille min Dreng paa en dertil egnet Plads som Oppasser. Den pjaltede Dreng vilde ikke være Nogen paafaldende, og selv en muligt forbigaaende Politibetjent vilde have havt formegen Medlidenhed med ham til at vise ham bort.

Jeg havde gjort Jack Doyles Bekjendtskab en Dag paa Gaden og det netop i samme Øieblik, som hans Haand befandt sig i en Herres Lomme. Jeg greb Drengen ved Armen og førte ham, trods hans Jamren og Hulken hen i en stille Sidegade, hvor jeg kunde tale mere uforstyrret med ham, end paa den befærdede Passage, og begyndte min Tiltale ikke med en Trudsel om at føre ham til Politiet, eller med en Straffeprædiken, men med et simpelt Spørgsmaal.

„Du havde Din Haand i en Herres Lomme?"

„Ja, Madame," svarede han, idet han trykkede Knoerne ind i sine Dienkroge.

„Hvorfor greb Du i en fremmed Lomme?

„Fordi jeg var sulten."

Denne Erklæring ledsagedes af en forstilt klagende Græden og Hulken.

„Troede Du at finde noget Spiseligt i Lommen?"

„Jeg veed ikke."

„Hvorlænge har Du drevet dette Lommetyveri? Det vil være godt for Dig, om Du siger mig Sandheden."

„Næsten tre Aar, Madame. Siden Fader styrtede ned fra Stilladset og slog sig ihjel og Moder blev bortrevet af Feberen."

„For hvem stjæler Du — og hvad faaer Du for det?"

„Det vil jeg ikke gjerne sige."

„Nu, jeg vil ikke bringe Dig til at forraade Din Principal. Men siig mig, om den Bestilling morer Dig."

„Jeg kan ikke Andet."

„Har Du da prøvet paa, at bestille noget Andet?"

„Nei, Madame."

„Hvorfor siger Du da, at Du ikke kan Andet?"

Paa dette Spørgsmaal fulgte en Pause, som Drengen udfyldte med Hulken, Graad og Sukke.

„Vilde Du hellere føre et retskaffent Liv?"

Drengens Ansigt opklaredes synligt.

„Ja, Madame," svarede han hurtigt.

„Vil Du være min Tjener?"

„De vilde dog ikke antage mig dertil," sagde han vantro.

Hvorfor ikke. Naar Du lover at opføre Dig godt."

„Det lover jeg, — naar De blot vilde prøve med mig.

„Hvad hedder Du?"

„Jack Doyle."

Jeg satte Mr. Jack i en Droschke, kjørte hjem med ham og lod ham vadske og paaklæde. Jeg behandlede ham godt, gav ham fri Station og endnu en lille Løn, for at han ikke ved en fuldstændig Mangel paa Penge skulde komme i Fristelse til at hjælpe sig paa den gamle Maade, og fandt snart, at jeg havde gjort en ret god Acquisition. Drengen indrettede sig snart, betjente mig omhyggeligt og jeg overbeviste mig snart om, at jeg kunde skjenke ham Tiltro. Gav jeg ham en Opgave, udrettede han Alt, selv om det kostede ham den største Møie. Sine Bekjendte undgik han omhyggeligt; den Underviisning, jeg lod ham give, og selv gav ham i mine Fritimer, benyttede han samvittighedsfuldt, kort sagt, jeg havde god Grund til at haabe, at jeg havde frelst en Menneskesjæl ud af Fordærvelsen.

Jeg gav altsaa Jack det Paalæg at passe paa Hertuginden af Rustenburg, og leiede mig selv et Værelse i Nærheden, for at han strax kunde komme og underrette mig om, naar hun forlod sit Hotel. En Misforstaaelse frygtede jeg ikke, thi jeg havde givet ham en meget nøiagtig Beskrivelse af Hertuginens Person og forresten turde jeg forlade mig paa hans naturlige Klogskab.

Saaledes vare vi i tre Dage paa Luur, uden at Hertuginden en eneste Gang lod sig see. Efter al Sandsynlighed var Hertugen bleven saa dybt rystet ved Tabet af sine Diamanter, at han ikke vilde undvære sin Gemalindes Selskab, thi da hun tilsidst formodentlig var undgaaet hans Paapasse-

lighed, benyttede hun ikke sin Vogn, men forlod Hotellet tilfods og gik henad Gaden. Jeg satte mig hurtigt i en i Beredskab staaende Drosche, Jack sprang op paa Trinet — og Alt dette var gaaet saa hurtigt, at vi indhentede Hertuginden netop da hun stod i Begreb med, paa Gadehjørnet at stige ind i en der stationeret Hyrevogn. Vi fulgte Vognen, der kjørte hende til et Huus i Bloomsbury. Her dvælede Hertuginden næsten to Timer, da vendte hun direkte tilbage til sit Hjem. Paa det samme Gadehjørne, hvor hun var stegen i Vognen, stod hun ogsaa ud og gik tilfods til Paladset.

Den sidste Omstændighed var graverende. Jeg begav mig strax tilbage endnu engang til Bloomsbury, for at indhente Underretning om Beboerne i det Huus, hvori Hertuginden havde aflagt et saa langt Besøg. Det var, som jeg formodede. Huset tilhørte en bekjendt Agerkarl og Pengemægler. Jeg nærede ikke længer nogen Tvivl. Min Mistanke var grundet — og med denne Vished ilte jeg strax til Oberst Warner, for at udbede mig nogle af hans bedste Folk til min Tjeneste. Obersten ønskede at vide, hvortil jeg behøvede dem.

„Er De maaskee paa Spor efter Hertugen af Rustenburgs Diamanter?" spurgte han spøgende.

„Jeg troer det nok," svarede jeg.

„Hvad! Er det Deres Alvor?"

„Mit ramme Alvor. Kan jeg faae Folkene?"

„Saa mange, De vil. Vælg selv!"

Jeg opskrev Navnene paa flere Mænd, hvis Duelighed og Aandsnærværelse var mig bekjendt, paa et Papir og bad, om de maatte være beredte før Kl. 6 Aften.

„Paa Ære, Mrs. Paschal!" sagde Obersten. „De vil gjøre Deres Lykke. Jeg begynder at troe, at De er klogere, end jeg hidtil har vidst. Vore

bedste Hoveder have indtil nu anstrengt deres Klogskab i denne Sag, uden at komme paa Sporet. Lykkes denne Fangst Dem, vil jeg med endnu større Alvor end forhen være betænkt paa Ansættelsen af qvindelige Opdagelsesbetjente."

„Jeg vil gjøre, hvad der staaer i min Magt."

„Derpaa tvivler jeg intet Øieblik. Jeg skal understøtte Dem efter bedste Evne. De skal have Mændene Klokken sex."

Da jeg om Aftenen, ledsaget af Politimændene, begav mig til Bloomsbury, vogtede jeg mig vel for at meddele dem, at det dreiede sig om Hertugen af Rustenburgs Diamanter. De vidste kun, at de vare stillede til min specielle Raadighed, forresten havde de intet at spørge om. Jeg lod nogle af dem blive ved Døren — to vilde jeg have med i Huset til min Beskyttelse og Bistand.

Kjæk og dristig satte jeg nu Dørhammeren i Bevægelse og spurgte efter Mr. Lupus — saaledes hed Aagerkarlen, til hvem Hertuginden havde taget sin Tilflugt.

Tjenestepigen sagde mig, at hendes Herre netop var staaet op fra Middagsbordet, men at hun ikke tvivlede om, at han vilde modtage mig, naar jeg vilde vente nogle Øieblikke.

Jeg svarede, at jeg var meget villig dertil og at, da det dreiede sig om en vigtig Pengeforretning, det var mig meget magtpaaliggende at faae Herr Lupus i Tale endnu samme Aften, hvorefter jeg tilligemed mine to Ledsagere, som vare civilklædte og meget godt kunde gaae og gjælde som Forretningsmænd, blev ført ind i Venteværelset.

De Minuter, som forløb, inden jeg stod ligeoverfor Mr. Lupus, vare overordentlig pinlige. Bekræftede mine Formodninger sig, saa var paa en Maade min Lykke gjort. Jeg vandt ikke blot Ære og Navn, men ogsaa en stor Sum Penge,

som Hertugen i den første Skræk over sit Tab havde udsat som Belønning. Viste det sig derimod, at mine Slutninger vare Vildfarelser, havde jeg gjort mig latterlig og beredet mig Forlegenheder af enhver Art.

Endelig vendte Pigen tilbage og bad mig træde ind i Herrens Arbeidsværelse, hvor han vilde modtage mig. Det var netop det, jeg ønskede. Jeg havde instrueret Politimændene derhen, at de, saasnart jeg fjernede mig, skulde søge hele Huset igjennem efter en ung Mand, som jeg troede skjult deri, medens jeg for min Person holdt Pengemægleren med Snak indtil dette var skeet. Jeg lod nu mine Hjælpere, hvis ubevægelige Ansigter ikke forraadte Noget af, hvad der bevægede sig i deres Indre, med fuld Tillid blive tilbage og traadte ind.

Mr. Lupus var en stor, stærk, skjægget Mand, der betragtede mig med et fast Blik, uden at hans Væsen forraadte den ringeste Bevidsthed om nogen Skyld.

„Vær saa god at tage Plads," begyndte han høfligt. „Tag denne Stol. Kommer De i eget eller i Andres Ærinde?"

„Jeg kommer i Andres," svarede jeg.

„Og de to Herrer, der vente paa Dem, som min Pige sagde? —"

„De Herrer angaae aldeles ikke mig. Jeg kjender dem ikke. — Jeg troer, de kom i Forretninger til Dem."

„Ogsaa muligt. Men tillad mig at spørge hvem der har sendt Dem?"

„Hertuginden," svarede jeg, idet jeg dæmpede min Stemme.

„Hertuginden af Rustenburg?"

„Ja."

„Er De i hendes Tjeneste?"

„Ja. Den Pige, som Hertuginden ellers sender i betroede Ærinder til Dem, er fraværende, derfor har hun sendt mig.“

„Hvor uforsigtigt. Men jeg troer, jeg begynder at forstaae Dem. Hvad ønsker Hertuginden?“

„Penge, som sædvanlig.“

„Penge, og altid Penge!“ raabte han. „Hun kunde tømme Englands Bank i et Aar.“

„Vistnok er hun ødsel,“ svarede jeg, „men De maa betænke, at hun er ulykkelig.“

„Alligevel burde hun ikke spille saa høit.“

„Jeg er ganske af Deres Mening. Men hvad kan De gjøre for Hertuginden?

„Endnu idag?“

„Ja, strax.“

„Ikke det Ringeste.“

„Min Herskerinde forudsaae dette og paalagde mig for dette Tilfælde at sige Dem, at, naar De kunde skikke hende en af Diamanterne, havde hun Leilighed til at omsætte den.“

„Hvad mener De — jeg forstaaer Dem ikke,“ sagde Mr. Lupus, idet han betragtede mig skarpt.

Jeg saae saa uskyldig ud som mulig, idet jeg svarede.

„Jeg mener slet Intet. Jeg udretter kun hvad der er bleven mig paalagt.“

„Jeg veed Intet af Diamanter at sige. Siig De til Deres Herskerinde, at hun maa have taget feil.“

„Desuden skulde jeg sige Dem, at Hertuginden er haardt betrængt og at det gjælder Liv og Død for hende.“

„Naar hun sender mig saadanne Budskaber og er saa paatrængende i sine Fordringer, bliver der mig intet Andet tilovers end at lukke mit

Huus og gaae fra det. Jeg formaaer ikke at tilfredsstille saadanne Fordringer."

„Hvad skal jeg sige til Hertuginden?

„Siig De, at jeg ikke kan opfylde hendes Ønske."

„I dette Tilfælde har jeg, for ganske at have opfyldt mit Ærinde, kun tre Ord at sige Dem."

„Hvilke Ord?"

Jeg traadte ham nærmere og sagde med sagte, men dog tydelig Stemme:

„Blo-h-nor!"

Han foer sammen og stirrede et Øieblik paa mig.

„Naar Hertuginden sender mig dette Tegn, saa maa hun i ethvert Tilfælde være i stor Nød," sagde han. „Vent, — jeg vil see, hvad jeg kan gjøre for hende."

Dermed gik han hen til et Skab, som stod i et Hjørne, aabnede det med en Patentnøgle, trak en Skuffe ud og greb en Pakke Banknoter. Da traadte han hen til Bordet, opskrev omhyggeligt hver Seddels Nummer og leverede mig Pakken, idet han sagde:

„Tilgiv min Bemærkning — men jeg kjender Dem ikke og har opskrevet Noternes Nummer, for at de, dersom de ikke komme i Hertugindens Hænder, kunne blive opholdte af Englands Bank."

„Naar min Herskerinde skjænker mig sin Fortrolighed, saa har De, saavidt jeg kan indsee, ingen Aarsag til at mistro mig."

„Jeg troer Ingen," sagde han med et cyniſk Smiil, „og det er langtfra mig at ville fornærme Dem. Jeg har kun brugt en Forsigtighedsregel, hvortil enhver Forretningsmand er berettiget."

I det Øieblik, da jeg var i Begreb med at sammenfolde Noterne for at stikke dem til mig, styrtede en af Tjenestepigerne ind i Værelset.

„Sir, jeg troer, her er Tyve i Huset!" raabte hun forskrækket.

„Hvad!" skreg Mr. Lupus.

„Tyve, Sir! De gjennemsøge hele Huset."

„Hvor, hvorledes? — Tal dog!"

„Nede, Sir — i Kjælderen, Sir — og ak, den unge Mand!"

Med en vild Forbandelse sprang Mr. Lupus hen til sit Pengeskab, lukkede det og stak Nøglen i Lommen; derpaa fulgte han efter den forud ilende Pige. Jeg forlod Værelset tilligemed ham. Jeg skyndte mig til de nederste Etager i Huset, og her fandt jeg mine Folk. De havde opbrudt Kjælderdøren og stirrede med Udtrykket af den høieste Forundring paa det, som de saae.

Det foran os liggende Rum var meget lille — kun otte Fod langt og bredt. Viinhylderne vare fjernede, saa at kun fire nøgne Vægge vare synlige. Paa Gulvet laae en Bunke Straa og paa dette en ung Mand af spøgelseagtig Blegheb. Han stirrede paa os med vidtaabnede Øine.

Jeg kjendte paa Stedet Carl Fulhok. Den stakkels Fyr var halv afmægtig af Skræk — han vidste jo ikke, hvilken ny Tortur, hvilket nyt Fængsel der nu ventede ham.

Mr. Lupus vendte sig til de to Mænd, der paa en saa hensynsløs Maade vare trængte ind i hans Huses Hemmeligheder.

„Luk Døren!" raabte han. „Hvilken Ret har De til at bryde ind her?"

I dette Øieblik gav jeg et Tegn og mine Hjælpere bemægtigede sig straxt den rasende Mand, trods hans heftige Modstand. I mindre end tre Minutter bandt Haandjern hans Arme og gjorde ham uskadelig.

Nu var det Tid at skjænke Carl Fulhok min

Opmærksomhed. Han havde under Kampen reist sig, og jeg bemærkede nu, hvad der ved første Blik var undgaaet mig, at han var lænket til Muren. En stærk, i Væggen befæstet Kjede omsluttede hans Taille. Ved Siden af ham laa et Stykke Brød — en Krukke med Vand stod ved Siden af.

Jeg holdt det nu for at være paatide at vise min Autoritet.

„Befri den Mand," sagde jeg til en af Politimændene.

Manden tog strax en Hammer og en Meisel op af Lommen og gav sig ifærd dermed. I kort Tid var et Led af Kjeden sønderbrudt og Carl Fulhok var fri. Han styrtede fremad og faldt paa Knæ for mig.

„Min Gud, hvorledes skal jeg takke Dem," raabte han paa meget godt Engelsk.

„De har Intet at takke mig for, Carl Fulhok. Deres Lidelser ere nu tilende!" sagde jeg.

Overvældet af sin indre Bevægelse, sank den stakkels unge Mand afmægtig til Jorden. Jeg overgav ham til en af mine Folks Omsorg, medens de andre bragte Mr. Lupus ovenpaa.

„Fangen, virkelig fangen!" raabte Agerkarlen, der indtil da havde været et stumt Vidne til alle disse oprørende Scener.

Jeg lo sardonisk.

Da vi vare komne op i den Fangnes Værelse, lod jeg hans Lommer undersøge og fikkrede mig Nøglen til hans Pengeskab. Min Formodning bekræftede sig. I hiint Skab befandt sig en stor Deel af de stjaalne Diamanter — blandt den Blo-h-nor.

„I Dronningens Navn beslaglægger jeg disse Juveler!" raabte jeg triumpherende, og beredte mig til at stikke de kostbare Stene til mig.

„Naar De er færdig med denne interessante

Beskjæftigelse tillader De mig vel et Par Ord," sagde Mr. Lupus, idet han med et spodsk Smil kastede sig paa en Stol.

„Jeg er rede til at høre Dem!"

„Hvad har De ifinde at tage Dem for med mig?"

„Jeg vil lade Dem føre til den nærmeste Politistation."

„Det gjør De ikke."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi De derved vilde compromittere Hertuginden af Rustenburg ligesaameget som mig."

Det havde jeg endnu ikke tænkt paa. Jeg tøvede med Svaret.

„Skal jeg sige Dem, hvad det Bedste er?" vedblev Mr. Lupus.

„Siig frem!"

„Før mig til Hertugen af Rustenburgs Palads; stil mig ligeoverfor ham og hans Hertuginde og lad da os underhandle."

„Hvortil skulde det føre?"

„Er det Dem ikke klart? Hertugen af Rustenburg vil ingensinde tillade, at man skrider retslig tilværks imod mig, thi han veed, hvormeget han derved vilde skade sin Gemalinde."

„Det lader sig høre!"

„De begriber altsaa?"

„Ere alle de savnede Stene her tilstede?"

„Med Undtagelse af nogle enkelte, som jeg har disponeret over," lød Svaret.

Efterat have betænkt mig lidt, besluttede jeg at følge Aagerkarlens Raad. Jeg befalede, at bringe Carl Fulhok op. Han havde overvundet sin øieblikkelige Svaghed og var nu istand til at gaae uden Understøttelse. Jeg lod hente to Hyrevogne og kjørte med Mr. Lupus, den unge Mand og mine Hjælpere til Hertugens Palads.

Jeg lod mig melde, idet jeg derhos tilføiede, at jeg bragte Efterretning om de tabte Diamanter. Vi bleve naturligvis indladte uden Opsættelse.

Da Hertugen fik Øie paa sin Kammertjener, sprang han som en Rasende løs paa ham.

„Der er Tyven — der er han. Bring ham i Fængsel, den Slyngel? Hvor er mine Diamanter!“ skreg han.

„Her ere de!“ sagde jeg, idet jeg tog Kassen frem.

Han rev mig dem ud af Hænderne, prøvede Stenene med et eneste Blik, trykkede dem til sit Bryst og brød da ud i Taarer.

Hertuginden befandt sig just i Værelset, da vi traadte ind, og var beskjæftiget med at spise nogle Oliven. Saasnart hendes Blik faldt paa Mr. Lupus, overdroges hendes Ansigt med en dødelig Bleghed. Hun gjorde et Forsøg paa at staae op for at fjerne sig — jeg trykkede hende sagte ned i Stolen igjen.

Endelig var den hele Sammenhæng forklaret Hertugen. Han overhobede Mr. Lupus med Forbandelser, hvilke imidlertid ikke syntes at gjøre noget stærkt Indtryk paa denne. Da Hertugen igjen havde sine dyrebare Diamanter, var det ham i det Hele mindre om at gjøre at faae Hævn, navnlig da en god Deel deraf vilde have ramt den Qvinde, der bar hans Navn. Han viste sig tilbøielig til selv at ordne Sagen, og Mr. Lupus kom dennegang med heelt Skind derfra. Ganske uden Straf slap han imidlertid ikke. Han havde laant Hertuginden betydelige Summer, som han aldrig fik tilbagebetalt. Diamanterne, som skulde have holdt ham skadesløs, havde ikke været saa lette i en Hast at omsætte. Jeg kom lige til rette Tid, thi to Dage senere vilde de have været paa Veien til Australien.

Efterat Alt var aftalt og ordnet, vendte Hertugen sig til mig, og udtømte sig i Taksigelser. Da vendtes hans Opmærksomhed til Carl Fulhok. Han talede Tydsk med ham og sagde ham, saavidt jeg kunde forstaae, at han vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at bringe ham til at forglemme de udstandne Qvaler og ogsaa lade Verden erfare, at han havde lidt Uret.

„Men De," vendte han sig til Mr. Lupus, „undgaaer vel den livsvarige Fængselsstraf, som De havde fortjent — men De vil ligesom Kain indtil Deres Endeligt slæbe Byrden af Deres Forbrydelse med Dem. Deres Samvittighed vil være Deres Dommer."

„Nu, da har jeg ikke Meget at frygte," svarede Lupus ærlig. „Jeg er egentlig stolt af Sagen. Kun i eet Punkt har jeg taget feil, og det gjør mig oprigtig ondt. Naar jeg igjen indlader mig i slige Forretninger, skal jeg vel vide, at tage mig iagt for qvindelige Opdagelsesbetjente."

Den sidste Deel af denne Tale var ledsaget af et giftigt Sideblik paa mig.

Hvad der er bleven af Mr. Lupus, har jeg ikke erfaret — men jeg har hørt, at Hertuginden fra den Dag aldrig spillede mere. Intet kunde bevæge hende til igjen at tage et Kort i Haanden. Hertugen indsaae ligeledes sin Uret. Han behandlede siden sin Gemalinde med større Godhed og Opmærksomhed og bidrog saaledes sit til at understøtte hendes gode Forsætter.

Jeg modtog den udsatte Belønning og blev af Alle, der kjendte Sagens Sammenhæng, rost og lykønsket i Anledning af den Skarpsindighed, jeg havde udviklet i Affairen med de stjaalne Diamanter.

Det hemmelige Politi.

Erindringer og Fortællinger

fra en fleeraarig Ansættelse i Opdagelsespolitiet.

II.

Priis: 32 Sk

Kjøbenhavn.

Jul. Strandbergs Forlag, Holmensgade 18.

Trykt hos Ernst Lund.

II.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

En Belønning af femhundrede Pund.

I.

Jeg havde i tre Uger været uden nogen særdeles Opgave fra Chefen for Hovedstadens Opdagelses-Politi, Oberst Warner. Min Gage var bleven tilstillet mig uden en eneste Linie.

Jeg havde allerede ydet Tjenester, som ikke hørte til de sædvanlige — skulde Oberstens gunstige Mening om min Dygtighed have forandret sig?

Det var en Aften Klokken Elleve, da jeg begav mig til Hovedbureauet og uden at tage Notits af Nogen, uden videre trængte ind i Oberstens Kabinet.

Han sad ved sit Skrivebord og tegnede med Pennen Carrikaturer.

„Velkommen, Mrs. Paschal," raabte han mig imøde.

Jeg slog mit tykke Slør tilside.

„Har De noget Særdeles at berette?" spurgte Warmer, da jeg havde taget Plads.

„Nei, Hr. Oberst, jeg har ventet paa, at De skulde have nogen Brug for mig — og nu kommer jeg iaften selv, fordi De ikke gjerne seer, at De af Dem Ansatte gaae ud og ind her om Dagen."

„Rigtig! Og Tjenesteiver fører Dem hid? Jeg kan sige, Mrs. Paschal, at De bestandig er i Tjeneste."

„Netop det foruroliger mig," svarede jeg. „Jeg har fundet, at jeg ikke er skikket til, at udfinde de første Spor af Ulovligheder eller Forbrydelser —"

„O, det troer De, Madame!"

„Man maa selv finde mere Fornøielse i Publikums Leven og Væren end jeg, for at søge efter det Mistænkelige. Jeg maa besøge Theatret, figurere paa Baller, i Selskaber, holde et stort Bekjendtskab, have Thee-, Læse-, Musik- og Deklamationsaftener — —"

„Nu, er Alt dette da saa strækkeligt?"

„Det er mig modbydeligt?"

„Hør, veed De hvad, det er en meget ubehagelig Efterretning for mig, Mrs. Paschal," sagde Warner. „Det bedrøver mig — og nylig var jeg undtagelsesviis i saa godt Lune."

Han viste paa sine Karrikaturer.

„De vil træde tilbage fra Tjeneften, Mrs. Paschal!"

„Nei, Hr. Oberst, det er aldeles ikke mit Ønske. Jeg beder blot, giv mig bestemte Opgaver. Naar jeg har et Maal, faktiske Forhold, svæver det, som man forlanger af mig, ikke i Luften — saa troer jeg i Virkeligheden at kunne være Dem til Nytte. Da kan jeg, som jeg troer, udvikle Phantasi, Skarpsindighed og Dømmekraft."

„Mrs. Paschal, jeg forstaaer Dem fuldkommen," raabte Oberften og gned tilfreds Hænderne. „Det glæder mig, at De har forklaret mig det. De forlanger af mig hvergang et ubethdeligt Spor af Vildtet. Godt! — bestemte Personligheder?"

„Ja, Oberst."

Oberften tog en omtrent fire Tommer, elegant Notitsbog op af Vestelommen, og bladede frem og tilbage.

Han betragtede mig forskende og hemmeligt leende fra Siden.

„Mrs. Paschal, har De været tilfreds med den Douceur, som Belgravia-Banken betalte Dem for Opdagelsen af Grevinde Verwaines Tyverier?"

„Oberst, De veed, at jeg anſaae Belønningen for at være for stor, og ikke fortjent, og at jeg kun paa Deres Befaling modtog den."

„Altſaa, De holder en Bank for en god Kunde?"

Han lo høit.

„Ganske vist."

Denne Gang vil De kunne yde Englands Bank en Tjeneste. Lykkes det Dem, at klare Sagen, saa er jeg bemyndiget til at udbetale Dem en Belønning af femhundrede Pd. Sterling."

Femhundrede Pund! Jeg havde i mit Liv altid været mere ødsel end sparsommelig; jeg var ikke heller for Øieblikket tilbøielig til at tillægge Pengene en overordentlig Værdi — men femhundrede Pd.! Jeg tilstaaer, at Nævnelsen af denne Sum var tilstrækkelig til at elektrisere mig.

„Der ere sat falske Banknoter i Omløb. De indløbe masseviis fra Udlandet. Noterne ere Falsificater af første Rang. Svære Summer ere i rede Penge givne for dem — selv Kasseembedsmændene have ladet sig skuffe, indtil en af Revisorerne fandt sin egen Contrasignatur ikke at være fuldkommen i Orden. Denne Note blev erkjendt for falsk og nu viste det sig ved skjærpet Opmærksomhed, at der forekom dobbelte Nummere, at den ene eller den anden Serie vare betegnede med høiere Nummere, end Registeret udviste. Ingen veed, hvorlænge dette Uvæsen har varet, det lader sig ikke udregne, hvor stort Beløbet er af de falske Noter, som cirkulere, men vist er det, at Ud-

bredelsen af disse Falsifikater vedvarer. Det seer kun lidet haabefuldt ud, Mrs. Paschal."

„I Virkeligheden, Oberst, der maa allerede være gjort betydelige Anstrængelser for at komme Forbryderne paa Sporet."

„Det kan ogsaa være en Eneste," sagde Warner, og tog en Priis af en paa Bordet staaende uhyre Daase.

„Muligt, men ikke sandsynligt."

„Hvad Andre have udrettet, kommer Dem tilgode, Madame."

„Hvorledes det, om jeg tør spørge? Naar en Collega eller Colleginde har fundet et sikkert Spor, ville de vistnok ikke opgive det."

„Rigtig, eller jeg ønsker det idetmindste," sagde Obersten med Eftertryk. „Jeg kan meddele Dem saameget, at De ikke forgjæves behøver at følge nogle og halvtredsindstyve Spor, som jeg allerede har ladet recognoscere."

Jeg tænkte nogle Øieblikke efter.

„Nu, Madame! De har ingen Lyst til at fortjene de femhundrede Pund?"

„Jo vistnok! Men nævn mig en bestemt Person."

„Der har tilfældigviis været Tale om en ung Mand, som tilligemed endeel andre Gentleman blev arresteret i et Spillehuus. Det er blevet efterviist, at denne unge Mand i Løbet af omtrent fjorten Dage har tabt henimod fem tusind Pund til disse røveriske franske Spillere. Manden fører et fornemt Liv, beboer et fiint meubleret Huus, holder Heste, Tjenerskab — Hannover Square Nr. 15."

Jeg havde min Brevtaske og noterede mig disse Opgivelser.

„O, der er næsten ikke videre at notere. Han hedder Arthur Horatio O'Connavan."

„Altsaa en Irlænder," bemærkede jeg.

„Ja, og et Pragt-Exemplar af en irsk Dreng skal han være. Lorden af O'Connavans Arving er en Modeløve, Sportsmand, og jeg veed ikke hvad — tyve Aar gammel."

„Nu, Oberst, men —"

„Men; ganske rigtig, Mrs. Paschal; men Connavan'erne ere fattige. Lady O'Connavan har personlig tigget for en anden Søn i Ministeriet om en Ansættelse i Civiltjenesten i Calcutta. Hvorfra trækker altsaa vor Knegt, Arthur Horatio — Broderen hedder Horatio Arthur — sine overordentlige høie Renter?"

„Er det Spørgsmaalet?"

„Ja, Madame!"

„Jeg troer, det kan koste mange Penge, inden Svaret paa dette Spørgsmaal bliver fundet."

„Her, Madame, denne Anviisning vil for det Første strække til. Jeg staaer til Tjeneste med Mere, naar det behøves, men kun da, naar der foreligger en bestemt Mistanke om en Forbindelse mellem Arthur Horatio O'Connavan og hine Falskmøntnere."

„Meget vel, Oberst. Har De Mere at befale?"

„Ikke for Øieblikket."

Jeg anbefalede mig.

Der havde jeg en Opgave. Obersten gned sig glad i Hænderne da vi toge Afsked — han var foreløbig bleven denne Sag kvit. „See Du nu til," hedder Politiparolen. Naar jeg overveiede denne Sag koldblodig, saa rykkede de femhundrede Pund Belønning bort i det taagede Fjerne.

De falske Noter kom hovedsageligen fra Udlandet — men Continentet er stort. Falskmøntnerne vilde udentvivl føle sig langt sikkrere i Florents — Hovedfabrikationsstedet for de falske Vex-

ler paa engelske Huse — end i London. Og hvorfor skulde det netop være Arthur Horatio, som forfærdigede eller satte de falske Noter i Omløb?

Her var intet Holdepunkt.

Men jeg besluttede, aldeles ikke at styrte mig i nogen Phantasihvirvel eller spekulere mig en Feber til og forbittre mig Nætterne med Hovedsmerter. Obersten havde navngivet mig en Person, hvis Forhold jeg skulde udgrunde og jeg gjorde mig selv det Løfte, foreløbigt slet ikke at tænke paa de falske Noter eller Belønningen paa femhundrede Pund.

Jeg kunde ikke modstaae Fristelsen til at begive mig til Hannover Square, for at underkaste det Huus, mod hvis Beboer jeg skulde lade min Kunst spille, en nærmere Besigtelse.

Det var allerede seent — henimod Midnat.

En Natvægter gjorde sig en Fornøielse af at slentre rundt om den, ved et Gitter indhegnede Græsplaine, der rigtignok paa denne Tid af Aaret — December Maaned — kun fremviste Pladsen, hvor Græsset skulde voxe.

„Droschekudskene synes her at være en Sjeldenhed!" sagde jeg, da jeg var kommen hen til denne Maaneskinstilbeder.

„Det er ikke anderledes paa Equipagepladsene. Hvad her kommer og gaaer, er mest eget Kjøretøi," svarede Natvægteren.

„Hvor er jeg henne her?"

Han modtog en Schilling, som han pienshylig vurderede ved Følelsen ligesom en Blind.

„Hannover Square, ærede Miss!"

„Da har jeg forvildet mig langt fra min Vei."

„Hvorhen skulde De?"

„Til Stranden."

„Ah, det er naturligt. Gaae De lige ud, derhen, der er en Droscheplads — Bondstret.“

„Tak! Men jeg havde tænkt mig Hannover Square større. Hvor mange Nummere har De her?“

„Husenes Nummere begynde derhenne; dette Huus har Nr. 15.“

Dette Huus var et af de mindste, i romantisk Stil, med Søiler, brede Vinduer og smaa Statuer over Krangesimsen. En kjæmpemæssig Laterne lyste for Husets Dobbelttrappe.

„Hvem boer her?“

„En ung, irsk Lord! O'Connavan!“

Derhenne nærmede sig en dybt i en Kappe indhyllet høi Mand, med meget raske elastiske Skridt. Han gik lige hen imod mig og Natvægteren.

Da han stod tæt foran mig, bøiede han sig og saae mig i Ansigtet. Jeg bemærkede et Par sorte, i Laternens Gjenskin lynende Øine.

„Om Forladelse, Madame; jeg ventede at see en Bekjendt. Saameget mere som mit Navn nylig blev nævnet her.“

„Deres Navn?“

„O'Connavan!“ sagde den unge Mand med Eftertryk.

„Meget muligt! Jeg har ikke lagt Mærke dertil. Jeg spurgte om en Droscheplads,“ sagde jeg.

„De er udentvivl en Landsmandinde,“ sagde O'Connavan, som duftede paafaldende af Viin.

„Jeg er en født Irlænderinde.“

„Og jeg en Irlænder. Jeg anseer det næsten for min Pligt at sige Dem, at — —“

Han trak sit Uhr frem.

„Vognen maatte allerede være her,“ mumlede han, idet han saae sig om.

„Hvad vilde De sige mig?“

„Nu, om lidt vil en Drosche ankomme hertil og kjøre tom tilbage. Benyt De den."

Lord — idetmindste den tilkommende Lord — O'Connavan gik urolig op og ned paa Trottoiret foran sit Huus. Jeg stillede mig beskeden paa Kjøreveien og ventede i Taushed det Videre.

Det varede heller ikke længe, saa lød det skarpe Trav af en energisk fremad dreven Hest og den dumpe Rullen af en Vogn, og en Drosche eller Cab kjørte hen i Nærheden af vort Standpunkt.

Et Fruentimmer steg ud. Efter hendes Bevægelser at dømme maatte hun være ung. Hun rystede Kaaben, saae sig om, og havde med et skarpt Blik gjenkjendt Lorden. Hun hoppede rask frem og hilsede ham med et Haandtryk. Lorden bøiede sig ned imod hende; jeg troede at høre Lyden af et Kys.

Hun havde taget hans Arm; hendes Skikkelse var halvt skjult under hans vide Kappe. Imidlertid indsaae jeg uden Besværlighed, at Pigen **ikke** tilhørte de høiere Stænder. Det var ingen Dame, som havde fundet Midler til at undvige fra sine Forældres herskabelige Bolig, eller førte sig en Operaaften til Nytte, for at afholde et Stevnemøde. Hun saae mere ud som en finere Arbeiderske — solid, men tarvelig.

Begge førte ved Foden af Trappen leilighedsviis en Samtale.

„Kudsken kjører sin Vei!" sagde Lorden, som jeg tydeligt hørte.

„Nei, Horatio!"

„Kjør De kun!" raabte den unge Mand til Kudsken. „Madame," sagde han til mig, „det er Deres Drosche."

Men Kudsken rørte sig ikke.

„God Nat, Horatio!" sagde Pigen, og forsøgte at løsrive sin Haand.

„Vist ikke, Sarah! Det er reent Snerperi. Vi ere forlovede. Jeg vil tale med Dig om vigtige Ting, og det endnu iaften."

„Saa ledsag mig, Horatio! Dit Huus betræder jeg som Egtefælle, ellers ikke."

Ordene bleve mere hvidskede en talte. Jeg kan ikke sige, at jeg tydeligt hørte hver Stavelse — men mit Øre gjættede til Gjengjæld desto hurtigere hvad der var sagt.

Pigen gik hen til Droschen, Lord O'Connavan gjorde en Bue, gik i en Afstand af ti Skridt forbi mig og sagde hilsende med Haanden:

„Madame, det gjør mig ondt, Droschen kjører ikke tom tilbage. God Nat!"

Der stod jeg alene. Jeg kan umuligt beskrive den Fornøielse, jeg følte. Min Roman var begyndt.

Jeg saae efter Kjøretøiet og gik da langsomt hjem.

Naar jeg først kunde gjøre Bekjendtskab med Sarah, saa var jeg rykket mit Maal et betydeligt Stykke nærmere.

Den næste Morgen var jeg meget tidlig oppe, klædte mig som en Kone af de lavere Stænder og gik til Hannover Square. I ethvert Tilfælde var Lord O'Connavan ikke staaet op.

Jeg gik ud fra den Forudsætning, at en Irlænder, som holder Tjenerskab, ganske vist idetmindste holder een irsk Tjener. Det kom an paa at bevæge denne til at tale.

Da jeg kom foran Huset, traadte en undersætsig Pige ud og begyndte at vadske de nederste Trappetrin. Dette var, som jeg ved det første Blik saae, en Englænderinde. Med hende fulgte

en Mand med et bredt Ansigt, med sorte Haar, som stod yderst souveraint iveiret.

Dette var en ægte Paddy.

„God Morgen," sagde jeg henvendt til Tjeneren. „Har De ikke et Par Øieblikke tilovers for en Landsmandinde?"

„Ah, det er Klangen fra Connaught," raabte Irlænderen, som netop var færdig med sin Beskjæftigelse.

„Ja jeg er ogsaa fra Connaught."

„Kom De kun. Jeg er ganske til Deres Tjeneste. Det forekommer mig, at jeg allerede har seet Dem før."

Jeg fulgte Tjeneren, han førte mig ind i Portnerlukafet, hvor en heel Række af siirligt pudsede Støvler og Sko var opmarscheret. Uden at sige et Ord, greb Portneren ind i et lille hvidlakeret Skab og fremtog en Viinflaske.

„Vi ville først klinke paa Irlands Lykke, ifærdeleshed paa Connaughts og endnu mere ifærdeleshed paa Slægtningenes i Hjemmet! Det Andet kommer Altsammen bagefter."

Jeg drak nogle Draaber Porter og tog Plads i Pats Lænestol.

„Nu, Madame, skyd De kun løs!"

„Jeg kommer i Anledning af en Slægtning," sagde jeg. „Sammes Adresse er bleven borte for mig. Hun havde gjort en Lords, en Irlænders Bekjendtskab; hun var dødelig forelsket i ham — pludselig var hun forsvunden."

„Skulde det maaskee være Lord O'Connavan?" spurgte Pat siffigt grinende.

„Det vil jeg ikke sige."

„Hvad hedder Deres Slægtning?"

„Sarah!"

„Sarah! — Hvad mere!"

„De andre Navne vilde jeg ikke gjerne sige

Dem, da jeg har været saa aabenmundet med at fortælle min Cousines Forhold. Dersom De veed Noget om en Sarah —"

„Om hundrede Sarah'er!"

„Men af disse er Ingen for Exempel Lord Connavans Elskede?"

„Ah, der har jeg allerede fanget Dem, min Kjære!" udraabte Pat meget oprømt.

„Det faaer være, vi ere jo Landsmænd!"

„Ja, og derfor kan jeg sige Dem, at min Herres Elskerinde aldeles ikke hedder Sarah!"

„Hvad da?"

„Ada, — det er en stor Forskjel."

„Og det andet Navn?"

„Curragh! Ada Curragh?"

„De veed ikke tilfældig, hvor Ada Curragh boer?"

„Aa jo, — i Greenwich!"

„Er hun rig?"

„Troer det ikke, Madame! Men meget smuk! Vil De ikke drikke endnu et Glas?"

„Nei, Tak! har De Irlænderinder her i Huset?"

„Nei, begge Tjenestepigerne ere Englænderinder og foruden dem have vi ingen Damer her i Huset."

Jeg betænkte mig i nogle Øieblikke, om jeg, for at gjøre Opdagelser, skulde underkaste mig en Tjenestepiges haarde Arbeide — men lod disse Tanker igjen falde.

„Nævnte De ikke før Navnet Curragh?"

„Ja vel!"

„Men Damens Bolig veed De ikke nøie?"

„Nei, jeg har aldrig været der."

„Men en af Deres Colleger maaskee?"

„De endnu mindre end jeg."

Her var ikke Mere at erfare, og jeg anbe-

falede mig. Den næste Vei var til Greenwich. Jeg satte mig i Kahytten paa en Damper og tog min Haandkurv, i hvilken jeg havde Londons Adressebog. Jeg bladede og søgte Navnet Curragh manglede aldeles.

Da jeg var stegen i Land, begav jeg mig til Posthuset og gik hen til den Skranke, hvor Brevene blive udleverede.

„Min Herre," sagde jeg, „har De her en saakaldet Blind?"

„Ja, Madame, han sidder deroppe."

Den Blinde er den, som forstaaer at dechiffrere de ulæseligste Adresser og har de uanbringelige Breve i sin Varetægt. Denne Embedsmand burde egentlig hedde den Seende. Men maaskee har han faaet sit Øiendommelige Øgenavn fordi han for at læse en Adresse ikke engang behøver at lukke Øinene op.

Den Blinde var en gammel, tør Mand med et Udtryk som om han bestandig led af Søvnighed.

„Min Herre, De veed vel ikke tilfældig Adressen for Navnet Ada Curragh!"

Den Blinde saae op og sagde:

„Postbuddene blive netop nu affærdigede. Vil De gaae hen i Buddenes Lokale og spørge om Nummer Tre."

Jeg fulgte Raadet. Nummer Tre var en Kjæmpe med en uhyre Bakkenbart. Han nævnte mig uden at betænke sig Adressen — et Landsted, et Stykke fra Strømmen. Jeg vinkede Nr. Tre hen i et Hjørne og gav ham en Schilling.

„Boer Damen alene i dette Landhuus?"

„Nei, Madame, hun har sin Fader hos sig — en Sølieutenant paa halv Sold".

„Ere de ikke rige, disse Curraghs?"

„Nei, det veed Gud de ikke er, — meget

mere ere de fattige. Faderen er en mørk besynderlig Mand. Han tegner Søkort for Boghandlerne for at kunne leve — og det er Alt, hvad jeg kan sige Dem. Dog holdt, — Mr. Curragh har ingen Kone, — han er Enkemand."

Maaskee har De dog hørt, at Miss Curragh har en fornem Brudgom eller Liebhaver?"

„Nei!"

En mørk, besynderlig Mand, tænkte jeg, da jeg igjen kom ud paa Gaden. Fattig! Kan tegne Kort! — Det var idetmindste ikke umuligt, at Lieutenant Curragh stod i Forbindelse med hine Falskmøntnere. Kun Armoden passede ikke ret i min Composition af Forholde hos en Falskner af første Rang.

Jeg vovede ikke, at nærme mig Curraghs Landsted. Dersom Lord Connavan og Halvfold-Officeren vare de Folk, som holdt hiin bedragerisk Forretningstraade i Hænderne, saa kunde jeg gjøre Regning paa, at de vare bestandig paa deres Post og vilde fatte Mistanke til de svageste Tegn. Det forekom mig næsten umuligt at liste mig nærmere til disse Folk.

Jeg læste i min Brevtaske — der stode de tørre Underretninger, som Oberst Warner havde givet mig. Til Syvende og sidst var Lorden dog den Letteste at komme til. Jeg maatte gjøre hans Bekjendtskab og det ved Spillebordet. Han havde vistnok ikke frasagt sig Kortene, fordi han havde betalt en høi Mulkt og faaet fireogtyve Timers Arrest.

Hvor de franske Spillere havde vendt sig hen, kunde jeg let erfare paa Politibureauet og Lorden vilde som en gammel Kunde ufeilbarlig følge dem.

Jeg gik ind i en Cafee og lod mig give nogle Stykker Smørrebrød og noget kold Steg, samt et

Glas Vin. Denne Grublen havde gjort mig ganske elendig. I det Lokale som jeg valgte, saae det ligesaa uhyggeligt ud som i hele Gjæsteværelset. En meget fidtet Dug laae paa Bordet. Jeg fandt et lille, smudsigt Adressеblad paa dette Bord. Selv Titelen paa dette Blad havde jeg aldrig forhen hørt om eller læst.

Uvilkaarligt læste jeg nogle Avertissementer. Der var Træ tilkjøbs, Kjæder, Ankere, et Fartøi blev solgt, Skibsproviant kunde erholdes, og sluttelig kom Tjenesteføgende og Huusleiligheder. Men derpaa kom Huuskjøb lige efter:

„En lille, confortabel Cottage ved Camproad, Greenwich, er strax tilsalgs. Det nærmere erfares af Eieren, Lieutenant Curragh."

Jeg oplivedes pludselig af et lyst Haab.

II.

Jeg kunde paa den meest umistænkelige Maade af Verden føre mig selv ind hos Lieutenant Curragh og gjøre O'Connavans Bekjendtskab.

Naturligviis maatte jeg vende tilbage til min Bolig i Staden og skifte Klæder.

Efter to Timers Forløb var jeg igjen, klædt som Dame, udenfor min Cafee i Greenwich og marscherede ad Camproad til. Husene stode her meget spredte og Haverne antoge stedse større Dimensioner. Efter nogle Forespørgsler fandt jeg, noget tilside fra Veien, Lieutenant Curraghs Have og hans smukke Villa.

Jeg skred gjennem den meget vildt udseende Have med sine Bede, hvoraf Blomsterresterne fra Sommeren endnu vare ikke skaffede afveien.

Man maatte allerede have bemærket mig fra Huset, thi Døren blev aabnet for mig uden at jeg

havde banket. Naar de engelske Tjenestefolk aabne Døren for Nogen, ere de saa praktiske at stille sig bag Døren, for ikke at hindre den Indtrædende. Jeg kunde derfor først see hvem der havde aabnet Døren for mig, da jeg stod og saae mig omkring i den lille med sortblaa og lysegraa Steenplader belagte Forstue.

Min Overraskelse var stor. Det var en ung Dame paa atten Aar, af overordentlig Skjønhed. Hun syntes at være i meget oprømt Lune; hendes sorte Øine funklede; Munden, med de skjønneste Tænder af Verden, tilsmilede mig.

„Stakkels Barn!" tænkte jeg. „Maaskee er jeg kommen for at afpresse Dig de bitreste Taarer."

Det kunde ikke være andet, dette maatte være Ada Curragh, Connavans Brud.

Jeg blev ført ind i et lille, net Modtagelsesværelse og tilkjendegav Ærindet med mit Komme, jeg vilde kjøbe Huset og Haven. Ada bad mig at vente et Øieblik, og kom snart tilbage, iført et Shawl og et Hovedtørklæde. Hun forekom mig i denne Indhylling endnu elskværdigere.

„Jeg skal selv føre Dem!" sagde hun. „Først maa De dog besee Huset!"

„Jeg vil ikke gjøre Dem Uleilighed; giv mig en Tjenestepige med."

„Det er jeg selv!"

„Det tvivler jeg næsten paa!"

Ada loe paa en barnlig og utvungen Maade.

„Min Fader, Mr. Curragh, kan nu engang ikke lide nogen fremmed Person i Huset'" sagde hun.

„Meget godt," tænkte jeg.

„Og saa er jeg Datteren i Huset, træder siden min Moders Død i Husfruens Sted — og er tillige Kokke- og Stuepige saavelsom Portnerske."

„Jeg beundrer Dem!"

„Og jeg beklager mig ofte," svarede Ada.

„Tør man vide, hvorfor?"

„Papa er altid saa fortrydelig . . . Men kom De nu, Madame. Jeg tænker, vi skulle først gaae ned i Kjælderen."

„Hun løb foran mig ned ad Trappen, førte mig ind i det reenlige, lille Kjøkken og i Kjælderen. Jeg saae mig meget opmærksomt om. Kjælderen var meget fugtig; over Steenfliserne paa Gulvet stod Vandet hist og her en halv Tomme høit.

„Vi have nogle Gange havt Høivande," sagde Ada. „Om Sommeren — og De vil vel kun boe her i denne smukke Aarstid — er Alt for det meste tørt her."

Jeg var skuffet.

Soutterrains, hvor Kobbertrykpresser kunde opstilles, eller underjordiske Rum, hvor Falskmøntnerne kunde arbeide, fandtes aabenbart ikke i dette vaade, fugtige Gulv.

Det gik igjen opad. Ada viste mig det ene Værelse efter det andet. Allevegne mødte mig en Comfort for Folk, der vel havde Dannelse nok, men for faa Penge.

„Nu førte Ada mig ind i et Værelse, hvori der befandt sig en usædvanlig Prydelse, Portraitet af en ung Mand i Legemsstørrelse og omgivet af en forgyldt Ramme, der paa en pralende Maade stak af imod de beskedne Omgivelser.

Jeg gjenkjendte ved første Øiekast den unge Lord Connavan.

„Et smukt Billede!" sagde jeg. „Og en smuk Yngling."

„Ja," sagde Ada, rødmende og flygtig seende til Siden, „det er en Slægtning."

I Nærheden af det store Billede hængte nogle smaa Fotografier, over hvilke jeg lod Blikket skjødesløst glide hen.

Miss Ada var to Gange portraiteret.

Men her, hvem var det?

„Denne unge Piges Ansigt er mig meget bekjendt," sagde jeg i en ligegyldig Tone. „Jeg veed endogsaa hendes Navn."

„O, det træffer sig allerkjæreste — det Billede forestiller min Cousine. Erindrer De hendes Navn?"

„Meget nøie; hun hedder Sarah — Sarah —"

„Sarah Curragh," supplerede Ada.

„Rigtig."

„Da De efter Deres Sigende er en Irlænderinde," sagde Ada smilende, „burde De ikke forglemme et irsk Navn. Tillad mig et Spørgsmaal: Naar saae De sidste Gang min Cousine?"

„For nogle Dage siden. Dog har jeg aldrig talt med hende."

Ada blev alvorligere.

„Hun er en fortræffelig Pige; rigtignok bestandig mørk stemt; — men hun har et følelsesfuldt Hjerte. Ingen har drevet hende bort herfra uden hendes eget Grillefængeri. Hun kan vistnok ikke beklage sig over Papa, ligesaa lidt som over mig. Staaer De ellers i Forbindelse med hende, Madame?"

„Hun er bleven mig anbefalet?"

„O, hun er overordenlig duelig. I Guld broderer Ingen i hele London bedre en Sarah!"

„Hendes Arbeide er ganske udmærket!" svarede jeg. „Jeg havde allerede givet hende en Bestilling, men jeg vidste ikke, om hun endnu var i sin gamle Bolig —"

„Hun boer ikke mere i Southward, men

paa Holborn. Jeg har opskrevet hendes Adresse. Her, tag De dette Kort. Stakkels Sarah!"

„Taler De oftere med Deres Cousine?"

„Nei, i et halvt Aar har hun ikke betraadt vor Dørtærskel. Jeg har kun tilfældig erfaret hendes Adresse, da jeg fandt den hos min Klaveerlærerinde. Skulle vi gaae videre?"

„Javel," svarede jeg adspredt.

Vi forlode Adas Boudoir, besaae alle Værelserne, og kom endelig til det flade Tag, som tillod en vid Udsigt til alle Sider. Jeg vilde, da vi steg ned, have spurgt om Lieutenant Curragh, men ansaae det for bedre at tie.

Vi vare igjen komne til Modtagelsesværelset.

„Hvad er Prisen, Miss. Curragh?"

„Det kan jeg ikke sige Dem, Madame!" svarede Ada. „Papa vil nævne Dem Summen. Han kommer strax hvis De vil vente et Øieblik."

Jeg kastede et rask Blik gjennem Vinduet. Man kunde see den lange Gruusvei lige ud til Haveporten. Jeg havde gjennemseet alle Husets Værelser og ikke faaet Øie paa Mr. Curragh; jeg maatte derfor nødvendigviis forudsætte, at han ikke havde været hjemme og netop nu kom til i det beleilige Øieblik.

Ada løb bort og kom strax igjen. Hende fulgte en lang, tør Mand, med tyndt Haar og enorme Bakkenbarter. Han var meget skjødesløs klædt og viste sig uden at være barberet paa Overlæben og Hagen. Det sorte Silkehalstørklæde var løst ombundet — han havde intet reent Linned paa. Kort sagt, Lieutenant Curragh saae ud som en Mand, der bliver overrasket i sin Morgen-Negligee og hastig kaster nogle Klædningsstykker over sig for at kunne vise sig med Anstand.

Denne Mands Ansigt var meget tungsindigt. Han havde store Øine med et meget fast Blik. Ansigtstrækkene vare slappe og lidende; Smilet afgjort haanligt og bittert. Paa hans Fingre bemærkede jeg mørke Pletter og en gulbruun Farvning paa Fingerspidsene, saaledes som jeg havde seet det hos Fotograferne.

„Hvad synes De om Huset, Madame?" spurgte han med stærk irsk Dialekt. Jeg forlader det kun ugjerne; men en Officeer paa Halvsold kan ikke gjøre hvad han vil i Verden."

Han smilede.

„Mr. Curragh, hvor høi er Prisen?"

„Med Have og Alt, rigtig Besiddertitel, som det hører sig til — tusind Pund."

„Det er Meget for mig, Mr. Curragh!"

„O, De er en Landsmandinde, og der kan blive mangt et Pund slaaet af endnu. Dem under jeg især gjerne Grundstykket. Naar ikke Nøden drev mig bort, vilde jeg ikke sælge Huset. Jeg har selv bygget det efter min egen Plan og kan indestaae for enhver Steen, som stikker deri."

„Mr. Curragh, jeg maa tale med min Søster, som skal yde Halvdelen af Pengene. Og da vil jeg komme igjen med en Sagkyndig."

„Djævelen hente disse Sagkyndige — om Forladelse, men jeg er en gammel Sømand. Disse Sagkyndiges Gebyrer kunne vi selv fortjene, Madame. Det er Dem om at gjøre at faae et godt solidt Huus. Velan, De kan faae dette Huus paa Prøve. Udbetal hundrede Pund og jeg skal i fem Aar ikke spørge efter Penge. Og nu er min Tid tilende."

Mr. Curragh strøg sit tynde Haar tilbage, bukkede og forsvandt.

Ada betragtede mig, da jeg kjendte hendes Cousine Sarah, næsten som en — rigtignok tem-

melig gammel — Veninde. Hun serverede Thee, og vilde ikke lade mig slippe. Hun sladdrede paa en barnlig, behagelig Maade. Jeg kom snart til den Overbeviisning, at hun vidste kun meget Lidet om hendes „Slægtning", Lord Connavan.

Pigen havde meget forvirrede Begreber om de huslige Forhold hos Lord O'Connavan, hvem hun endelig med et Smiil tilstod var hendes Forlovede. Kun det vidste hun nøie, at Lord Connavan besad store Landeiendomme og at disse efter hans Giftermaal skulde cultiveres efter en ganske ny, af Mr. Curragh udarbeidet Plan. For nærværende Tid hæftede der endnu megen Gjæld paa hans Godser.

Jeg gjorde en Mængde Omveie, for at skaffe mig Underretning om Mr. Curraghs Bekjendtskaber. Men Ada vidste kun det, at hendes Fader ikke modtog nogetsomhelst Besøg af Andre end af O'Connavan. Han corresponderede slet ikke undtagen med en gammel Ven i Tydskland, hvem Curragh sendte de nyeste Journaler og Bøger. Denne Ven levede i Nærheden af Dresden og hed O'Sullivan. Han skrev ikke ofte, men naar han skrev, saa var det meget lange Breve, affattede i en for Ada uforstaaelig Skrift.

Mr. Curragh tænkte at begive sig med Ada til Tydskland saasnart hendes Bryllup var høitideligholdt. Connavan skulde studere Continentets Agricultur, og først da skulde paa hans Godser indføres de planmæssige, storartede Forbedringer, som Mr. Curragh ansaae for nødvendige.

Efterat jeg havde overtydet mig om, at Ada havde fortalt mig Alt, hvad hun vidste, anbefalede jeg mig med det Løfte, ret snart at komme igjen. Ada tog Galoscher paa og ledsagede mig fra Haven til Porten.

Min næste Gang gik til Sarah Curragh.

Jeg fandt uden Vanskelighed paa Holborn det Huus, hvor Pigen boede i en af de store Gaarde, tre Trapper ioeiret.

Ude var det lys Dag, men uden min Voxstabel, som jeg bestandig bar hos mig i en Sølvkapsel, vilde jeg ikke have fundet de mørke Trapper, der førte til Sarahs lille Stue.

Jeg fandt hende i fuldt Arbeide ved sit Guldbroderi.

Sarahs Curragh var en Skjønhed af første Rang; hendes Kinder vare ikke saa blomstrende som hendes Cousines i Greenwich, men alligevel vilde jeg, dersom jeg skulde have gjort Valg mellem begge disse smukke Piger, ubetinget have foretrukket Sarahs Skjønhed, der kunde siges at være af en ædlere Charakteer.

Jeg bragte hende en Hilsen fra hendes Cousine og bragte hende nogle Arbeider. Hun tog en stor, fast indbunden Bog frem, satte sig og nedskrev med elegante Træk min Bestilling og Tiden for dens Aflevering.

Sarah var, i Modsætning til sin Cousine, meget alvorlig, næsten tungsindig. Hun talede kun lidet og syntes slet ikke at finde Behag i mig, der nødtvungen maatte spille en Sladdersøsters Rolle. Der var noget Strengt, noget Ubønhørligt hos denne Pige, som hun sad der, bragte sine Forretningsbøger i Orden og da satte sig til Brodeerrammen og igjen optog sit Arbeide, en smuk Fane, uden at lade sig forstyrre af min Nærværelse. Den letsindige unge Lord maatte have bedømt sin Forlovede aldeles feil, naar han kunde foreslaae hende at følge ham op i sit Palads for at have en Samtale.

Her maatte jeg optræde meget varsomt. Sarahs store, kloge Øine belærte mig om, at hun formaaede at kaste et Blik i Folks Indre, som hun

kom i Berørelse med. Dersom Connavan havde skuffet hende, saa kunde dette kun være skeet, fordi hun selv havde forelsket sig heftig i den unge Mand, og i dette Tilfælde ere selv de klogeste Fruentimmer enfoldige.

Af Sarah kunde jeg ikke lokke Noget ud uden at gjøre mig mistænkelig. Jeg erfoer ikke, hvorfor Sara havde forladt sin Onkels Huus, om hun endnu stod i venskabeligt Forhold til ham og Ada, om hun kom i Huset ved Camproad i Greenwich — Intet!

Jeg overtænkte, om denne Pige i det Hele taget kunde være mig nyttig. Med Magt kom jeg maaskee langt. For ikke at skræmme Sarah, havde jeg endnu ikke nævnet et Ord om Lord Connavan. Havde jeg været ganske ugeneert, vilde min første Bemærkning sandsynligviis have været den, at det store oliemalede Portrait af den samme unge Mand, hvis Fotografi befandt sig i Sarahs Brosche, hængte i Adas Boudoir.

Jeg havde endnu ikke nævnet Connavans Navn — hvorfor skulde jeg ikke gjøre det? Jeg kunde jo altid gjøre et Forsøg paa at opføre mig ganske ugeneert. I det værste Tilfælde erfarede jeg Intet af Sarah og var i intet Tilfælde slettere faren end for Øieblikket.

Hun saae stivt paa mig. Hendes Øine funklede af Vrede over min Taktløshed.

„Min Dame, jeg udbeder mig —", svarede hun, idet hun med zittrende Fingre bedækkede Broschen.

„O, De skal ikke blive bange, Miss Curragh" raabte jeg leende. „Jeg er ikke saa sladderagtig, at jeg skulde fortælle Deres Cousine Ada Historier om Deres Brosche."

„Men — dette er dog ligefrem uhørt!" sagde Sarah, ganske bleg af Indignation.

„Ada er vist tolerant nok, til at unde Dem et Miniaturportrait af Lord Connavan, da Ada besidder hans Portrait i Legemsstørrelse og dertil selve Manden som Eiendom."

Sarah reiste sig.

„Hvorledes?"

„Er det saa underligt?" spurgte jeg forbauset.

„Ada besidder et Portrait af Lord Connavan — —"

„Ja, saa stort og fortræffeligt malet. Det hænger i hendes Boudoir."

„Det er en Løgn! Hvem er De, Madame?"

„Miss Curragh," sagde jeg, da Sarah nogle Øieblikke saae iveiret fra sit Arbeide, som om hun vilde spørge, naar jeg endelig havde tænkt paa at gaae min Vei, „jeg bemærker der i Deres Brosche Lord O'Connavans Billede."

„Jeg sagde Dem mit Navn og min Bopæl, Miss," sagde jeg koldt. „Og hiint Billede har jeg seet for faa Timer siden. Har Ada Curragh maaskee ikke Ret til at opstille sin Forlovedes Portrait? Jeg troer tvertimod, at Ada kunde besvære sig over at De bærer Connavans Billede paa Brystet."

„Madame! Jeg kjender ikke Deres Bevægrunde; men hvad De der siger, er usandt! Det gjør mig ondt, — men De maa selv være bleven skuffet."

„Af hvem da, Miss? Ada vilde dog vel ikke forelyve mig, at Lord Connavan var hendes Brudgom, at hun i den nærmeste Tid vil blive formælet med ham og da reise med ham til Tydskland? Jeg selv har ikke den allerringeste Interesse — jeg kjøber formodentlig Mr. Curraghs Landsted — det er det Hele!"

Sarah var segnet om i Sophaen. Hendes

Hoved hængte ned paa Siden. Hun lignede en Død. Jeg greb en Karaffel og gav hende Vand.

Da hun igjen havde samlet sig, var hendes hele Opførsel forandret.

„Jeg beder Dem undskylde," sagde hun i venligere Tone. „Jeg har fornærmet Dem, og tager gjerne Alt tilbage, naar De vil bevise mig Deres Udsagn."

„Meget gjerne; De behøver blot at ledsage mig til Ada!"

„Nei," sagde Sarah i en skarp Tone, „jeg har svoret, aldrig at betræde dette Huus oftere."

„Men hvorfor ikke."

„Det bliver m i n Sag! Jeg opfordrer Dem til at ledsage mig til Connavan!"

„Med Fornøielse!"

„O Gud! O Jesus!" hviskede Sarah. „Jeg har altid anet — o, jeg føler, at det er Sandhed!"

„Ganske vist. Jeg beklager Dem oprigtigt, Miss Curragh!"

Dermed sagde jeg ingen Usandhed. Pigen var i en Tilstand, der maatte vække Medlidenhed. Hun gik ind i sin Alkove. Jeg hørte, hvorledes hun hurtigt klædte sig paa, og allerede efter nogle Minutters Forløb kom hun frem i den samme Dragt, hvori jeg havde seet hende hiin Aften paa Hannover Square. Hun syntes at behøve hele sin Aandskraft for at holde sig opreist.

„Kom! Hurtig, hurtig!"

Vi kom paa Gaden, toge en Drosche og kjørte til Hannover Square. Det var slet Veir. Regnen pidskede mod Vognruderne. Sarah sad ved min Side og stønnede, men sagde ikke et Ord.

Da vi kom til Lord Connavans Huus, traadte Paddy frem. Han var i den gladeste Stemning.

„Velkommen, Madam!"

Sarah saae sig forbauset om. Dørene til Værelserne vare aabne; man saae Arbeidsfolkene, som flyttede Meublerne og pakkede Stolene sammen. I Forstuen stod en kæmpemæssig Kuffert.

„Hvor er Mylord?" spurgte jeg.

„Væk, igaar Aftes! Til Frankrig! Til Tydskland! Hvem bryder sig om det! Vi have vor Løn for et Fjerdingaar forud i Lommen."

Sarah trak mig bort.

„Har Lord Connavan ikke efterladt noget Brev til Besørgelse?"

„Eet eneste!"

„Vil De vise mig det, Landsmand?"

„Jeg har det i Lommen, Madame!"

Sarah greb krampagtig derefter — Brevet bar hendes Adresse.

Vi begave os bort. I Droschen læste Sarah Brevet.

„Uforglemmelige! Vi maae skilles — sat Mod. Paa hiin Aften, da Du udenfor mit Huus vægrede Dig ved en Samtale med mig, afgjorde Du min Skjæbne! Du anstillede Dig fremmed ligeoverfor mig — Du vil vide at trøste Dig over Tabet af mig! Vær forsikkret om min evige Høiagtelse og Kjærlighed. Mere fra Tydskland.

A. H. O'Connavan."

„Forraadt," sagde Sarah, idet hun flyede mig Brevet. „Jammerlig, ærefløs forraadt! Nu falde Maskerne af — jeg indseer, hvis Haand der har styret Alt dette. Det er disse O'Curraghs. Forraadt! Han opgiver mig, fordi jeg ikke kunde forglemme min Ære."

Jeg førte Sarah hjem til min Bolig og tillavede hende nogen varm Viin. Hun samlede sig igjen. En stille fortærende Græmmelse var kommen over hende. Hun blev meddeelsom.

Mr. Curragh var Søofficeer og kunde ikke bringe det til at avancere. Han saae sig systematisk tilsidesat ligeoverfor de Høivelbaarne. Til Slutning satte man ham paa Halvsold. Han geraadede med sin Kone og sine Børn i meget mislige Forhold. Konen døde i Elendighed. Men da forbedredes Curraghs Omstændigheder — han kunde kjøbe og bebygge Grundstykket i Greenwich. Curragh havde en fix Idee — hans Datter skulde tilhøre Aristokratiet. Hun og hendes Børn skulde ikke lide den lavere Stands Elendigheder. Curragh var bestemt paa, at Ada skulde ægte en Lord, thi han havde længe søgt Bekjendtskab med unge Adelsmænd, indtil Tilfældet førte ham sammen med Lord Connavan, der dengang levede i meget trykkende Forhold. Men den unge Mand forelskede sig i Sarah, ikke i Ada.

Denne Kjærlighed var alene Aarsagen, hvorfor Sarah fjernede sig fra sin Onkel. Og desuden var der endnu en anden Grund.

„Nu indseer jeg, at Curragh blendede den unge Mand med Penge," raabte Sarah. „Han gav ham Midler ihænde til at fremme sin Spillesyge."

„Men hvorfra tog Mr. Curragh alle de Penge?"

Sarah taug meget længe.

„Han gjør dem selv!" sagde hun med dump Røst. „Jeg har overrasket ham ved hans Værk — det er den anden Grund, hvorfor jeg fjernede mig fra ham."

„Mønter eller Banknoter?" spurgte jeg aandeløs.

„Banknoter."

„Men hvor er hans Værksted; jeg har beseet hele Huset?"

„Det er i et hemmeligt Værelse, forsynet med Lys fraoven. Man stiger fra Kjælderen gjennem en Falddør opefter."

„Miss Curragh," sagde jeg, „jeg kan nu ikke tøve længer. Bliv De her, til jeg vender tilbage. Fat De Dem! Vil De angive Mr. Curragh?"

„Derpaa betænker jeg mig iaften."

Jeg gik og reqvirerede strax fire Mand Politi og førte dem til Greenwich. Det var næsten mørkt da vi ankom til Curraghs Cottage. Ada var ude af sig selv af Skræk. Mændene stege strax ned i Kjælderen, fandt Falddøren, men kunde ikke aabne den. To Mænd bleve paa Vagt i Kjælderen — to krøbe op paa Taget — jeg ligeledes. Der fandt vi et Hul, en Fod i Gjennemsnit, tildækket med tykt Glas og forsynet med en Klap, hvorigjennem Lyset sparsomt trængte ned i et omtrent tyve Fod højt, snevert Gemak. Vi saae derned.

Mr. Curragh sad foran Kaminen, hvori en mægtig Ild blussede. Han kastede Stykker af en lille Træpresse ind i Ilden og brændte dem, medens han af og til saae opefter, og opbrændte samtidig den ene Pakke Banknoter efter den anden. Han var bleg, men meget rolig. Da den sidste Pakke Noter var forkullet, sagde han:

„Mine Herskaber; dersom det nu kan være Dem til nogen Fornøielse, aabner jeg gjerne for Dem."

Politibetjentene trængte ind, — jeg ogsaa; der blev ikke funden nogen Note. Jeg kiggede i Kaminen — der hængte oppe paa en Jern-Tverstang en halvforbrændt Papirlap, som jeg med et rask Greb snappede.

„Her!" raabte jeg, og Curragh blev greben og bunden.

Han tilstod Alt, da han erfarede at O'Con-

navan ikke var andet end en fjern Fætter af hiin fattige Lord, som tjente i Indien. Han blev deporteret. Ada ledsagede ham. Om Sarah hørte jeg ikke Mere.

Men jeg havde tjent mine femhundrede Pund.

Fangen i sin egen Snare.

Mrs. Wilkinson.

John Eskell var en af de elskværdigste Mænd, som nogensinde har staaet bag en Contoirpult og baaret en Pen bag Øret, — men da han ikke var født med en Sølvskee i Haanden, som man siger, saae han sig nødtvungen til at arbeide, for at leve. Falsk Stolthed var ikke hans Sag, men han holdt sig for ligesaa god en Mand som Lord Tom Noddi og med denne Bevidsthed gik han rolig sin Gang. Den Contoirplads, som han beklædte hos et af Lombardstreets største Banqvierhuse, Nugget, Gold & Comp., indbragte ham rigtignok ikke mere end hundrede og tredsindstyve Pund om Aaret, men alligevel turde man dog nok betragte ham som en Mand, der var berettiget til de skjønneste Forhaabninger.

I en Alder af fire og tyve Aar giftede John Eskell sig med en Cousine, en ung Pige af et be-

hageligt Udvortes og elskværdige Manerer, men som desværre ellers ikke kunde rose sig af noget Fortrin. Navnlig var hun, som John Eskell snart til sin Skræk skulde erfare, en daarlig Husmoder og havde ikke det unge Ægtepar til Lykke havt en fortræffelig gammel Tjenestepige, vilde de snart have befundet dem i stor Nød og Forlegenhed. Men Mrs. Buzz var en klog og duelig Kone og endskjøndt hun just ikke tænkte det Allerbedste om sin Frues Husholdningskunst, saa vidste hun dog at finde en Undskyldning for Alt og trøstede sig over hvad der ikke lod sig forandre med det gamle Ordsprog: Enhver Ting har sin Skyggeside. John pleiede ofte at lee over den gjentagne og ofte selsomme Anvendelse af dette Ordsprog, men naar han selv tænkte over sin Kones Ufuldkommenheder, passerede det ham ikke sjeldent, at han mumlede for sig selv: „Enhver Ting har sine Skyggesider."

Det unge Par havde for den lave Priis af 80 Pd. aarlig leiet et lille Landsted i Bow, hvilket paa Grund af sin ringe Afstand fra City, tillod John at tilbagelægge Veien fra og til sit Forretningslokale tilfods og saaledes spare Omkostningerne ved Omnibuskjørsel, medens det paa samme Tid satte ham istand til at opretholde den ydre Anstand, trods hans barnagtige lille Kones Mangel paa Orden og Sparsommelighed.

Huset var omgivet af en lille Have, i hvilken der voxede Urter, Kartofler, Karse og andre Kjøkkenvæxter, som kom den lille Husholdning tilgode — men Louise fandt ingen Fornøielse i at dyrke Urter og Rødder. Hun foretrak at dyrke Blomster og Buske og John var saa forliebt i hende, at han sikkerlig havde sagt ja dertil, selv om hun havde gjort sig den Uleilighed at spørge ham derom.

Mrs. Buzz havde allerede været i Tjeneste hos John Eskells Forældre og havde efter deres Død af gammel Vane lænket sin Skjæbne til Sønnens, og denne betragtede den værdige Kone mere som et Medlem af Familien end som et Tjenestethende. Om Aftenen sad hun hos John og hans Frue i Dagligstuen og nød det Privelegium at turde sige, hvad hun vilde. Hun havde sammensparet en lille Sum Penge, som tillod hende at bestride Udgifterne ved sit Underhold, og hun vægrede sig standhaftig ved at modtage nogen Løn af John. Han maatte søge at holde hende skadesløs ved leilighedsvise Foræringer, og hun bar altid med megen Stolthed den sorte Silkekjole, det nye Shavl og andre Garderobestykker, som hun modtog af John.

Imidlertid truedes den unge Huusstands Fred snart af en alvorlig Fare. Louise havde den ulykkelige Tilbøielighed at indlade sig i fortrolig Samtale med de Handlende og Kjøbmænd, til hvem hun gik for at betale Regninger, og naar Mrs. Buzz allerede i og for sig fandt dette upassende, saa var det hende endnu ubehageligere ligeovefor en vis Mrs. Wilkinson, som handlede med Flæsk og Smør.

Mrs. Wilkinson var en Kone med ligesaa simple Manerer som ubehageligt Udvortes. Hendes Mand, der opholdt sig mere i Værtshuse, end i sit Hjem, pleiede at tale med sin Kone som med sine Svirebrødre, og fandt i hende en lærvillig Discipel. Hun interesserede sig snart levende for Rotte-, Hunde- og Boxekampe, og det varede ikke længe før hun overtraf sin Lærer i Raahed og Cynisme. Dertil var Mrs. Wilkinson saa usædvanlig stærk, at en Fremmed i det første Øieblik kunde have troet at have et af disse Verdens-Undere for sig, der reise fra Marked til Marked for

at lade sig see for Penge, — kort sagt, hun var en af de ubehageligste Personligheder, som man kan tænke sig, og det er næsten ubegribeligt, hvorledes et saadant Fruentimmer var istand til at vinde nogen Indflydelse hos Louise Eskell.

Da Mrs. Buzz første Gang saae denne for hendes Frue saa upassende Veninde, udraabte hun forskrækket: „Himlen bevare den stakkels John for denne Person!“ ja, saa stor var hendes Bestyrtelse, at hun forglemte at tilføie: „Hver Ting har sine Skyggesider!“

Fjendskabet.

„Jeg har Noget at tale med Dig om,“ sagde John Eskell en Morgen efter Frokosten til sin Kone.

„Jeg er for Øieblikket beskjæftiget,“ svarede hun skjødesløst.

Hun var ifærd med at fodre Porkins, hendes Skjødehund.

„Et Øieblik har Du nok tilovers for mig,“ sagde John med et Blik, der ellers ikke var ham egent.

„Plag mig ikke!“ svarede Louise i barnagtig Utaalmodighed. „Det har man deraf, at man er saa taabelig at gifte sig“.

„Tal ikke saa ubesindigt, kjære Lulu,“ sagde John alvorlig.

„Nu er Du endogsaa uartig mod Din Kone,“ raabte Louise halvt grædende. „Var jeg bleven gift med en Gentleman, vilde saadant Noget ikke have mødt mig.“

„Hvad forstaaer Du egentlig ved en Gentleman?“ spurgte John rolig.

„Nu, en Mand som — som ikke har nødig at arbeide."

„Virkelig! Jeg er altsaa ingen Gentleman fordi jeg lever af mit Arbeide! Naar har Du sat Dig i Hovedet at jeg ikke er god nok til Dig?"

Louise bøiede Hovedet uden at svare, medens hun kjærtegnede sin Hund endnu livligere.

„Gjør mig den Villighed at sætte Hunden ned et Øieblik og hør efter hvad jeg vil sige Dig," sagde John.

Louise gjorde som hendes Mand ønskede.

„Jeg vil engang tale alvorlig med Dig, Lulu," begyndte John. „Mrs. Buzz med hvem jeg har raadført mig — —"

„Jeg vilde ønske, Mrs. Buzz var død og begraven!" raabte Louise ærgerlig.

„Din Opførsel forbauser mig," vedblev John. „Jeg har aldrig seet Nogen forandre sig saa hurtig som Du i den sidste Uge; hvad er der foregaaet med Dig?"

„Naar Du vil kives med mig, gaaer jeg ind i mit Værelse."

„Om Forladelse, Du forlader ikke dette Værelse, førend Du har hørt paa, hvad jeg har at sige Dig," svarede John med Fasthed.

„Saa skynd Dig!"

„Du har fornylig gjort Bekjendtskab med en Kone, som ikke har det bedste Rygte."

„Jeg haaber, jeg kan omgaaes hvem jeg vil!" var Svaret.

„Ingenlunde. Bestemmelsen om, hvem Du maa omgaaes og hvem ikke, tilkommer mig."

„Virkelig!" raabte Louise, idet hun trak Øienbrynene iveiret. „Det havde jeg ingenlunde formodet!"

„Naa, saa veed Du det nu. Men for Alting

maa jeg sige Dig, at jeg høilig misbilliger Din Omgang med Mrs Wilkinson."

„Hun har været meget venskabelig imod mig."

„Det gjør Intet til Sagen. Jeg er Din Mand Lulu, og Du maa vel tiltroe mig en bedre Dømmekraft i saadanne Sager, end Dig selv."

„Jeg vil ikke lade mig hovmesterere paa den Maade," raabte Louise, stampende med Foden. „Naar jeg ønsker at omgaaes Mrs. Wilkinson, saa omgaaes jeg hende."

„Dersom Du ikke adlyder mig, Louise, saa danner Du en Kløft mellem os, som ikke lader sig udfylde igjen," svarede John strengt.

„Jeg bryder mig ikke det Mindste om Dig og Din Befaling," skreg Louise i heftigt Oprør.

„Det vilde gjøre mig meget ondt."

„Hvem vil tvinge mig til at adlyde Dig? Jeg er Din Kone, og Du skal ernære mig."

„Er det de Lærdomme, som Du kan takke Mrs. Wilkinson for?" spurgte John med en bitter Latter.

„Ja, hun har sagt mig, at enhver Kone bør føre Regimentet i sit eget Huus. En Kone, som lader sig undertrykke er en Tosse, som bliver dessmere ringeagtet jo dybere hun bøier sig."

„Jeg er dybt bedrøvet ved at høre Dig tale paa denne Maade," sagde John alvorligt. „Vedbliver Du at opføre Dig saaledes, sender jeg Dig tilbage til din Moder."

„Det kan Du ikke, thi jeg gaaer ikke frivillig og jage mig bort tør Du ikke, thi da kan jeg lade Dig straffe med sex Maaneders Fængsel."

„Men hvorledes er det dog mnligt," raabte John, i den høieste Forbauselse.

„Og Du kan heller ikke forbyde Mrs. Wilkinson Huset," vedblev Louise triumpherende, „thi hun kommer kun, naar Du er fraværende."

„Dersom jeg havde Leilighed til at møde denne Person, vilde jeg dog i ethvert Tilfælde sige hende min Mening. Hun burde skamme sig ved at forgifte din unge, uskyldige Sjæl."

I dette Øieblik bankede det paa Huusdøren. Louise løb til Vinduet og saae ud, og raabte: „Der er Mrs. Wilkinson, nu kan Du selv sige hende, hvad Du har foretaget Dig!"

John blev bleg og gik til Døren. Han kaldte Mrs. Buzz, som vilde aabne den, tilbage, derpaa lukkede han selv Døren op.

„Er Mrs. Eskell hjemme?" spurgte Mrs. Wilkinson.

„Tør jeg spørge, med hvem jeg har den Ære at tale?" svarede John.

„Mit Navn er Wilkinson og jeg troer, at jeg har Louises Gemal for mig."

„Ja, det er jeg," svarede John, og som saadan maa jeg sige Dem, at Deres fremtidige Besøg ikke ønskes her i Huset."

„Jeg kommer aldeles ikke for at see til Dem," raabte Mrs. Wilkinson.

„Det veed jeg," svarede John, „men jeg ønsker heller ikke at De besøger min Kone."

„Aa, dum Snak!" sagde Mrs. Wilkinson. „Gaa De blot tilside og lad mig komme ind. Jeg veed ikke noget Modbydeligere, en saadan Sladder af en Mand."

„Det gjør mig ondt, men jeg kan ikke tillade Dem Adgang til mit Huus," svarede John bestemt, medens en eiendommelig Ild skinnede i hans Øine.

„De vil forandre Deres Mening, naar De først lærer mig at kjende. Nu skal De lade mig komme ind."

„Jeg maa endnu engang bede Dem om at forlade mit Huus," gjentog John.

„Har De ifinde at infultere mig," fkreg nu Mrs. Wilkinfon. „Naar jeg fortæller min Mand hvorledes De behandler mig, flaaer han alle Benene iftykker i Livet paa Dem."

„Vil De nu gaae eller vil De ikke?"

„Nei, jeg vil ikke gaae — jeg vil blive her tiltrods for Dem!"

„Vil De hente en Politimand, Mrs. Buzz," fagde John rolig.

Mrs. Buzz begav fig ftrax paa Veien for at efterkomme dette Paalæg, der faa ganfke pasfede efter hendes eget Ønfke.

„De henter Politiet!" raabte Mrs. Wilkinfon i høieſte Vrede. „De vil lade mig bringe bort af Politiet! Louiſe, hvorfor kommer De ikke herud, at De kan fee, hvorledes Deres noble Mand opfører fig."

Hidtil havde Louiſe lyttet til Scenen, uden at blande fig deri — men nu traadte hun ud i Forſtuen for at komme fin Veninde tilhjælp.

„Lad hende komme ind, John," raabte hun. „Du kan ikke være faa tyranniſk at ville berøve mig den eneſte Omgang jeg har!"

„Dette Fruentimmer er ingen pasfende Omgang for Dig?"

„Dette Fruentimmer!" fkreg Mrs. Wilkinfon, „det fkal De komme til at fortryde! Jeg vil ikke uftraffet lade mig fornærme af den førſte den bedſte - kriver. Det er haardt nok, naar man bliver grovt behandlet af en Gentleman — men af en Mand fom Dem, behøver man ikke at taale det. Jeg fkal flaae alle Deres Ruder ind, og om min Mand faa fkulde betale tredive, fyrgethve Rigsdaler derfor, faa gjør han det dog gjerne, naar jeg faaer min Hævn."

„Lad hende komme ind," fagde Louiſe endnu

engang. „Hun er istand til at udføre sin Trudsel, thi hun er ikke bange for Nogen."

„Hun skal ikke ind i Huset," svarede John. „Jeg skal vide at sætte Haardt mod Haardt. Naar hun opfører sig som en Staldkarl maa hun selv tilskrive sig Følgerne."

„Der har De foreløbig en Kindhest for Staldkarlen," hvinede den rasende Qvinde, idet hun slog John i Ansigtet.

Heldigviis indtraf Politimanden netop i dette Øieblik. Han var Vidne til Attentatet og tog altsaa intet Øieblik i Betænkning at arrestere Mrs. Wilkinson.

„Jeg maa bede Dem at følge mig!" sagde han.

„Ikke ti Hester skal bringe mig af Stedet!" skreg Mrs. Wilkinson.

„Jeg raader Dem til at følge mig godvillig!"

„Jeg gaaer hverken godvillig eller med Magt!"

„Det ville vi see!" sagde Politibetjenten, idet han greb hende ved Armen og med et kraftigt Ryk trak hende ned ad Trappen ud paa Gaden, hvor snart flere Constabler kom ham tilhjælp, for at føre det skrigende og slaaende Fruentimmer til den nærmeste Politistation.

John forlod Huset uden at have talt med sin Kone. For første Gang kom han for seent til Contoiret og med Kummer og Sorg indsaae han, hvorledes hans Ægteskabs hidtil saa klare Himmel pludselig blev overtrukken med mørke Skyer.

Fristelsen.

Mrs. Wilkinsons Frækhed holdt ikke Stik med Skrækken for Fængslet. Den Embedsmand, for hvem Sagen blev forhandlet, erklærede hende, at han næste Gang lod hende sætte fjorten Dage i Fængsel og derefter indskrænkede hun sig foreløbig til at underholde en hemmelig Omgang med Mrs. Eskell, der under alleslags Paaskud sneg sig ud af Huset og hen til hendes Boutik.

Mrs. Wilkinson nærede siden hiint Sammenstød det dybeste Had imod John Eskell og havde gjort sig selv det Løfte, tidligere eller sildigere at tage Hævn. I djævelsk Ondskab besluttede hun at ramme ham gjennem hans Kone. Louise skulde være hendes Offer — den barnagtige lille Kones Pynte- og Fornøielsessyge tilbød hende dertil de bekvemmeste Midler.

„Hvad!" sagde Mrs. Wilkinson en Dag til Louise. „De er hele Dagen indesværret i Huset med den gamle Knurrepotte Mrs. Buzz! Har De da slet ingen Adspredelse? saa er min Mand ganske anderledes end Deres? Han giver mig saamange Penge til min Fornøielse som jeg ønsker. Men naturligviis, han veed, at en Kone ogsaa er et Menneske og har sine Fordringer. Tager Deres Mand da slet intet Hensyn til Dem?"

„Han bekymrer sig slet ikke om min Fornøielse," svarede hun.

„En net Mand!" raabte Mrs. Wilkinson. „Jeg troer, at han ikke engang under Dem den lille Hund."

„Jeg troer ikke at han holder af Porkins, og mit lille Guinea-Svin hader han virkelig, fordi Dyret roder i Bedene," klagede Louise.

„Der har vi det!“ udbrød Mrs. Wilkinson, slaaende Hænderne sammen.

„Og jeg har virkelig ingen Skyld i hans Utilfredshed; jeg gjør Alt for at være ham behagelig!“ sagde Louise.

„Det kan Enhver indsee,“ svarede Mrs. Wilkinson. „Men sig mig blot, hvorledes udholder De dette Liv?“

„Hvad skal jeg gjøre, for at faae det anderledes?“

„O, der er tusinde Udveie!“

„Giv De mig et Raad!“

„De seer, at min Mand aldrig begynder paa at ville tyranniſere mig.“

„Jeg er heller ikke saa energisk som De,“ svarede Louise beskeden.

„Hvorfor er De det ikke — De behøver jo blot at ville!“

„Hjælp De mig med Deres Erfaringer. Jeg trænger til Nogen, der kan raade mig.“

„Jeg skal med Fornøielse være Dem til Tjeneste!“

„Jeg troer, min Mand behandler mig ikke meget godt.“

„Det behøver man ikke at være meget skarpsynet for at see.“

„Jeg har allerede i længere Tid følt mig ulykkelig!“ sagde Louise, idet hun søgte at antage et lidende Udtryk.

„Hvorledes skulde De ogsaa føle Dem lykkelig. Jeg har tidt talt med min Mand om Dem. „Den stakkels lille Kone,“ pleier han altid at sige, „hvor hun dog bliver tyranniseret.“

„Siger han virkelig det?“

„Jeg vil da ikke lyve for Dem! Og forresten tdler hele Nabolaget om, hvor slet Deres Mand behandler Dem.“

„Hvad siger Folk," spurgte Louise.

„Aa, Allehaande! Blandt Andet opholde Folk sig over, at Mrs. Buzz fuldstændig har Dem i sin Magt og at De slet ikke har Noget at sige!"

„Det er Sandhed," svarede Mrs. Eskell.

„Naa, det maa De bedst vide, min Kjære! Jeg vil heller ikke ophidse Dem imod Mrs. Buzz, men jeg i Deres Sted skulde nok vide, hvad jeg havde at gjøre."

„Hvad vilde De da gjøre?"

„Naar et gammelt Fruentimmer som denne Mrs. Buzz kom i mit Huus og vilde befale, saa skulde jeg snart vise hende, hvor Døren sad paa Huset."

„Jeg har aldrig kunnet lide hende."

„Det troer jeg gjerne," svarede Mrs. Wilkinson med et sarkastisk Smiil. „Hvem skulde ogsaa kunne lide et saa afskyeligt Fruentimmer? Men jeg begriber ikke hvorfor De taaler det gamle Menneske i Huset. Har De da slet ingen Indflydelse paa Deres Mand — er De da hans Slavinde?"

„Det haaber jeg ikke."

„Eller vil De hele Deres Liv igjennem være en Askepot for ham?"

„Askepot? Jeg er ingen Askepot! Jeg behøver ikke at arbeide."

„Naa, da veed jeg ikke, hvad De kalder det, at De maa lystre ethvert af hans Vink, aldrig tør gjøre hvad De vil og aldrig har en Time tilovers for Dem selv. Kommer De nogensinde paa Forlystelsessteder?"

„Nei, men min Mand gaaer heller ikke ud."

„Det kan dog ikke være nogen Trøst for Dem. Naar han trænger til at arbeide, saa seer jeg in-

gen Grund til, at De ikke skulde kunne more Dem.“

„Det har De jo rigtignok Ret i,“ sagde Louise, men hun var dog noget betænkelig. Hendes Samvittighed sagde hende, at hun havde Uret. For hendes indre Blik viste sig den gode, ærlige John, som Dag for Dag stod ved sin Pult og arbeidede utrættelig, for at skaffe hende Brødet og en sorgfri Tilværelse, medens hun tilbragte sin Tid i Uvirksomhed. John brugte næsten aldrig en Groschen til sine Fornøielser, selv Cigarrøgningen havde han afvænt sig med, siden han blev gift — naar dette ikke var Selvfornægtelse, hvad var det da? Men den arme letsindige Louise var falden i for slette Hænder. Hun var ikke stærk nok til at lukke sit Hjerte for de onde Raad, men lod sig, som salig Fru Eva under Æbletræet bedrage for sit Paradis af Slangen.

„Imorgen Aften gaaer vi i Operaen,“ begyndte Mrs. Wilkinsen igjen. „Min Mand har bragt mig nogle Billetter. Hun forærer mig altid Noget og under mig enhver Fornøielse.“

„Ak, hvor jeg dog gjerne ogsaa gik engang i Operaen,“ sukkede Louise. „Jeg har endnu aldrig været der.“

„Aldrig!“ gjentog hendes Veninde med Udtrykket af den dybeste Foragt.

„Aldrig!“

„Hvorfor gaaer De da ikke derhen?“

„Jeg troer ikke, at mine Klæder ere elegante nok dertil.“

„Saa kjøb Dem det Nødvendige.“

„Hvorledes skulde jeg kunne det?

„Nu, tag Sagerne paa Regning!“

„Men saa vilde jeg jo ikke kunne betale Regningerne.“

„Saa skal jeg sige Dem Noget — tag De

af Deres Mands Lomme en af hans Cheques*) og bring den til mig."

„Hvortil skulde det nytte?"

„Det skal De nok faae at see, bring De mig blot Bankseddelen, saa skal De erfare Resten."

Louise var noget forbauset over dette Forlangende, men hendes i Grunden gode og ærlige Hjerte anede intet Ondt, og saaledes laante hun kun altfor villig Øre til Fristerindens Forslag. Mrs. Wilkinson vedblev at skildre hende Operaens Herligheder med de mest glimrende Farver, og Louise, der fortæredes af Længsel efter alle disse fortryllende Nydelser, vendte tilbage til sit Hjem med den faste Beslutning at fuldføre den Gjerning, der skulde forskyrre hendes Sjælero for bestandig og bringe hende og hendes Mand i utallige Forlegenheder.

John skjænkede sin Kone en saa ubegrændset Tillid, at han Intet tillaasede, og saaledes faldt det ikke Louise vanskeligt, at bemægtige sig hans Chequebog. Efter Mrs. Wilkinsons Raad skal hun desuden til sig et Brev, der bar hendes Mands Underskrift og begav sig da med disse Skatte tilbage til sin falske Veninde.

„Har De bragt Brevet og Chequebogen med?" spurgte Mrs. Wilkinson.

„Her er begge Dele"

„Det var ret, min Kjære. Men sig mig nu, kan De efterligne Deres Mands Haandskrift?"

---

*) En Cheque er en Giro-Seddel, hvorved Ihændehaveren til enhver Tid kan faae Penge i Banken. I England beholder næsten Ingen, ikke engang Privatfolk, Penge hjemme, men overgiver dem til en Bauquier, paa hvilken han trasserer „per Cheques" saalænge han har Noget tilgode. Næsten enhver Betaling bliver gjort pr. Cheques.

„Jeg veed ikke, om jeg kan — og vil han ikke blive vred, dersom jeg gjorde det?"

„Det er nok muligt, at han bliver vred, men De er hans Kone; han kan ikke gjøre Dem Noget, — og saa bliver det Hele betragtet som en Spøg."

„Troer De virkelig?

„Javist, det kan ikke være anderledes. Han elsker Dem, og naar han erfarer, at De har efterskrevet hans Haandskrift for at skaffe Dem en Klædning og en Billet til Operaen, saa kan han kun lee over saadan en Streg."

„Men De veed, at han ikke er rig."

„Aa, femten eller tyve Pund kunne da ikke ødelægge ham. Saadan en Ubehagelighed lader sig snart udjævne."

„Jeg vilde dog hellere lade være at gjøre det," sagde Louise tøvende.

„De kan jo altid tænke over det; men sæt Dem nu herhen, tag denne Pen og prøv paa dette Papir Deres Mands Underskrift," sagde Mrs. Wilkinson bestemt til Louise, der stedse var rede til at lade sig lede og lære, lagde Brevet hen for sig og begyndte at skrive.

Efter en halv Times Forløb var det allerede lykkedes hende, at erhverve sig sin falske Venindes Tilfredshed. Efterligningen lykkedes hende temmelig godt, og Mrs. Wilkinson rev nu et Blad af Chequebogen og viste hende, hvorledes hun skulde udfylde det. Louise gjorde det, uden at have nogen Anelse om den Forbrydelse, hun begik, en Forbrydelse, som i tidligere Tid havde bragt mangen stakkels Fyr i Galgen — hun forfalskede sin Mands Underskrift med stor Dueligheb.

„Giv De mig Papiret," raabte Mrs. Wilkinson triumferende. „Det er bedre, at jeg gjør det i Sølv for Dem, end at De selv giver det ud.

Mistanken bliver ellers strax henledet paa Dem, medens jeg har Midler og Udveie til at sætte det i Omløb uden at vække Mistanke."

Louise begyndte at finde Sagen betænkelig. Taarerne traadte hende i Øinene.

„Jeg troer ikke, at jeg vil gaae i Operaen, Mrs. Wilkinson," sagde hun bange. „Giv De mig Anviisningen tilbage."

„Hvad skulde det til?" spurgte hendes Veninde, idet hun trak Øienbrynene iveiret.

„For at rive den i stykker. Jeg har allerede opgiven Operaen."

„De bedrøver mig.

„Vil De give mig Papiret?"

„Nei, Jeg vil ikke understøtte en saadan Ufornuft," svarede Mrs. Wilkinson.

„O, giv mig det — jeg beder Dem!" bønfaldt Louise.

Uden at svare et Ord, gik Mrs. Wilkinson hen til en Skuffe, lukkede den op og tog en Haandfuld Penge ud. Der vare tyve Pund, som hun lagde paa Bordet for Louise.

„Der, tag dem, min Kjære," sagde hun, „De seer, jeg har mere Tillid til Deres Mand end De. Jeg betaler Dem Chequens Beløb."

„Jeg behøver ikke de Penge," sukkede Louise.

„Hvorfor ikke? Endnu for en halv Time siden var det Maalet for Deres Ønsker. Tag De Pengene og gaae hjem. Kjøb hvad De skal bruge og hold Dem færdig til Operaen imorgen Kl. 6. Jeg skal afhente Dem."

„Men John vil spørge, hvor jeg gaaer hen og hvor jeg faaer de Sager fra," indvendte Louise, der stedse saae nye Besværligheder opdukke for sig.

„Saa lad De ham spørge," svarede Mrs. Wilkinson i den ligegyldigste Tone.

Louise vidste ikke Mere at sige. Urolig og

inderlig 'angst gik hun hjem, for igjen at lægge Chequebogen og Brevet paa deres Plads, førend John kom hjem.

Neppe var Louise borte, saa tog Mrs. Wilkinson endnu engang det skjæbnesvangre Blad i Haanden.

„Nugget, Gold & Comp. i Lombardstreet," hviskede hun triumferende for sig selv. „Ingen slet Forfalskning. Jeg gad kun vide, om den Sultenkro har tyve Pund staaende der. Men hvis ikke, saa vil man troe, at han tager et Forskud paa sin Gage. I ethvert Tilfælde vil jeg imorgen tidlig gaae derhen med Sedlen. Til Nød gjør jeg min Ed paa, at hun har betalt mig en Gjæld dermed. Dersom det skulde komme til en Skandale, eller maaskee endogsaa til en Skilsmisse, saa har jeg opnaaet mit Øiemed og tillige betalt med lige Mønt den mig tilføiede Fornærmelse."

Mrs. Wilkinson forglemte ved sine djævelske Beregninger kun en Hovedsag, den Omstændighed nemlig, at hun ikke alene moralsk, men ogsaa for Loven var den stakkels Louises Medskyldige.

Chequen blev virkelig den følgende Morgen præsenteret for Banquierhusets Kasserer, og af denne udbetalt — at den var falsk, opdagede man først om Eftermiddagen. Nugget, der satte megen Priis paa John og holdt meget af ham, udsatte strax en Belønning af 50 Pd. for Opdagelsen af Gjerningsmanden og sendte Underretning om det Forefaldne til Politiets Hovedbureau, hvorfra Sagen strax, da den ikke var uden Vigtighed, overgik i mine Hænder.

Det Første, jeg gjorde, var at opsøge Mr. Eskell i hans Bolig. Han modtog mig med stor Høflighed og lod mig strax træde ind i hans Værelse. Jeg spurgte nu først om hans Cheque-

bog, og han sagde mig, at han naturligviis strax havde seet efter, men intet Spor kunde opdage til at nogen af Sedlerne var ham berøvet.

„Hvormange Anviisninger indeholdt Bogen oprindelig?“ spurgte jeg.

Han sagde mig Tallet, og jeg overbeviste mig ved Eftertælling af de endnu forhaandenværende Blade, at et af dem manglede.

„Jeg savner en Cheque,“ sagde jeg. „Troer De, at Bogbinderen kan have forregnet sig?“

„Det er mig idetmindste ikke bekjendt.“

Jeg undersøgte endnu engang Stedet i Bogen, hvor den sidste Cheque maatte have befundet sig og bemærkede tydeligt Spor af, at en af Anvisningerne med megen Behændighed var udreven.

„Det synes som om en af Chequerne uden Deres Vidende er bleven udtagen,“ sagde jeg med Bestemthed.

„Troer De?“

„Jeg kan i Virkeligheden ikke have nogen Tvivl derom. Hvem kan have været i Deres Pult?“

„Ingen, som jeg kan have Mistanke til — kun min Kone og min gamle Husholderske.“

„Er den Sidste fuldkommen paalidelig?“

„Aldeles. Hun har tjent vor Familie i over tredive Aar.“

„Og — tilgiv det delicate Spørgsmaal — hvorledes er det med Deres Kone?“

„For hende indestaaer jeg med mit Liv,“ svarede han.

„Har hun maaskee Bekjendtskaber, som De misbilliger?“

„For at være oprigtig, ja; hun omgaaes en Kone, som jeg troer istand til enhver Uværdighed.“

„Hvem er hun?“

„En Mrs. Wilkinson, en Smørhandlers Kone. Jeg har ofte udtalt min Uvillie derover, men jeg

frygter desværre, at min Kone hemmelig har fortsat Omgangen med hende."

„Har De ikke i den sidste Tid mærket nogen Forandring i Deres Kones Opførsel?"

„Hun har været forlegen."

„Hvor er hun nu?"

„Gaaet ud, for at gjøre nogle Indkjøb."

„Har De givet hende Penge dertil?"

„Nei, men hun har altid nogle Pd. til sin Raadighed."

„Har hun maaskee nylig været hos Mrs. Wilkinson?" spurgte jeg videre.

„Det kan jeg virkelig ikke sige. Der er for dette Fruentimmers Skyld opstaaet et Slags fremmed Forhold mellem min Kone og mig. Men jeg vil kalde Mrs. Buzz, maaskee kan hun give os nogen Underretning."

Han ringede og Mrs. Buzz kom ind. Hun tog, uden at være opfordret dertil, en Stol og gererede sig i det Hele mere som Herskerinde i Huset, end som Tjenestetyende.

„Vi tale om min Kone, Mrs. Buzz," begyndte John Eskell.

„Hun har sine Feil, Mr John, hvem kan nægte det," svarede Mrs. Buzz, „men enhver Ting har sine Skyggesider."

„Ganske rigtigt — men jeg vilde nu vide, om Deres Frue igaar er gaaet ud og hvor hun har været henne?"

„Hun gik hen til Mrs. Wilkinson, og blev der næsten hele Dagen," svarede Mrs. Buzz. „Da hun gik ud, tog jeg Hat og Shawl og fulgte efter hende, for at see, hvor hun gik hen. Om Eftermiddagen kom hun hjem, drak et Glas Viin og begav sig da paany hen i Smørhandlerskens Huus."

„Har De maaskee lagt Mærke til, om Mrs.

Eskell gik ind i sin Mands Værelse, da hun om Middagen kom hjem?'' spurgte jeg rolig.

„Jo jeg lagde netop Mærke til, at hun flere Gange gik ind i Værelset," sagde Mrs. Buzz.

Jeg saae triumferende paa Mrs. Eskell.

„Da Mrs. Eskell kom tilbage," vedblev Mrs. Buzz, „saae hun ud som om hun havde grædt. Jeg har altid sagt hende, at Omgangen med det Fruentimmer dog tilsidst vilde blive hende til Skade".

Efter disse vigtige Udsagn blev Mrs. Buzz foreløbig demitteret og jeg søgte nu at raadslaae saa roligt og lidenskabsløst som muligt om Sagen med Mrs. Eskell.

Navnlig foreslog jeg ham at lade mig vente til hans Kone kom tilbage for at see, af hvilken Art hendes Indkjøb havde været — og neppe vare vi blevne enige derom, før Louise ankom.

Hun syntes meget udmattet og ikke lidet forbauset over sin Mands Tilstedeværelse; hun troede ham endnu fængslet ved hans Contoirpult. For at komme hjem havde hun betjent sig af en Drosche, en Omstændighed, der var temmelig usædvanlig, thi Mandens begrændsede Indtægter tillod ingen Slags Luxus — og Vognen var fyldt med en Mængde Pakker, som nu bleve lagte paa Bordet i Dagligstuen. John betragtede dem med et opmærksomt Blik og jeg saae meget vel, at Louise, endskjøndt hun ikke sagde et Ord, havde givet en Verden for, at hendes Mand ikke havde været hjemme.

John traadte imidlertid uden Betænkning nærmere, skar Seglgarnet, der sammenholdt den største af Pakkerne, itu med sin Lommekniv, og bragte, efterat han havde fjernet det brune Omslagspapir, en elegant, fuldstændig færdig Klædning for Lyset. Den Seddel, paa hvilken Prisen var

opskreven heftede endnu derved: det kostede fire Pd. og 10 Schilling. Ved Siden deraf laae en qvitteret Regning over det samlede Indkjøb, som androg fjorten Pund. Denne Nota berøvede Louise den sidste endnu mulige Udvei: Hun kunde nu ikke sige, at hun havde taget Gjenstandene paa Credit.

„Hvorfor inspicerer Du mine Indkjøb?" sagde hun idet hun forsøgte at antage en ærgerlig Tone, hvilket imidlertid paa Grund af hendes indre Uro og Angst kun lykkedes hende slet.

„Fordi jeg som din Mand ikke alene har Ret dertil, men fordi det endogsaa er min Pligt," svarede John Eskell.

„Jeg vilde blot ønske, at Mrs. Wilkinson var din Kone — Du vilde ikke vove at tale til hende saaledes som Du taler til mig," knurrede Louise.

„Mrs. Wilkinson er et slet Fruentimmer, som har ført Dig i Fordærvelse."

„Ført mig i Fordærvelse? Hvad mener Du dermed?" raabte den ulykkelige Kone, af hvis Kinder Farven forsvandt.

„Det er snart sagt. Man har stjaalet en Cheque af min Bog."

„Og hvad har jeg at gjøre dermed?" spurgte hun med dirrende Stemme.

„Det skal Du strax faae at høre. Chequen er bleven udfyldt og forsynet med min Underskrift. Den lød paa tyve Pund. Tilfældigviis havde jeg disponeret denne Sum hos min Principal og derfor honorerede man uden videre Anviisningen. Desværre kan jeg ikke nære nogen Tvivl om, at dette Falskneri er udført enten af Mrs. Wilkinson eller af Dig — ja, efter det Indkjøb, som Du netop har gjort, falder Mistanken næsten alene paa Dig."

„Og det kan Du sige mig i fremmede

Menneskers Paahør?" sukkede Louise, idet hun henthydede paa mig.

„Denne Dame hører til det hemmelige Politi og netop hendes Erfaring og hendes Skarpsindighed er det lykkedes at blotte Dig."

Ved disse Ord slog Louise, der saae sig overlistet, Hænderne for Ansigtet og udbrød i en Strøm af Taarer. Da den første Paroxysme var forbi, knælede hun ned for sin Mand og aflagde en fuldstændig Tilstaaelse om sin Skyld. Hun fortalte hvorledes Mrs. Wilkinson lidt efter lidt havde bragt hende til denne Gjerning, hvorledes hun havde skildret Operaen med de mest glimrende Farver og kaldt hende en Taabe, naar hun ikke søgte at skaffe sig Livets Glæder paa enhver mulig Maade.

Imidlertid var Mrs. Wilkinson dog ikke saa klog, som hun maaskee selv meente. Havde hun beholdt den falske Anviisning ihænde og truet med at gjøre Brug deraf, saasnart den unge Kone vægrede sig ved at gjøre hvad hun ønskede, saa vilde hun have vundet en uindskrænket Magt over hende og sikkerlig have forstyrret Johns Lykke i dens Grundvold. Men i blind Hævntørst vilde hun sønderknuse sin Fjende med eet Slag og forglemte derover al Klogskab og Forsigtighed. Der var ingen Tvivl om, at Mrs. Wilkinson havde ønsket at kunne hidføre Johns fuldstændige Ruin. Efter hendes Beregning maatte han lade sig skille fra Louise saasnart han erfarede, at hun forfalskede hans Navn og berøvede ham Frugten af hans Arbeide. Maaskee gik hun i sin djævelske Ondskab endog saa vidt, at hun paa Grund af den ved hans Navn heftende Skjændsel vilde fordrive ham fra hans Stilling og hans Fædreland — kun Skade, at hendes listige Beregninger led af nogle Feil.

Jeg geraadede ved Louises Bekjendelser i en saadan Vrede mod Mrs. Wilkinson, som havde spillet en saa afskyelig Rolle i denne Ægteskabstragoedie, at jeg besluttede at berøve hende for stedse Lysten til dette Haandværk. En Samtale paa fem Minutter med Mr. Eskell overtydede mig om, at han ikke havde til Hensigt at anklage sin Kone, endskjøndt han paa den anden Side beklagede at Mrs. Wilkinson ikke kunde faae sin fortjente Løn. Det var, som sagt, ogsaa Tilfældet med mig, og efter at have meddeelt John min Hensigt, idetmindste at indjage hende en gavnlig Skræk, og medtagende hans Samtykke, begav jeg mig paa staaende Fod hen i Smørboutiken.

Mrs. Wilkinson var i Øieblikket ikke tilstede, men blev paa mit Forlangende strax hentet ud fra Beboelsesværelset.

„Hvad vil De?" spurgte hun med fornærmende Uforskammethed.

Boutiken var fuld af Mennesker, hvis Øine samtlige vare rettede paa os, og dette passede fortræffeligt i min Plan.

„Jeg hører til Opdagelsespolitiet," svarede jeg lydeligt, „og har Ordre til at arrestere Dem. Det dreier sig om et Falskneri, hvori De er anklaget som Medskyldig."

Man kan tænke sig, hvilket Indtryk disse Ord gjorde paa de Tilstedeværende. Den Anklagedes blaarøde Kinder bleve paa Øieblikket saa hvide som Papir. Hun greb efter Stolerygen for at støtte sig, men det tynde Træstød kunde ikke bære denne Byrde, og bragende styrtede den mægtige Kjødmasse til Jorden.

Jeg gjentog i ubarmhjertig Tone, at hun maatte gjøre sig rede til at følge mig — istedetfor Svar begyndte hun at hyle, hulke og skrige og slaae om sig med Hænder og Fødder, indtil ende-

lig hendes Mand kom. Han havde været i det nærmeste Værtshuus og en af hans Boutiksfolk havde kaldt ham, da Situationen begyndte at blive kritisk.

Jeg forklarede ham Tingenes Stilling og Mrs. Wilkinson forsøgte ikke at nægte.

Til Ære for Smørhandleren maa jeg tilstaae at hans Forstand var klarere end hans Ægtehalvdeels, han lod strax bestille en Drosche, og foreslog mig, at stige ind tilligemed ham og hans Kone og forsøge, om ikke Mr. John Eskell skulde være at formaae til en mindelig Afgjørelse. Efter nogen Betænkning antog jeg dette Forslag. Mrs. Wilkinson klamrede sig til Haabet om at finde Medlidenhed og Barmhjertighed hos Mr. Eskell, som en Druknende klynger sig til Halmstraaet.

Jeg vidste at Mr. Eskell vilde lade sig nøie med at ydmyge det Fruentimmer, hvis Hævn havde truffet ham saa haardt, Han kunde ikke paakalde Retfærdigheden mod sin Fjende uden tillige at bringe Fordærvelse over sin Kone — men jeg havde gjørt Mit til at hun ikke gik aldeles uden Straf ud af Legen. De i Boutiken tilstedeværende Folk havde hørt mine Ord, og jeg var sikker paa at Kundskaben om det begaaede Falskneri i mindre end en Time vilde have udbredt sig over hele Nabolaget og for stedse ruineret Furiens Renommee,

Da vi havde naaet Maalet for vor Kjøretour. lod jeg Mr. og Mrs. Wilkinson vente i Forstuen og begav mig til John Eskell for at forberede ham paa Samtalen. Derefter blev det værdige Par indladt og den angrende Synderinde forebragte sin Bøn om Tilgivelse med en i Sandhed modbydelig Sønderknuselse og Ydmyghed. Mr. Eskell lod sig endelig formilde paa den Betingelse, at den falske Anviisnings Beløb blev ham erstattet, hvortil Wilkinsons øieblikkelig erklærede sig beredt! Man

udfærdigede i Hast de nødvendige Papirer og Smørhandleren fjernede sig med sin Kone der allerede i Døren fordybede sig i de livligste og ikke just høfligste Forklaringer.

John Eskell tilgav efter nogen Tids Forløb sin Kones ubetænksomme Handling. Men Wilkinson følte sig saa ubehageligt tilmode i Nabolaget, at de ansaae det for bedre at sælge deres Forretning og overtage en Restauration i en anden Deel af London. Efter et Aars Forløb havde de bortødslet deres Formue til Drukkenskab og nedsank i den dybeste Armod.

Men Mrs. Buzz tog tappert sin unge Frues Parti, og naar hun i fortrolig Samtale med John kom tilbage til denne Sag, glemte hun aldrig at tilføie: „Hun har rigtignok sine Feiler — men enhver Ting har sin Skyggeside."

Var Barnet byttet?

I.

Da Lord Northend, en af Englands rigeste Godseiere havde opnaaet sit femogtyvende Aar, indtraadte der Forhold, som paa den ubehageligste Maade skulde forstyrre hans indsro.

Den unge Mands Fader var faa Aar iforveien død og havde efterladt ham sit Navn og sine Rigdomme. Ogsaa Lady Northend havde allerede

indtaget sin Plads i Familiebegravelsen og saaledes saae den unge Lord sig alene i Besiddelsen af Glorien af sin Stilling og sin Titel. Imidlertid skulde det ikke være ham forundt at blive i rolig Besiddelse af samme, thi det, som han indtil da havde anseet for sin ubestridelige Eiendom, blev pludseligt gjort til et Spørgsmaal og de Omstændigheder, hvorunder dette skete, vare af en saa eiendommelig Art, at Hans Herlighed holdt det for at være det Retteste og Simpleste at overgive Sagen i Politiets Hænder.

Sagen var i det Væsentligste saaledes:

Medens Lorden befandt sig paa sit Landgods, havde en Zigeunerinde en Morgen ladet anmelde, at hun ønskede at tale med ham, og da den unge Herre netop befandt sig i et godt Lune, saa opfyldte han Konens Ønske, og modtog hende i Bibliotheket.

Den Fremmede, hvis gule Hudfarve forraadte hendes Hrrkomst, meddelte nu Lorden uden al Indledning eller Omsvøb, at han ikke havde mindste Ret til den Titel og Rigdom, som han besad, men at begge retmæssigt tilhørte en Anden.

Lorden spurgte, hviken Grund hun kunde anføre til denne ¸latterlige Paastand, og Fruentimmeret fortalte, at hun for længere end tre og tredive Aar siden havde befundet sig som Tjenestepige i den salig Lord Northends Huus og da havde havt det Indfald at bortføre sin Herres Barn og stikke et andet i dets Sted. Hun havde, som hun angav, betænkt at opdrage Barnet omhyggeligt og derved sikkre sig et Krav paa hans Kjærlighed, som i senere Aar, naar hun havde faaet ham indsat i sine Rettigheder eller paa anden Maade kunde indgaae et fordeelagtigt Forlig, skulde komme hende tilgode. Jo mere hun havde tænkt over denne Idee, desto mere indlysende var det forekommet

hende, og endelig havde hun udført sin Plan uden at vække Mistanke. Ombytningen af Børnene var aldrig blevet opdaget. Aar vare hengledne derefter, men nu syntes endelig Tiden at være kommen, hvor den Forurettede maatte blive indsat i sine Rettigheder.

„Og De mener, at jeg skulde skjænke denne dumme Historie nogen Tiltro?" spurgte Lord Northend.

„Om De troer mine Ord eller ikke, derpaa kommer det i det Hele taget ikke an," svarede Zigeunerinden; „jeg har Midler ihænde til at bevise Sandheden."

„Jeg har aldrig nogensinde hørt nogen frækkere opdigtet Historie," svarede Lorden.

„Det er Deres Herligheds Mening, — men en af Parternes Mening i en Sag har hos Juryen ikke den ringeste Vægt," lød det kjække Svar.

„En Jury?" spurgte Lorden, hvem Fruentimmerets Uforskammethed og Dristighed dog imponerede noget.

„Ja vist, Mylord, vi bringe Sagen for Retten, dersom De ikke foretrækker . . ."

„Naar jeg ikke foretrækker, hvad?"

„Naar De ikke bestemmer Dem til et Forlig. Den ægte Lord Northend . . ."

„Det er nok, min kjære Kone! Jeg er kjed af den vanvittige Snak og raader Dem til at gaae førend jeg kalder min Tjener!" sagde Lorden.

„De vægrer Dem altsaa ved at høre mine Forslag?"

„Aldeles bestemt."

„Saa driver De mig til det Yderste."

„Det er mig ganske og aldeles ligegyldigt til hvad jeg driver Dem og hvad De tænker paa at gjøre."

„God Morgen Mylord," sagde Zigeunerinden. „De skal høre Nærmere fra min Sagfører, endskjøndt jeg helst havde afgjort Sagen ad fredelig Vei. Det er dog altid ubehageligt at blive forjaget fra Huus og Gaard, som man holdt for sin Eiendom."

„Pak Dem!" raabte nu Lorden i sin hele Vrede.

Konen skyndte sig just ikke med at efterkomme denne Opfordring. Diensynligt havde hun helst ønsket at ægge Lorden til en Voldsgjerning, som senere lod sig benytte imod ham — dog Lord Northends Klogskab seirede over hans Heftighed, og Zigeunerinden fjernede sig uden at have opnaaet sit Diemed.

Snart derefter modtog Lorden en Skrivelse fra Sagfører Jakob Jarvis, som gjentog Zigeunerindens os alt bekjendte Paastande og tilføiede, at dersom Lorden ikke skyndte sig at ordne Sagen ved et mindeligt Forlig, anfaae han, Jarvis, det for sin helligste Pligt, at gjøre Spørgsmaalet afhængig af en Ret og overgive en Jury Sagen til Bedømmelse. Mr. Jarvis tilføiede endvidere, at han vel vidste, at Lovenes Ubestemthed kunde bringe Dommeren til at dømme i hans Klients Disfaveur, men han holdt det for idetmindste ligesaa sandsynligt, at Retfærdigheden kunde seire og hans Modstander blive dømt. Den ægte Lord Northends Pleiemoder, Mrs. Zitella Lambrook, havde sat ham i Kundskab om alle Omstændigheder, og endskjøndt hun selv havde gjort sig skyldig i et strafbart Forhold og maatte frygte Straffen, saa gjorde dette dog ikke det mindste Skaar i hans Klients Rettigheder. At hun havde begaaet en lovstridig Handling, kunde ikke være nogen Grund til at lade en Uskyldig lide. Erklærede den nuværende Besidder af Lord Northends Titler og Godser sig

ikke inden tolv Dage beredt til et Forlig, saa vilde Klagen, hvis Copi man vedlagde, blive indgivet til Retten osv. osv.

Slutningen af Brevet lød saaledes:

„Sagføreren er vel i alle Tilfælde, som blive ham betroede, indtil en vis Grad udenfor Sagen, men han har dog en hellig Pligt at opfylde mod sin Klient og er forpligtet til at tjene ham efter bedste Evne. Jeg haaber imidlertid, ikke at træde denne min Pligt for nær, naar jeg giver Dem det Raad, heller at række Haanden til Forlig, end at lade Sagen komme for Offentligheden. Min Klient, der nu bærer Navnet Lambrook, vil ikke tage i Betænkning at meddele Dem sine Forslag, dersom De blot ved et Par Ord vil underrette mig om at De er tilbøielig til at afgjøre den fatale Sag ad fredelig Vei, og beder Dem i Deres egen Interesse, ikke at afvise hans Imødekommen. Mr. Lambrook er et stille, fredelskende Menneske, som afskyer en Proces's Ærgrelser og Uro, der desuden vilde tvinge ham til at opholde sig i London, i en stor Stads for ham modbydelige Færdsel og Færden. Kan De træffe en rimelig Overenskomst med ham, vilde han saasnart som muligt trække sig tilbage til Landlivet og der søge at glemme den Uret som man har øvet imod ham. Lad Dem derfor raade af en Mand, som mener Dem det godt, og slut et Compromis."

Denne kostbare Epistel, der til Lordens ikke ringe Ærgrelse bar Adressen: Mr. Thomas Wendell (Lordens Familienavn), feilagtig kaldet Lord Northend," blev strax overgiven til Politiet.

Oberst Warner leverede mig Brevet, og spurgte efter at jeg havde læst det:

„Nu, hvad mener De om det, Mrs. Paschal?"

„Et saa tydeligt Tilfælde af Presning, som nogensinde er forekommet mig.“

Det mener jeg ogsaa. Vil De paatage Dem, at fange Skjælmerne?“

„Det vil være mig en Fornøielse.“

„Lord Northend tvivler ikke paa Sagens Resultat, selv om Mr. Jarvis og hans Klient havde den Frækhed at gjøre Sagen afhængig af en Ret, men det passer ham dog ikke ret, at see sin Titel og sit Mammon offentligt draget i Tvivl. Der findes Folk nok, som vilde ryste paa Hovedet og mene, at Noget maatte der dog være om Historien. Desuden er det altid ubehageligt at see sig og sine Forhold fremdragne for Offentligheden, enten nu det skeer med Rette eller Uret, og Lorden sagde mig derfor, at han gjerne vilde betale Bedragerne en lille Sum. Jeg har indstændig fraraadet ham det. Dersom han blot giver en Hvid, træder han derved sin egen Ret for nær. Enhver Concession, som han gjør, er en Tilstaaelse af hans Svaghed og leverer ham for stedse i Hænderne paa den listige Skjælm. Jeg har derfor bedet ham at afvise enhver Underhandling og overlade Sagen til mig.“

„Og jeg troer, at De derved har givet ham det bedste Raad,“ svarede jeg.

„De vil altsaa anvende Deres Evner for Lord Northend i denne Sag?“

„Hjertelig gjerne,“ svarede jeg, idet jeg anbefalede mig, for strax at berede mig til den Kamp, som jeg nu skulde bestaae.

II.

Jeg havde strax fra Begyndelsen ikke tvivlet paa, at Planen til at udplyndre Lord Northend, var udgaaet fra Mr. Jakob Jarvis. Familien Lambrook vare kun hans Redskaber. Mine Efterforskninger vare altsaa nærmest rettede paa denne værdige Lovens Mand. I dette Øiemed gjennemgik jeg først og fremmest Advokaternes Liste. Jeg gjennemsaae ogsaa tidligere Aargange af denne Fortegnelse, og var virkelig ogsaa saa heldig, at opdage det søgte Navn i Listen for 1848. Mærkværdigt nok fattedes det i alle de følgende Aargange og dette bragte mig paa den Formodning, at Mr. Jarvis engang havde havt en „Ulykke," og at man som Følge deraf havde udslettet ham af Advokaternes Række. Anstillede Efterspørgsler belærte mig om, at jeg havde truffet paa det Rette, og dermed var der allerede gjort et stærkt Skridt fremad. Idet jeg havde udfundet, at den Mand, som havde sat Komplottet i Værk, var en Advokat, som man havde berøvet Praxis, havde jeg lagt Øxen ved Træets Rod og der behøvedes kun et eneste Hug for at fælde det.

Dernæst henvendte jeg min Opmærksomhed paa Familien Lambrook, hvis nomadiske Levevis ikke tillod den noget blivende Sted. Den blaa Himmel og det flagrende Lærred, som dannede deres Telt, hørte nødvendig med til deres Velvære. Som jeg snart erfarede, bestod dens egentlige Erhverv i, at drage omkring til Markederne og ved alleslags Kunststykker lokke Gammel-Englands Ungdom Pengene ud af Lommen.

Den værdige Families Bekjendtskab gjorde jeg, efter at jeg i henved en Uge paa det Op-

mærksomste havde bevogtet Mr. Jakob Jarvis's Dør. Min Møie blev endelig belønnet ved Synet af en olivenfarvet Kone og et ungt, ret kjønt Menneske, og begge Personers Lighed overbeviste mig snart om, at jeg havde Moder og Søn for mig. Konen kunde vel være omtrent fyrgetyve Aar, men Savn og Strabadser af enhver Slags, hvorpaa hendes Liv havde været saa rigt, gjorde at hun saae meget ældre ud. Tiltrods for dette bar hun endnu Spor af fordums Skjønhed — omtrent ligesom det visne Rosenblad endnu stedse beholder Duft af den tidligere Vellugt.

Der var Marked i Twikenham den Dag, da de to Lambrooks opsøgte den forhenværende Advokat, og efter at have endt den lange Visit, der havde sat min Taalmodighed paa den haardeste Prøve, vendte Zigeunerinden tilbage til Markedet med sin Søn.

Jeg fulgte dem Begge til Jernbanen, satte mig i samme Vogn i tredie Klasse som de, og søgte, medens jeg lod som jeg sov, at belure Samtalen mellem Moder og Søn. Jeg kunde kun forstaae Brudstykker af deres Underholdning, men den var tilstrækkelig til at orientere mig.

„Han bider ikke paa," begyndte den unge Mand.

„Det kan man ikke vide endnu," svarede Konen.

„Jarvis selv veed ikke, hvad han skal gjøre derved."

„O, vi skulle nok faae ham til at lystre. De skal ikke være bange, Mylord," sagde Zigeunerinden leende.

„Mylord!" gjentog den unge Mand. „Det klinger ikke saa ilde. For det Første vil jeg naturligviis lee mig fordærvet . . . ."

„Tal ikke saa høit."

„Hvem skulde høre os her?"

„En sladderagtig Tunge er alttid et slemt Onde."

„Du har altid Noget at udsætte paa mig, Moder."

„Ti nu — jeg er træt!" sagde Konen og afbrød Samtalen.

Den unge Zigeuner vendte sig brummende om til Vinduet og saae ud.

Jeg for min Part var mere end tilfreds med hvad jeg havde hørt. Jeg vidste nu ikke alene med Vished, at jeg havde Moder og Søn for mig, men ogsaa at de ikke besade det ringeste Skin af Ret til Lord Northends Titler og Godser, og at det hele Foregivende af Konen, kun var et Svindleri, anlagt paa at udpresse Lorden.

I Twikenham stege Begge ud, og gik hen til Teltene og Boderne, der indtoge en Deel af Markedspladsen. Jeg saae dem gaae ind i en af Boderne, og sikker paa, ogsaa at træffe dem her imorgen, hvis jeg behøvede dem, slentrede jeg langsomt gjennem Boutiksrækkerne, indtil en Mand, der stod med en kjæmpemæssig chinesisk Gongon foran en af Boderne tildrog sig min Opmærksomhed.

Jeg vidste ikke af hvilken Art Underholdningen var, som han lovede, men jeg havde endnu en Time tilbage førend det næste Tog afgik til London og traadte altsaa ind.

Saasnart Pladsene vare besatte, optraadte paa Tribunen en Mand, som i Haanden bar et Jernbuur med tre levende Rotter. Jeg saae ligegyldig paa ham, thi jeg kunde ikke tænke mig, hvad han havde til Hensigt, da jeg pludselig kjendte den unge Lambrook, den unge Zigeuner. I Virkeligheden kunde Prætendenten til en engelsk Peersværdighed ikke tænkes i nogen eiendommeligere Situation og

jeg var ikke lidet begjærlig efter at see Foreſtillingens videre Udvikling.

Endelig tog den ſin Begyndelſe under de drønende Skrald af Gongongen og under Ledſagelſe af en gammel Trompet.

Den unge Mand greb en af Rotterne i Nakken, trak den ud af Buret og bed med Tænderne, til min ſtore Forfærdelſe, Hovedet af den. Hvad der nu fulgte efter, var ſaa væmmeligt og afſkyeligt, at det blev formeget, ſelv for mine temmelig hærdede Nerver. Han rev nemlig Stykke for Stykke alle fire Been af Rotten og forkyndte, at han vilde fortære dem. Blodet dryppede fra hans Læber og Lyden af de knuſte Knokler kunde høres heelt hen paa min Plads.

Jeg var ikke iſtand til længere at ſee paa dette væmmelige Skuespil, og forlod Boden. Man har ſenere fortalt mig, at denne Slags Forlyſtelſer er meget populær hos de lavere Folkeklaſſer og jeg begriber ikke, hvorfor Selſkabet til Dyrenes Beſkyttelſe ikke ſkrider ind mod dette Barbari, hvor der er ſaa rig en Anledning dertil.

Iøvrigt vidſte jeg nu Mere end nok og holdt det for at være paa Tiden, paa eengang at gjøre Ende paa Mr. Jarvis's Intriguer. Allerede tidligere havde jeg bragt i Erfaring, at den forhenværende Sagfører for nærværende Tid tjente ſit Underhold ſom Kommiſſionær for de omvandrende Kunſtnere. Han beſørgede Pladſer til dem, hvor de kunde opſlaae deres Boder og Telte og da der hver Dag et eller andetſteds i Omegnen afholdtes Marked og hans Kunder maatte erlægge Afgift for hver Fodsbred Jord, ſom han ſkaffede dem, ſaa ſtod han ſig ret godt ved denne Forretning.

Navnlig havde han temmelig ofte faaet Beſkjæftigelſe i den Egn, hvor Lord Northends Beſiddelſer laae, og ſandſynligviis havde han ved

denne Leilighed faaet den Idee, at lede en Deel af den rige Mands Overflod ned i sin Lomme. Til samme Tid havde han gjort Familien Lambrooks Bekjendtskab og i dem fundet brugbare Redskaber for sine Planer.

Zitella Lambrook meddeelte mig ved et senere Sammentræf udførlig alle disse Omstændigheder.

Den følgende Morgen begav jeg mig til Mr. Jarvis og var saa lykkelig at træffe ham i sit Bureau, som han aabenbart ene og alene for Tiden havde leiet for at kunne give Lord Northend sin Adresse.

Mr. Jarvis aabnede i egen Person Døren, da jeg ringede.

„Er De Sagfører Jarvis?" spurgte jeg.

„Hvad ønsker De?" spurgte han, idet han maalte mig fra Overst til Nederst.

„Jeg vilde i et vist Anliggende udbede mig Raad af en Mand, paa hvem jeg kunde stole trygt."

„Jeg er ikke mere Advokat," svarede han, „men maaskee kan jeg dog være Dem til Nytte, hvem har sendt Dem til mig?"

„Lord Northend," svarede jeg rolig.

Mr. Jarvis formaaede ikke at skjule sin Forbauselse og sin Overraskelse.

„Siig mig endelig hvem De er og hvad De ønsker af mig," sagde han mistroisk.

„Jeg vilde bede Dem om nogen Underretning angaaende Mrs. Lambrook og hendes Søn," svarede jeg. „De staaer som jeg hører, paa en venskabelig Fod med disse Folk."

„Hvad har De med Familien Lambrook at gjøre og hvad Interesse har De af den?"

„Den Interesse, som Politiet altid har af slige industrielle Folk?"

„Politiet? — De er dog ikke . . . Politie betjener sig dog ikke af Fruentimmer?“

„Undertiden dog — naar man anseer det for at være nødvendigt.“

Mr. Jarvis forstummede. Han gik hastig nogle Gange op og ned i Værelset og standsede da foran mig.

„Jeg frygter at jeg er forraadt,“ sagde han, „hvad vil De gjøre?“

„Intet, forudsat at vi ikke høre Mere fra denne ny opdagede Lord, der spiser Rotter,“ svarede jeg. „Vil De derimod vedblive at spinde Intriguen videre, saa ville vi blive nødsagede til at indgive en Klage over Dem til Kriminalretten.“

„Naa, godt, saa lade vi Sagen falde,“ svarede Jarvis ærgerlig efter kort Betænkning. „Lord Northend skal [ikke høre] Mere fra mig! — endskjøndt jeg havde gjort Regning paa at fortjene en kjøn lille Sum Penge ved den Handel.“

Jeg gik — og Mr. Jakob Jarvis holdt Ord. Lord Northend blev ikke oftere besværet. Jeg for min Part beholdt den industrielle Advokat ifigte — men desværre satte han sig nogen Tid efter i Hovedet at udvandre til Amerika, hvor han, som jeg frygter, vil udføre de Anslag, som han foretog paa Andres Pung, med mere Held end i England.

En dansk Opdagelsesbetjent *).

En Borger i Kjøbenhavn anmeldte, at der var fraſtjaalet ham 1400 Rd., uden at han havde den ringeſte Formodning om, hvem der kunde have begaaet Tyveriet. Sin Tjeneſtepige vilde han indeſtaa for, og foruden hende var der kun i Huſet hans Kone og en voxen Datter, ſom ikke var forlovet. Jeg anfører dette Faktum fordi Muligheden af, at Datteren eller nogen Kjæreſte kunde være deelagtig, blev betydelig formindſket.

Jeg indfandt mig hos Manden.

„Hvor gjemte De Deres Penge?" ſpurgte jeg.

„Her i denne Sekretair."

„Hvorlænge er det ſiden Pengene bleve borte?"

„Ja, det er mig umuligt at angive. Jeg ſavnede dem førſte Juledag, men de have fra min Side ligget urørte ſiden i Sommer."

„Det er ſaare uheldigt. Lader De undertiden Deres Nøgler ſidde i Sekretairen?"

„Ja meget ofte, thi jeg mener at kjende de tre Mennesker, ſom ere hos mig; jeg er ſikker paa, at Ingen af dem kan have forøvet Tyveriet, og her kommer aldrig Nogen ellers."

---

*) Den følgende Opdagelseshiſtorie er os meddeelt af en tidligere i Politiet anſat Mand. Det fremgaaer af den, at ogſaa de danſke Politi-Embedsmænd have Hovedet paa rette Sted, endſkjøndt de desværre meget ſjeldent faae Anledning til at glæde ſig ved ſaa rige Belønninger ſom Mrs. Paſchal.

„Ah, der er Deres Datter, kan jeg tænke," udbrød jeg, idet jeg hilste paa en ung, blomstrende Pige som i dette Øieblik traadte ind. Hun var langt elegantere klædt, end jeg formodede, at den Bestjaalnes Familie havde Raad til, forudsat at de ikke havde specielle Resourcer.

„Jeg maa beundre Frøkenens smagfulde Klædning, næstefter at have gjort Deres egen elskværdige Person min ærbødige Kompliment. Netop den samme Kuleur Silke som De har i Kjole, har en Bekjendt af mig ønsket at forære sin Kone til Kjole, men det har ikke været ham muligt at faae mere end 7 Alen deraf, og det er for lidt. Hvem er Deres Kræmmer, om jeg maa være saa fri! Det vilde glæde min Ven om han der kunde træffe saa stort et Stykke som han behøvede."

„Tøiet er kjøbt hos L. paa Østergade," svarede Pigen, „og det er uhyre billigt, kun 9 Mk. Alen."

Den billige Priis forundrede mig.

„Er det længe siden De kjøbte den, siden den er saa smuk endnu."

„Jeg kjøbte den den 4de August og lod den strax sye."

Efter nogen Samtale med hendes Fader angaaende det næsten Haabløse i at ville spore Tyven, anbefalede jeg mig og gik øieblikkeligt hen til den betegnede Kræmmer, hvor jeg i Vinduet fik Øie paa en Prøve af det samme Silketøi, som den unge Pige bar i Kjole. Det var som jeg formodede: hun angav Prisen for billig. Kræmmeren lo mig ud, da jeg meddeelte ham, at en Dame af mit Bekjendtskab havde kjøbt det hos ham til 9 Mk. Alen. — Tøiet kostede 5 Rd. pr. Alen.

Det saae underligt ud.

Dagen efter raadede jeg den Bestjaalne, hvis

Navn var Christensen at han skulde gaae op den næste Dag paa Hovedstationen for at høre, om intet Spor var fundet. Jeg forklarede ham, at han vilde træffe Assistenten der mellem 1—2. Medens han var ude, gik jeg hjem i hans Bolig og udbad mig en Samtale med Christensens Kone. Jeg havde beregnet, at da hun laae syg, vilde Datteren komme til at høre min Besked. Saaledes gik det ogsaa.

„Naa, det er Politimanden," udbrød hun, da hun saae mig. „Har De opdaget Tyven?"

„Ja, næsten, og det netop ved Deres smukke Kjole."

Det var hende en Gaade.

„Har De selv kjøbt det Tøi?" vedblev jeg.

„Ja."

„Men De har betalt det med 5 Rd. pr. Alen og for Deres Forældre har De angivet at have givet 9 Mk. Men 5 Rigsdaler for Alen er til en Kjole omtrent 60 Rd., medens 9 Mk. kun er 18 Rd. og saaledes er det ogsaa gaaet med en Mængde andre billige Sager, som De har kjøbt siden sidste Sommer."

Pigen blev vred; hun reiste sig op og spurgte, hvad denne Sag angik Tyveriet.

„Troer De da, at jeg har stjaalet Faders Penge."

„Gud bevare mig derfor. Men De har faaet de mange Foræringer af en Anden, og dette ønskede jeg som Politimand at vide Besked om, hellere af Dem selv i Deres Hjem end gjennem Andre."

Jeg vidste alt, at Frøken Christensen kun havde hvad hendes Forældre gav hende.

„Gud, De vil da ikke arrestere mig? Jeg kan sige Dem hvorfra jeg har Pengene, men De maa endelig love mig, ikke at underrette Fader derom."

„Det lover jeg."

„Jeg har været hemmelig forlovet i 4 Maaneder, og min Forlovede har givet mig saamange Foræringer; men pludselig er han bleven ligegyldig, og jeg har ikke seet ham i den sidste Maaned."

„Hvem var Deres Forlovede, Frøken?"

„Det siger jeg ikke."

„Det vil dog være den eneste Maade, hvorpaa vi kunne undgaae at komme i Berørelse med Offentligheden," sagde jeg rolig.

„Nu, han er Malersvend og hedder X."

„Naar blev De forlovet med ham?"

„I Sommer, da han arbeidede her. Han malede vore Værelser. Han var saa smuk og dannet, men Fader kunde ikke lide ham, derfor maatte Forlovelsen være hemmelig."

„Hvor boede han?"

„I Gothersgade Nr. —"

„Han har altsaa givet Dem mange smukke Ting? — Kjendte De hans Forældre," spurgte jeg.

„De vare døde," svarede hun.

Jeg gjentog mit Taushedsløfte med Hensyn til Forlovelsen, og ilede til Gothersgade Nr. — Jo, der havde rigtignok boet en Malersvend ligetil igaar; han skyldte for to Maaneders Logispenge af det meublerede Værelse, han havde beboet. I en lang Tid havde han ført sig meget flot, efter at han først havde været meget fattig, men nu var det igjen smaat for ham, og da han havde medtaget alt sit Tøi, kunde der ikke være Tvivl om at han var flyttet.

Men hvorhen?

Jeg gik atter til den Bestjaalne og spurgte om han ikke om Sommeren havde havt Haandværkere, som kunde have benyttet sig af hans Vane

at lade Nøglerne sidde i Sekretairen, og nu gik der efter nogen Tids Betænkning et Lys op for ham. Ja, ingen Anden end den Malersvend, der dekorerede hans Værelse, kunde have stjaalet Pengene, det vilde han gjøre sin Ed paa.

Hvad havde jeg nu at gjøre, for strax at faae Fingre i Maleren, om hvem jeg ogsaa andensteds havde indhentet saadanne Oplysninger, at jeg turde anholde ham. Han havde nemlig paa sin Mesters Regning og med falsk Underskrift skaffet sig et større Parti Farve, og fra en Kollega „reddet" et Uhr.

Hos Mesteren var han ikke paa denne Aarstid at træffe, thi Malerne arbeide sjeldent i December Maaned. Men skaffes tilveie maatte han.

Tyvene pleie ikke i Kjøbenhavns adstadige Adresseavis at underrette Politiet om deres Opholdssted, og dog var det igjennem dette Blad at jeg fandt min Mand. Jeg sluttede nemlig saaledes: Da Fyren intet Logi har længere, skal han naturligvis søge sig et. Jeg kjøbte mig derfor et Blad af Adressekontoirets Efterretninger, udklippede alle de under Rubrik „For enkelte Personer" staaende Avertissementer og begyndte nu en Vandring der varede i tre Dage og som ikke var synderlig interessant. De Steder, hvor der endnu var ledigt, syntes jeg naturligvis ikke om, men hvergang Udleierne med et triumpherende Udtryk svarede: „Er udleiet!" erkyndigede jeg mig meget nøiagtigt om, hvilke Personer, de havde faaet som Logerende.

Den tredie Dags Aften Kl. 9 havde jeg gjennemgaaet alle Leiligheder, som vare averterede, paa eu enkelt nær; men dette var et Værelse, der laae i et Huus i Kattesundet, ligeoverfor selve Raadhuset. Her kunde efter min Mening neppe være Tanke om at træffe Synderen. Imidlertid — havde jeg prøvet alle Steder, kunde jeg tage dette med. Jeg gik op paa tredie Sal og bankede paa.

Værelset var udleiet, den nye Logerende havde været iseng fra Kl. 9. Hans Navn kjendte man ikke. Jeg forlangte at see ham, og da man gjorde Indvendinger, maatte jeg underrette Folkene om, at jeg hørte til Politiet. Det hjalp.

Da vi kom ind i Værelset, sov den Logerende. Han passede nøie til det opgivne Signalement. Hans Klæder, der laae paa en Stol, bare smaae Spor af hans Haandtering. Jeg vækkede ham og sagde: „De er Malersvend X.; jeg er sendt fra Deres Forlovedes Fader angaaende de 1400 Rd., som De i Sommer laante af hans Sekretair og som De forærede hans Datter adskillige Presenter for."

Han reiste sig, saae paa mig, og udbrød: „Har han ikke meldt det til Politiet?"

„Nei, men De kommer dog til at flytte Deres Logis over i Bygningen her ligefor. Jeg er Politibetjent."

Det viste sig senere, at han var en tidligere straffet Person. Det her omtalte Tyveri havde han begaaet, og mange andre dertil. Christensen fik aldrig sine Penge og det kunde ikke undgaaes, at han fik at vide om Forlovelsen, men han tilgav sin Datter den Dag, da han læste, at Maleren var inddømt i Tugthuset.